

Giới thiệu Bạn Gái 60 %

Một cô gái cá tính luôn cần một người con trai tài giỏi hơn mình, phát hiện ra anh ta không như cô nghĩ, cô liền vứt bỏ anh ta không lời từ đã.

Kể từ ngày đó trái tim anh như băng giá không có mối quan hệ bất cứ với cô gái nào khác. Lý do mà cô nhẫn tâm như vậy là do anh quan hệ bừa bãi sao!!!

Anh mong ước cô gái nào đủ tiêu chuẩn Bạn Gái 60 % của anh thôi. Nhưng lần nữa gặp lại cô anh sẽ không dễ dàng buông tha cho cô...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái 60 %* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Lâm Gia Gia là đứa con gái út của Lâm gia, chỉ cần hé miệng ra là ba vị ca ca cấp trên sẽ giúp cô đem tất cả mọi chuyện xử lý rất hoàn hảo.

Làm việc không cầu quá hoàn mỹ, chỉ cầu sáu mươi phần trăm đã đạt tiêu chuẩn, là mục tiêu chính của cô, do đó đã tạo nên bản tính vô tư vui vẻ của cô, luôn nghĩ rằng lão thiên gia nhất định sẽ giúp cô mở ra một cánh cửa sổ.

Đại học miễn cưỡng tốt nghiệp, cô thu thập hành trang, muốn đến Đài Bắc một lần, nhưng mà không đến một tháng, cô lại thực không có khí phách kéo hành lý về nhà.

Đài Bắc cái gì cũng tốt, chỉ là không có người nuôi.

Phần tiền lương gầy còm của cô, chỉ đủ trả tiền thuê nhà và com nước. Những việc mua sắm sửa soạn đương nhiên không dám mơ.

Vì của tương lai của cô, vẫn là về nhà làm một đứa con gái ngoan ít nhất một tháng có thể không tốn tiền thuê nhà, phần đó cũng đủ cho cô mua sắm.

Cuối cùng, cô ở trên tìm được một công việc trong thư viện, nói cho oai một chút thì là trợ lý, kỳ thật chính là tiểu muội sai vặt.

Chỉ biết hiện tại Quán trưởng thư viện Nhiệm Áu Lam bởi vì đang giận đối với Trần trưởng, phụ trách cho tập san quý này, đang định làm một bài viết giới thiệu trường trung học cũ của mình.

Nghe nói trung học Đông Phương gần đây có một chủ nhiệm, bác sĩ kiêm giáo viên dạy kèm vừa mới chuyển về phòng y tế, cho nên hiệu trưởng muốn mượn cơ hội quảng cáo, hy vọng tăng tỷ suất theo học của trường.

Vì thế được cô thư ký dẫn dắt, cô đi vào phòng của phòng hiệu trưởng trung học Đông Phương, thư ký gõ cửa trước, sau đó mở cửa để cho cô đi vào.

Đi vào văn phòng hiệu trưởng, cô ngược mắt nhìn, thấy một nam nhân mặc bộ u Phục màu đồng, vai người rộng lớn, dáng dấp như người mẫu thiên phú.

Cô nghĩ rằng, người thanh niên đứng ở trước mắt cô có lẽ vẫn còn trẻ, nếu cởi áo vét ra, nhất định sẽ có một dáng người hoàn hảo mê người.

Thu hồi ánh mắt, cô lên tiếng chào hỏi, “Nguyễn hiệu trưởng, xin chào.”

Nam tử xoay người, ánh mắt ngừng trên thân thể cô, trên mặt thoáng có vẻ giật mình, khóe miệng xinh đẹp khẽ nhếch, làm cảm đánh giá cô.

Ý thức được có một ánh mắt đang nhìn chăm chú vào trên người mình, cô vừa ngẩng đầu, lập tức đón nhận ngay ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú kia, lửa điện giao nhau, xẹt lửa, hóa hoa văng tứ tung khắp nơi, toàn thân cô rung mình một cái.

Phản ứng sinh lý làm đôi mắt của cô mở tròn to, cánh môi run run, yết hầu cũng như là bị ai đó hung hăng bóp nghẹn, gần như không thể phát ra âm thanh.

“Đã lâu không gặp.” Nam tử hào phóng mở miệng, thanh âm thuần hậu ấm áp giống như loại rượu nho hảo hạng nhất, nghe lâu sẽ có một loại cảm giác thấm đẫm say mê.

Cô trừng mắt nhìn, nghĩ rằng bản thân đang hoa mắt, vì thế tiếp tục chớp mắt thật nhiều lần.

Là anh, thật sự là anh.....

Trình Dư Chân!

“Các người quen nhau sao?” Nguyễn hiệu trưởng tò mò hỏi, nhin không được thay phiên nhìn hai người bọn họ.

“Không chỉ quen biết, chúng tôi còn rất thân thuộc.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng, hai tròng mắt xảo trá cứ mãi xem xét cô, “Đúng vậy! Là bạn gái trước của tôi.”

Oanh một tiếng, đáy mắt của cô bốc cháy lên hừng hực liệt hỏa, hận không thể đốt cháy nam nhân chết tiệt trước mắt này.

Đúng vậy, Lâm Gia Gia cô cùng bạn trai trước là Trình Dư Chân vào năm năm sau, hôm nay lại gặp mặt.

Chương 1:

Linh linh linh.....

Đồng hồ báo thức phi thường đúng giờ, luôn vang lên vào đúng bảy giờ sáng.

Một đôi tay nhỏ bé vỗ nhẹ vào đồng hồ báo thức, thanh âm đồng hồ báo thức im bật lập tức, bên trong lại lần nữa khôi phục yên lặng.

Cô gái đang nằm ở trên giường đột nhiên mở hai mắt, giống như đã thấy một ác mộng.

Trong cuộc sống gặp ai lại không gặp?

Cố tình gặp phải người không hẹn mà gặp, hại cô trở tay không kịp, ngay cả cơ hội né tránh ngượng ngập cũng không có, trực tiếp chạm mặt.

Lâm Gia Gia giống như đã nhìn thấy quỷ, sợ tới mức ngay cả dũng khí ở lại phỏng vấn Nguyễn hiệu trưởng cũng không có, lập tức lấy cớ đau bụng, thoát khỏi trước mặt bọn họ, lại hướng Quán trưởng xin nghỉ bệnh, về nhà trốn tránh.

Tháng Tám mùa hè, thế nhưng cô lại thấy giống như mình đang ở trong một hầm băng, toàn thân phát run núp bên dưới chiếc chăn, muốn trốn tránh tất cả người bên ngoài.

Hôm nay, cô giống như bị thất hồn lạc phách, nhìn thấy bạn trai trước là Trình Dư Chân, hoàn toàn không có chuyện vui mừng lâu ngày gặp lại, ngược lại cảm thấy mây đen đang bao phủ trên đầu cô.

Giống con chim đà điểu trốn một đêm, ngày hôm sau tỉnh lại, cô vẫn rất muốn trốn tránh, đem câu chuyện gặp gỡ ngày hôm qua như gặp phải con ác mộng.

Ác mộng tỉnh, vì thế cô trở lại sự thật.

Cô không hiểu sao lại sinh hồn đổi, xoay người xuống giường, đi vào phòng tắm, nhìn chính mình trong gương.

Mái tóc dài xổ xuống vai, khuôn mặt không trang điểm, cái mũi cũng không quá cao, cái miệng nhỏ nhắn hiện tại tái nhợt thiếu sức sống, sắc mặt tái nhợt giống như một cái xác, cũng bởi vì giấc mộng kia.

Thân thể của cô nhìn từ vẻ bên ngoài không có vẻ gì là hấp dẫn ánh mắt người khác, bộ ngực mà nữ nhân nên tự hào lại bằng phẳng giống như đường băng sân bay, mông cũng không có mấy lượng thịt.

Khi cô còn là nữ sinh đang tuổi dậy thì, đại ca cô thường hay cười nhạo cô, trước ngực và sau lưng dính sát vào nhau, nhị ca còn tiếp trào phúng cô một chút hương vị nữ nhân đều không có.

Tam ca thì làm như rất đồng cảm với cô, tặng cho cô chiếc áo sơ mi trắng, sau đó lộ ra nụ cười mê người an ủi nói: “Không sao, làm người thì cũng nên tự nhận biết khả năng của mình, cho nên tốt nhất em nên chọn loại quần áo không phân biệt trước ngực hay sau lưng.”

Đáng giận! Cho dù cô một chút hương vị nữ nhân cũng không có, nhưng vẫn có ưu điểm nha, ít nhất..... Ít nhất dáng người của cô hiện nay đang rất được ưa chuộng đó nha, cho dù có ăn nhiều đến đâu, cũng không dễ dàng béo phì, đây cũng chính là ưu điểm mà cô tự hào nhất.

Mẹ nói với cô, con gái đáng vẻ không đủ xinh đẹp cũng không có vấn đề gì, bởi vì thế giới có xuất hiện một loại ma pháp, chính là đồ trang điểm, hơn nữa trời sinh da thịt cô trắng nõn, một trắng che được ba nét xấu, cho nên diện mạo cho cô nhiều lắm là..... Người qua đường.

Bộ dạng thực bình thường, chỉ cần hoá trang, cô nhất định có thể xem như thanh tú. Cô mỗi ngày luôn an ủi chính mình như thế.

Lâm Gia Gia rửa mặt chải đầu xong, bước ra khỏi phòng tắm, cởi áo ngủ ra, thay y phục ra ngoài nhẹ nhàng, lưu loát cầm lấy lược, không chệch phiên toái đem tóc dài cuộn lên thành kiểu tóc vụn vặt không thay đổi, sau đó xuống lầu.

Mẹ cô giống như ngày thường, đem bữa sáng chuẩn bị xong, đặt ở trên bàn cơm, sau đó cũng ba ba ra ngoài tập thể dục.

Đại ca cùng nhị ca đã xuất phát sớm hơn cô 10 phút, bữa ăn chỉ còn lại có Tam ca làm công việc tự do.

“Phi cơ muội, em chuẩn bị đi làm sao?” Lâm Vô Nhai cười meo meo nhìn em gái, sau đó “Thần thiết” ân cần thăm hỏi.

“Quả nhiên!” Cô từ nhỏ đã không hợp với Tam ca, hai người vừa thấy mặt luôn dẩu võ mồm. “Mọi người đều nói súc sinh chơi đến mức mệt mỏi sẽ về nhà, Lâm tam thiếu gia cho dù hoang dâm vô đạo như thế nào, cũng tìm được đường về nhà.”

Cô cũng cười meo meo, hơn nữa công phu mắng chửi người cũng không thua người khác.

Phi cơ muội? Làm ơn, lúc nào cần lớn, đã có áo lót ma thuật giúp đỡ rồi, cái từ Phi cơ muội muội này nên đem vào danh sách tuyệt chủng đi thôi.

Khuôn mặt tươi cười của Lâm Vô Nhai cứng đờ, thấp giọng than thở, “Buổi sáng không đánh răng đã muốn xuất môn, không sợ cái miệng thôi của em dọa chết người khác à.”

Cô hừ lạnh một tiếng, “Anh tốt nhất nên đối xử tốt với em một chút, bằng không ngày nào đó em đem ‘Chuyện tốt’ mà anh làm, kể lại cho lão mẹ, nói anh mỗi ngày đùa bốn cảm tình con gái nhà đảng hoàng, một chút cũng không muốn phụ trách.”

Anh rút cuộc cười không nổi, giơ lên hai tay đầu hàng, “Được rồi! Anh thua, như vậy được chưa?”

Xem ra cô em gái đáng yêu của anh, buổi sáng hôm nay tâm tình không được tốt lắm, anh nói ít đi một câu để tự bảo vệ mình.

Lâm Gia Gia hừ hừ, tiện tay cầm lấy một cái sandwich, mang giấy vào, chuẩn bị đi bộ tới thư viện.

Cô quả thật bình sinh không có chí lớn, thiếu tiền, thiếu việc làm, cho nên chỉ cần chức trợ lý thư viện gần nhà đã có thể thỏa mãn cô.

Mỗi ngày chỉ cần đi ra ngõ nhỏ, quẹo một vòng, là đã đến thư viện, vừa mới đi ra đầu ngõ, chợt nghe tiếng cười của bà chủ bán điểm tâm sang ngay góc đường.

Khi cô bước đến quán điểm tâm của bà, vừa vặn chạm mặt bà chủ.

“Gia Gia, phải đi làm à?” Di A miễn lộ ra tươi cười thân thiết, “Đến đây, đến đây, chén sữa đậu nành này mời con uống.”

“Di A miễn, không cần, mỗi ngày đi đều cho con sữa đậu nành, mẹ con đã rầy con mãi đó.”

“Có sao đâu? Dù sao đi bán không xong, còn không phải phân cho hàng xóm sao?” Di A miễn vẫy tay, muốn cô bước vào.

Khi cô vừa bước vào tiệm, một nam nhân đang đưa lưng về phía cô đồng thời cũng quay đầu, hai người vừa vặn bốn mắt nhìn nhau, cô chấn động, hai mắt tròn tròn, tiếp theo hai chân giống như được gắn lò xo, lập tức nhảy ra khỏi cửa.

“Anh..... Tại sao anh có thể ở trong này?” Cô bất chấp vẻ giật mình của mọi người chung quanh, chỉ vào mũi anh, lớn tiếng chất vấn.

“Mua bữa sáng, không được sao?” Trình Dư Chân cười đến tà mĩ vô cùng, phản ứng hoàn toàn khác với cô.

Đương nhiên không được! Cô trừng mắt nhìn anh, bốn chữ này thiếu chút nữa đã thốt ra.

Nếu không phải ánh mắt của bà chủ quán cùng mọi người toàn bộ tập trung nhìn vào cô, cô đã sớm gầm nhẹ muốn anh cút khỏi Đông Phương trấn.

Nhưng..... Cô dựa vào cái gì chứ?

Nghĩ như vậy, cô nhếch miệng, quyết định quên đi.

Cô hất cằm lên, lạnh lùng nói: “Di thôi, con phải đi làm, chúc Di A miễn mua may bán đắt nhé, thừa dịp anh đến trấn này ngắm cảnh, nhớ ăn nhiều một chút.”

Cô rất muốn dùng lỗ mũi nhìn anh, nhưng bất đắc dĩ vóc dáng nhỏ bé của cô chỉ đứng đến vai anh, cuối cùng chỉ có thể đón lấy ly sữa đậu nành từ tay di A miễn thấp giọng nói: “Di A miễn, cảm ơn sữa đậu nành của di, con đi làm đây.”

Cô bước lướt qua anh, sau đó còn tặng kèm một nụ cười ngọt.

“Chúc anh ngắm cảnh vui vẻ.”

Trình Dư Chân nhìn bóng dáng cô rời đi, cười khẽ ra tiếng, sau đó đối mặt với vẻ tò mò của di A miễn.

“Con biết Gia Gia à?” Di A miễn phát huy tinh thần hóng chuyện, cười hỏi.

“Không chỉ quen biết, chúng con còn rất thân.” Trình Dư Chân đáp lại bằng nụ cười tươi mê chết người.

“Rất..... Rất thân à?” Di A miễn tò mò truy vấn.

“Nếu con nói con là bạn trai trước của cô ấy, như vậy có thân hay không?” Anh cười meo meo nói.

Di A mẫn sùng sốt, một hồi lâu đều không thể hoàn hồn.

“Chào di, đã đến giờ con đi làm rồi, mỗi ngày con sẽ đến đây ủng hộ di. .” Anh mang theo bữa sáng, lễ phép cùng chủ quán điểm tâm chào tạm biệt, một chút cũng không quan tâm đến ánh mắt ái muội của bà.

Nếu Lâm Gia Gia nghĩ anh đơn thuần chỉ đến ngắm cảnh, vậy thực sự đã sai hoàn toàn.

Ở đời, trăm ngàn lần cũng đừng nên cố chấp quá, vận mệnh đã an bài tốt duyên phận, có đôi khi là muốn trốn như thế nào cũng tránh không khỏi.

Trình Dư Chân huyết sáo, dọc theo đường đi tâm tình vô cùng tốt.

Có một số việc khi đã nhất định trúng mục tiêu, cho nên đối với người luôn luôn đơn giản hóa mọi việc như Lâm Gia Gia, thường thường vấp phải trớ trêu của vận mệnh đó cũng là chuyện bình thường.

Cô đã nghĩ Trình Dư Chân quá đơn giản!

Anh hoàn toàn không phải đến ngắm cảnh, cũng không phải đi công tác, sở dĩ xuất hiện ở trấn nhỏ này, bởi vì anh là chủ nhiệm của phòng y tế cùng giáo viên dạy kèm.

Đáng chết nhất là, công việc đầu tiên của cô lại là... Lại là phỏng vấn anh.

Lâm Gia Gia thừa dịp các học trò vào lớp học, đi vào phòng y tế, nhìn thấy Trình Dư Chân mặc áo bào trắng cao lớn, mê người đứng ở cửa, cùng anh mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Mời vào.” Trình Dư Chân khẽ nở nụ cười

Mặc vào áo bào trắng anh làm cho người ta có một loại cảm giác nhả nhặn mà vô hại, khóe miệng khẽ nhếch lại tiết lộ bản tính của anh.

Nụ cười của anh không lường được, một đôi mắt hoa đào một mạch nhìn bạn gái trước.

Bạn gái trước cũng xác thực đang nhìn anh chăm chăm, cũng không hề chớp mắt, trừng trừng nhìn anh, đáy mắt lộ vẻ phòng bị, dùng ánh mắt giống như để phòng mãnh thú để phòng anh, rất sợ anh đột nhiên nổi lên thú tính, đem cô nuốt vào trong bụng.

Hiểu rõ ánh mắt đang nhìn của cô, anh nhin không được nở nụ cười.

Anh cầm một ly nước đưa cho cô, dẫn cô đi vào bên trong văn phòng y tế.

Lâm Gia Gia đi theo phía sau anh, không nghĩ tới Nguyễn hiệu trưởng đối với anh cũng không tệ lắm, cho anh một không gian tư nhân bên trong phòng y tế.

Trình Dư Chân ngồi vào ghế da sau bàn công tác, nhìn chăm chăm xem xét cô.

“Lâm Gia Gia, cho dù em chán ghét tôi, cũng không cần thiết biểu hiện ở trên mặt, được không? Như vậy làm cho tôi cảm thấy thực tổn thương.”

Cho tới bây giờ, người mang danh vạn nhân mê như anh chưa từng bị đánh bại, duy nhất chỉ thua trên tay của cô.

Cô trấn tĩnh tinh thần, chọn chiếc ghế cách anh xa nhất ngồi xuống, trên mặt tràn ngập khinh thường cùng chán ghét.

“Trình tiên sinh, tôi tới đây cũng không phải muốn ôn chuyện cùng anh, chính là nhận được chỉ thị đến để phỏng vấn anh.” Cô tính hỏi vài vấn đề đơn giản, lại chụp mấy bức ảnh, sau đó tránh anh thật xa, hoàn toàn không muốn có chút dây dưa gì với anh.

Cho dù cô cao hứng quá sớm, nghĩ tới nghĩ lui, chẳng qua chỉ có một công việc ngăn ngui như thế, sau khi phỏng vấn anh xong. Hai người có lẽ sẽ không gặp nhau nữa.

“Em còn cần phỏng vấn tôi sao?” Anh khẽ nhướn mày, thoáng kinh ngạc hỏi lại, “Tôi nghĩ rằng bản lãnh của em chính là tự bản thân hạ tiêu đề, ảo tưởng nội dung, lại tự tiện làm kết luận.”

Lâm Gia Gia tuy rằng không phải thiên tài, nhưng loại nói móc này đương nhiên vừa nghe đã hiểu, anh dễ dàng khiến cho cô tức giận đến giọng chân.

“Trình Dư Chân, anh rốt cuộc muốn như thế nào đây? Đừng lãng phí thời gian của tôi và anh.” Cô một chút cũng không muốn cùng anh ôn chuyện, thăm nghĩ cách anh thật xa.

Trình Dư Chân mở hai tay ra, lộ ra nụ cười lưu manh, hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay, “Không phải muốn phỏng vấn tôi sao? Em ngồi xa như vậy, làm sao anh có thể chia sẻ số liệu với em?”

Một đại nam nhân cười đến mê người câu hồn như vậy, thật sự là một loại tội lỗi!

Cũng đúng, đối với cô mà nói, thân thể Trình Dư Chân chính là một tai họa làm người ta muốn phạm tội, cô cùng anh trở mặt thành thù, anh phải phụ ít nhất chín mươi chín phần trách nhiệm.

Nhưng có việc cầu người chính là phải chịu thiệt, vì không muốn lãng phí thời gian quý giá, cô vẫn là lựa chọn đem công tác chán ghét này làm xong.

Vì thế đứng lên, cô đi đến trước bàn làm việc của anh, cô không tin cách nhau một cái bàn, anh có thể làm ra chuyện gì với cô.

Anh ung dung nhìn cô, từ ngăn kéo lấy ra một túi giấy.

“Đây là tư liệu cá nhân của tôi cùng bằng cấp chứng minh.”

“Đưa cho tôi.” Cô trừng mắt anh, vuron bàn tay nhỏ bé.

“Em lại đây lấy.” Anh lùi bàn tay to về, không thỏa hiệp.

“Anh.....” Về mặt của cô tức giận, trong lòng biết rõ ràng, thời gian kéo dài càng lâu, đối với cô càng bất lợi, chỉ có thể cắn cắn cánh môi, không tiếng động thỏa hiệp, vòng qua cái bàn, muốn cướp đoạt túi giấy trên tay anh.

Phản ứng của anh còn nhanh hơn so với cô tưởng tượng, bàn tay to co rút lại, một tay kia nắm giữ lấy thắt lưng của cô, lộ ra nụ cười tươi ác ý.

Lâm Gia Gia rơi vào lồng ngực rắn chắc của anh, lập tức bị nhiệt độ cơ thể ấm áp bao quanh, hai má nháy mắt ửng đỏ một mảnh.

“Anh rất thích em nhiệt tình yêu thương nhưng nhớ thế này.” Bạc môi của anh gần sát lỗ tai của cô, thanh âm mê người, trầm ôn ẩn chứa một tia trêu tức.

Hai bên tai đều đỏ ửng, thở phì phì rời khỏi ôm ấp của anh, mắt đẹp hùng hực liệt hỏa thiêu đốt, “Trình Dư Chân..... Anh là tên khốn kiếp!”

Anh nhướn mày, mặt vẫn mang tươi cười như cũ.

“Đây không phải là thái độ có việc cầu người, Gia Gia.” Anh lắc lắc ngón tay, nói thật sự nghiêm túc.

Cô giống như chim sợ cành cong, nhảy cách anh vài bước xa, vừa giận vừa tức, ánh mắt cô như muốn chém anh thành mười tám khúc..... Không, là băm thành thịt viên.

“Anh một chút cũng không thay đổi!” Luôn thích đùa giỡn cô trên lòng bàn tay.

Trình Dư Chân nhếch miệng cười, “Nói như vậy, quá khứ cùng hiện tại, em đối với anh vẫn nhớ mãi không quên?”

“Sau ngày chia tay với anh, tôi đã quên anh hoàn toàn.” Cô đỏ ửng cả khuôn mặt nhỏ nhắn phản bác, “Không đưa tư liệu cho tôi cũng không sao, tôi cũng không muốn đùa với anh, tạm biệt!”

Hừ! Cô quyết định tự lập tự cường, nghĩ biện pháp khác.

Trình Dư Chân ngồi ở ghế da, nhìn cô tức giận rời đi.

Cô hoàn toàn đã quên anh?

Đây là chuyện buồn cười nhất anh nghe được sau khi cùng cô chia tay,

Đối với kháng cự của cô, anh không giận ngược lại cười, tâm tình tốt giống như mở đầu cho nốt nhạc đầy màu sắc sắp đến.

Dù sao có người bình thường nào đối với người đã quên đi có phản ứng lớn như vậy chứ?

Lâm Gia Gia, em đừng tiếp tục giấu đầu hử đuôi.

*****

Tức chết cô!

Lâm Gia Gia rời khỏi trường trung học Đông Phương, tâm tình cô vẫn luôn cực kì tồi tệ, mãi đến giờ tan tầm.

Từ sau khi Trình Dư Chân đi vào Đông Phương trấn, mọi việc của cô bắt đầu không thuận lợi, làm chuyện gì giống như đều có gông xiềng, buộc tay buộc chân.

Quán trưởng dặn dò chỉ một chuyện nhỏ, cô vẫn không thể hoàn thành, tất cả đều là vì chỉ cần đối mặt với Trình Dư Chân, cô luôn luôn không khống chế được.

Lại không thể nói thẳng ra nguyên nhân, chỉ cần nghĩ đến nụ cười ngọt ngào của Quán trưởng, cô thật sự cảm thấy mình ngập tràn tội ác, dù sao bởi vì chương ngại của bản thân cô, mà làm trì hoãn công việc.

Cô không có mặt mũi nào để nói rõ ràng chân tướng sự việc... Không lẽ đến tổ khổ cùng Quán trưởng: Thực xin lỗi, bởi vì đối tượng phỏng vấn chính là bạn trai trước của em, em vừa gặp anh ta, trong lòng còn có bóng ma.....

Làm ơn đi, cô cũng không phải đùa ngu ngốc, làm sao không biết xấu hổ nhận an ủi của người khác chứ!

Hơn nữa cô nghĩ rất kỹ, không muốn câu chuyện quá khứ bị vạch trần, khiến cho mọi người đều biết, nhất là người nhà, bằng không nhất định sẽ khiến cho cha mẹ cô chú ý.

Suốt cả một ngày, tâm thần cô không yên, chờ khi phục hồi tinh thần lại, các đồng sự đều đã tan tâm.

Đóng cửa thư viện xong, cô lẻ bước về nhà, vừa mới bước vào huyền quan, chợt nghe thấy tiếng cười của mẹ, cùng với một giọng nam trầm thấp quen thuộc.

“Trình tiên sinh, cậu quá khách khí rồi, về sau chúng ta chính là hàng xóm, sau này có rảnh nhớ đến nhà tôi nhé.” Mẹ Lâm đối với hàng xóm mới trước mắt có hảo cảm không giải thích được.

Lâm Gia Gia lơ đãng, dù sao người của Đông Phương trấn chính là thuần phác thành thật, hàng xóm mỗi ngày la cà.

Nhưng, là Trình tiên sinh nhà ai? Chẳng lẽ khu nhà cách cô ba căn dẫn bán rồi sao?

Cô âm thầm đoán, đồng thời cúi gằm.

“Chỉ cần mẹ Lâm không chê con không biết xấu hổ về sau con sẽ thường xuyên đến làm phiền gia đình.”

Thanh âm này rất quen thuộc..... Ngay sau đó, sắc mặt cô đại biến, trực tiếp vọt vào phòng khách.

“Trình, Dư, Chân?”

Anh làm sao có thể xuất hiện ở nhà cô?

Mẹ Lâm quay đầu, nghi hoặc nhìn cô.

“Thực khéo.” Trình Dư Chân nhìn cô cười, “Chúng ta thực sự có duyên.”

“Có duyên cái rắm!” Cô hoàn toàn không để ý hình tượng, “Tên yêu nghiệt này làm sao có thể ở nhà của tôi?”

“Gia Gia, tại sao con lại không lễ phép như vậy? Trình tiên sinh vừa đến nơi này, có lòng đến đây tặng lễ vật làm quen với bà con hàng xóm.” Mẹ Lâm thăm oán liếc mắt nhìn con gái, đột nhiên nhớ tới cái gì, “Ừa? Các con quen nhau sao?”

“Đương nhiên, chúng con rất thân thiết.....”

“Không quen, chúng con không quen, anh tachi là học trưởng lúc con học đại học, thực sự không quen.” Lâm Gia Gia vội vàng đứng chặn giữa anh và mẹ mình kéo tay anh, “Được rồi, anh mau về nhà ăn cơm đi! Nhà chúng tôi hôm nay không có nấu nướng, anh đi mau đi!”

“Gia Gia!” Gặp quý sao! Mẹ Lâm nheo đôi mắt lại, thất kinh nhìn con gái. “Nếu là học trưởng, chứng tỏ nhất định có từng chiều cổ con, tại sao con có thể qua sông đoạn cầu như vậy?”

Cô bất chấp tất cả, cũng bất chấp tiếng hét nhỏ của mẹ, đẩy mạnh anh về hướng cửa.

“Tôi mặc kệ rốt cuộc anh muốn làm cái gì, từ nay về sau, đừng tới nhà của tôi nữa, bằng không tôi.....”

“Gia Gia.” Một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đứng ở cửa, da thịt trắng nõn như em bé tươi cười hớn hở.

“Tiểu Nhạc?” Lâm Gia Gia nhìn thấy người bạn thân từ nhỏ, có chút kinh ngạc.

Để cho trạch nữ Thường Tiểu Nhạc này xuất môn, chỉ có ba sự kiện: Hết thức ăn, thiên tai và nộ bản thảo, cho nên bình thường muốn gặp cô rảnh rỗi đi dạo trên trấn như thế này là chuyện rất hiếm có.

“Cậu muốn đi đâu à?”

Thường Tiểu Nhạc nghiêng mặt, mày hơi nhăn lại, “Cậu đã quên A Bàng hẹn chúng mình đến nhà anh ấy nướng thịt sao?”

“À!” Lâm Gia Gia lúc này mới nhớ đến, khẽ gọi một tiếng, “Tớ thực sự đã quên.” Gần đây bởi vì phiền não chuyện của Trình Dư Chân, rất nhiều chuyện đều bị cô gác ở một bên.

“May mắn mà tớ vòng đến đây.” Thường Tiểu Nhạc chỉ cần nghĩ đến món thịt nướng ngon lành, liền cười đến híp cả mắt, “Mẹ Lâm, xin chào.”

“Tiểu Nhạc, muốn đi ăn thịt nướng a?” Mẹ Lâm nhìn thấy lại có khách đến, lập tức đem những lời muốn mắng con gái nuốt trở lại trong bụng “Vị này là Trình tiên sinh vừa mới chuyển đến trấn này, về sau mọi người đều là hàng xóm. Không bằng như vậy đi, Gia Gia, mẹ thấy tuổi của Trình tiên sinh cũng tương đương với các con, hãy mang thằng bé theo với, thuận tiện giúp nó giới thiệu làm quen bạn bè luôn, về sau mọi người rảnh rồi chiếu cố lẫn nhau!”

“Mẹ!” Trời ạ, không cần thêm phiền được không? Cô luôn mong mọi cách được Trình Dư Chân xa chừng nào thì tốt chừng nấy, không muốn có bất cứ dính dáng gì đến anh.

“Tốt!” Thường Tiểu Nhạc trời sinh tính vui vẻ, không chú ý đến ám hiệu Lâm Gia Gia quăng tới, trong lòng thầm nghĩ nhanh chóng đến chỗ ăn thịt nướng thôi.

“Cám ơn.” Trình Dư Chân cười, đôi mắt đen sáng rực, nhìn phía Mẹ Lâm, “Mẹ Lâm, trẻ một chút con sẽ mang thịt nướng trở về mụm hoa hiến phật.”

“Được, được, được.” Mẹ Lâm cười gật đầu, càng nhìn, bà càng thích cậu trai trẻ dễ thương này, Mau đi đi! Gia Gia, chiếu cố học trường của con thật tốt nhé.”

Lâm Gia Gia ngửa mặt nhìn trời, bất đắc dĩ thở dài.

Quên đi, quên đi, ít nhất quan hệ của cô với anh không bị vạch trần trước mặt mẹ, bằng không khẳng định sẽ nổi lên một trận gió to sóng lớn, trước đưa anh mang cách xa nơi này có vẻ quan trọng hơn.

Mà cô nhất định phải tìm một cơ hội cùng anh nói rõ, Lâm Gia Gia cô một chút cũng không muốn cùng Trình Dư Chân anh nối lại quan hệ!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái 60 %* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Vận xui xẻo đã bắt đầu từ đây.

Lâm Gia Gia luôn nghĩ nên tìm cách trốn như thế nào, trấn Đông Phương nhỏ như vậy, còn có thể chạy trốn đi đâu?

Cho dù cô có ý tìm cách tránh chạm mặt đến mức thấp nhất, nhưng oan gia ngõ hẹp, đến chỗ nào đều cũng gặp người quen.

Hiện tại cô bị vây trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, trừng mắt nhìn bóng dáng của Trình Dư Chân, phát hiện anh cùng với bạn tốt, đồng học ở chung rất hòa hợp.

Hơn nữa còn có không ít những cô gái trong trấn, nữ đồng học như là hoa gặp bướm, gấu gạo dính sát bên người của anh, thậm chí còn ân cần giúp anh rót nước, chia thức ăn.

Là sao? Là sao? Tay chân anh bị khiêm khuyết sao? Cần nhiều nữ nhân như vậy giúp anh sai vặt, mang thức ăn đến sao?

Lâm Gia Gia rầu rĩ ngồi ở trên ghế, hai mắt gần như phun lửa.

Trời sinh nhân duyên của anh với các cô gái cô cùng tốt là sự thật, chỉ cần anh xuất hiện nơi đám đông, buổi họp mặt nào đó, không lâu sau sẽ trở thành tiêu điểm chú ý.

Cô rõ ràng biết, nhưng thấy anh được hoan nghênh như thế, vẫn là nổi trận lôi đình.

Cô đang nổi giận cái gì?

Cần cần môi cánh hoa, trí nhớ của cô không khỏi lại nhớ tới năm năm trước.

Anh cùng cô kỳ thật cũng không có duyên phận gì chém không đứt, thuận tủy chính là cô trúng tuyển, đón xe lên Đài Bắc để học Đại học, vừa mới gia nhập vào môi trường mới mẹ cô đã gặp học trưởng Trình Dư Chân này.

Không biết vì sao, hai người bọn họ càng đi càng gần, đối với sự chiếu cố đặc biệt của soái ca học trưởng, trái tim đơn thuần của một cô gái cũng dần dần trầm luân.

Sau lại là cô chủ động mở miệng, yêu cầu cùng anh kết giao, ngoài ý muốn của cô, anh lại không hề do dự, cười đáp ứng.

Sau đó, cô chìm đắm trong tình yêu ngọt ngào.

Bất đắc dĩ tình yêu có đôi khi chính là một loại biểu hiện giả dối, làm mờ cả hai mắt, nên cô đã quên Trình Dư Chân cũng không phải là một nam nhân

bình thường.

Về bề ngoài của anh, điều kiện bối cảnh vô cùng xuất sắc, càng đừng nói đến cá tính hài hước khôi hài của anh, từ đứa bé ba tuổi đến cụ già tám mươi, đều bị anh thu hút.

Cho nên khoảng thời gian ấy cô thường xuyên nghe nhắc nhiều nhất chính là hai câu nói: Một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

Đúng! Lâm Gia Gia cô làm việc cũng không cầu tiến tới, cho nên phân không hề tô thành tường, cũng là một cái không thể cùng anh sớm tối bên nhau, ếch còn không bằng con cóc.

Lời đồn đãi vừa mới bắt đầu bay đầy trời, cô có thể làm như mọi người đều đang ghen tị cô, nhưng thời gian càng lâu, oanh oanh yến yến bên người anh ngược lại có tăng không giảm.

Cuối cùng, cô đã bắt kẻ thông dâm tại giường.....

“Cái chén giấy đó có cừ oán với cậu sao?” Thường Tiểu Nhạc miệng nhồi đầy thức ăn, bụng một ly nước uống cùng một đĩa thịt heo nướng thơm ngào ngạt, ngồi xuống ở bên cạnh cô.

Cái chén bị cô xoắn vặn, vô cùng thâm.

“Không có.” Nhưng nam nhân cách cô mười bước phía trước cùng cô có cừ hận rất sâu.

Thường Tiểu Nhạc không ngừng nhấm nuốt, hai mắt cô nhìn theo ánh mắt của Gia Gia, phát hiện bạn tốt mình đang nhìn chăm chăm bóng dáng người nào đó, lập tức quay đầu quan sát sắc mặt của cô.

“Vậy có lẽ người nam nhân đứng phía trước có cừ oán với cậu.”

Nói đến cá tính của cô bạn tốt này, trừ phi lửa cháy đến tận móng, hoặc là trời sập xuống, mới có thể làm cho cô lo âu như thế, mà hiện tại cô tựa như con quay dừng không được, hai tay hai chân không biết đã xảy ra chuyện gì, đã biết sự xuất hiện của Trình Dư Chân gây cho cô nhiều rung động.

“Không có.....” Lâm Gia Gia kéo dài âm cuối, gần như là không đánh đã khai.

Cô không thể giới thiệu với mọi người thân phận thật sự của Trình Dư Chân, càng không thể lớn tiếng tuyên bố với mọi người, anh chính là bạn trai trước mà cô đã bắt gian tại giường.

Không! Cô nhất định không thể để cho mọi người biết quan hệ của bọn họ trong lúc đó, bởi vì từ lúc bắt đầu rời khỏi bên cạnh anh một khắc đó, cô đã quyết định muốn cùng anh bảo trì khoảng cách.

Nguyên nhân không phải do cô, mà đơn giản là vì Trình Dư Chân là một nam nhân nguy hiểm!

Thường Tiểu Nhạc chớp chớp hàng lông mi đen dài, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Cậu cười cái gì?” Lâm Gia Gia tức giận nhìn bạn tốt, cảm giác cô đang cười bản thân mình ngây thơ, không biết tại sao, nụ cười của cô, căn bản là cùng Trình Dư Chân không khác nhau.

Thường Tiểu Nhạc nhún nhún vai, không thêm bình luận, nhấp ly cocktail lên nhấp một ngụm, hương rượu cay nồng hòa hợp với nước trái cây ngọt ngào, lập tức nheo lại hai tròng mắt.

Cô lại liếc mắt Lâm Gia Gia nhìn một cái, đang lo lắng có nên phá cá tánh ương nghạnh của bạn tốt mình hay không, nhưng nếu phá cá tính ương bướng này của cô trước thời hạn, về sau sẽ không nhìn thấy trò hay nữa thì làm sao bây giờ?

Nội tâm tiểu ác ma cùng tiểu thiên sứ đang giao chiến, sau đó vẫn luôn là tiểu ác ma tà ác lấy được toàn thắng, quyết định im lặng xem diễn là tốt rồi.

“Này, cho cậu uống.” Thường Tiểu Nhạc không tiếp tục truy vấn, cười không có hảo ý, đưa thức uống trong tay đưa tận tay của bạn tốt.

Lâm Gia Gia cũng không nghĩ nhiều, ngửa đầu uống cạn.

Ngọt ngào, hương vị giống như nước ép cà chua có ga, làm cho cô còn thêm thưởng liếm liếm cánh môi.

“Đây là cái gì? Uống thật ngon.”

“Nước trái cây.” Thường Tiểu Nhạc cười híp cả hai mắt. Đối với cô mà nói, nồng độ của loại rượu này quả thật tựa như nước trái cây. “Còn muốn uống không? Tớ đi pha thêm một ly có hương chanh.....” Pha thêm rượu.

“Được.” Lâm Gia Gia không nghĩ ngợi gì về bạn tốt nên gật đầu, đưa cái ly lại cho bạn mình.

Thường Tiểu Nhạc cười tà ác đứng lên, đi về hướng quầy bar, không chút nghĩ ngợi, dùng Whiskey, nước chanh cùng cam tươi, lấy mỗi thứ đúng phân

lượng pha chế.

Khi Lâm Gia Gia cùng Thường Tiểu Nhạc cùng nhau uống cocktail, cách đó không xa có một ánh mắt nóng cháy đang nhìn chăm chăm các cô.

Thường Tiểu Nhạc tuy rằng không phải đạo diễn các tình tiết cầu huyết, nhưng tốt xấu cô cũng viết mấy bản ngôn tình tiểu thuyết, đối với tình yêu của nam và nữ coi như có nghiên cứu, thực sự rất vui vẻ dành đất cho nam nhân vật chính phát huy thể công.

Dù sao nữ nhân không say, nam nhân không cơ hội!

Ở khoảng nửa giờ sau, Lâm Gia Gia uống xong ba ly rượu pha của Thường Tiểu Nhạc, độ cao của cồn ly sau cao hơn ly trước, đầu bắt đầu choáng váng.

Cồn nhanh chóng lên men ở trong cơ thể của cô, đầu tiên là làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phồng hồng, tiếp theo hai tròng mắt trở nên sưng mù, nhếch môi lên, giống một đứa bé ngơ ngác cười ha hả.

Tất cả đều nằm trong sự mong muốn của Thường Tiểu Nhạc.

Từ lượng Lâm Gia Gia tuy rằng không tốt, nhưng can đảm sau khi uống rượu lại không nhỏ, hơn nữa khi nhìn đến Trình Dư Chân, thân đang bị vây hãm trong nhuyễn ngọc ôn hương, giống như lửa giận dâng lên, muốn dập tắt lửa, cứ bùng một ly, lại một ly uống cạn.

Liều mình uống rượu kết quả đó là cô say đến mức trước mắt đầy sao, hoa mắt nhìn tất cả đám oanh oanh yến yến bên cạnh anh, một người đều hóa thành hai người.

Tất cả những cô gái có mặt ở đây đều là ý không ở trong lời, chỉ là Trình Dư Chân vừa mới đến trấn nhỏ đã đủ để cho các cô say mê mơ mộng, có ai còn muốn lãng phí thời gian uống rượu?

Có a, Có đứa gốc Lâm Gia Gia này a.

Cô đem rượu pha làm nước lã, uống không ngừng, muốn mượn có tiêu trừ tức giận, bắt đầu dĩ mượn rượu giải sầu, sầu càng sầu, quỳnh tương ngọc dịch giống như một loại độc dược, ngược lại làm cho cô càng thêm bồi rồi không yên.

Vì thế, cô say đến gần như hồ đồ, gần như đứng không vững, tựa vào lan can mới có thể đứng tạm.

Người khôi xướng là Thường Tiểu Nhạc lại giống quỷ chết đói đầu thai, há miệng ăn hải sản nướng, ánh mắt đều mở không lên, làm sao có thời giờ quan tâm đến cô bạn đang uống rượu đứng không vững kia chứ?! Dù sao nhất định sẽ có người quan tâm cơ mà.

Trong chốc lát, Trình Dư Chân rời khỏi đám con gái đang quần quýt lấy mình, vươn bàn tay to chụp tới, để cho cô đang say như chết tiến sát vào trong ngực của anh.

Gương mặt tuần tú của anh để sát vào cô, ngửi được mùi rượu nồng nặc, xem ra cô thực sự uống không ít.

“Em đã uống say.”

Một động tác nho nhỏ như vậy lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, ngay cả Thường Tiểu Nhạc đang ăn bất diệc nhạc hồ cũng lờ lợ kéo bạn tốt cùng trường ở bên cạnh xem kịch vui.

Cơ hội tới, nam nhân vật chính, đã lên sân a!

“Liên quan gì đến anh!” Lâm Gia Gia một chút cũng không cảm kích, vươn hai tay, muốn đẩy anh ra.

Cử chỉ này đưa tới một trận hừ nhẹ bất mãn của đám hoa bướm đang ở một bên, hận không thể xông lên đẩy cô ra, sau đó lại mắng cô không biết tốt xấu, dám đem nam nhân cực phẩm đẩy ra bên ngoài như vậy!

Trình Dư Chân không suy suyển, cánh tay mạnh mẽ mà hữu lực ôm chặt cô, muốn cô đừng chui loạn lộn xộn nữa.

“Tại sao lại không liên quan đến anh?” Anh không tức giận, ngược lại lộ ra nụ cười tươi tắn và ác, “Cho dù chúng ta chia tay, nhưng em từng là bạn gái trước của anh, chăm sóc em là đương nhiên.”

Tiếng nói của anh không lớn không nhỏ, vừa vặn làm cho tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy.

Thường Tiểu Nhạc thiếu chút nữa bị một khối thịt nghẹn chết, may mắn có người tri kỷ ở một bên đưa cho cô ly nước ấm, cô lập tức hợp nhanh mấy hớp.

Bạn trai trước cùng bạn gái trước?! Oaaaaa!!!!..... Tin tức lớn chấn động Đồng Phương trấn!

“Anh..... Anh.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Gia Gia hồng toàn bộ, cồn đang lên men ở trong cơ thể của cô, tác quái, dạ dày không ngừng đảo lộn, ngay cả nói đều nói không được.

“Không cần cảm thấy ngượng ngùng với anh, cho dù năm đó không hiểu tại sao em lại bỏ anh, nhưng tận đáy lòng của anh, vẫn cảm thấy mình có nghĩa vụ chăm sóc cho em.” Cái miệng của anh nhếch lên độ cong thập phần kỳ diệu, giống như đang miễn cưỡng cười vui.

Cho dù cô say, vẫn có thể nghe thấy đám hoa bướm bên cạnh anh vì anh cảm thấy không đáng giá cùng đau lòng than nhẹ.

Đau lòng cái con khi! Hẳn ta là con quý phong lưu vô địch, tại sao lại giả vờ làm khổ chủ?

“Sở dĩ tôi bỏ anh, là vì anh. .... Nôn.....” Trong cơn giận dữ, cô nhìn không được phun ra, hai chân cũng gần như đứng không nổi.

Trình Dư Chân lại duỗi đôi tay cường tráng ra, vòng lại rắn kết thật chắc đem cô ôm vào lòng, sau đó lớn tiếng dọa người, “Thật ngại quá, tôi đưa Gia Gia về nhà trước. Các bạn cứ ở lại vui vẻ, lần khác đến lượt tôi làm chủ, mời mọi người đến nhà mới của tôi liên hoan.”

Đoàn người thất chũy bát thiết vội vàng hưởng ứng không sao, không sao, dù sao anh đã cho thấy là bạn trai trước của cô, và đã biểu hiện ra sẵn sàng ân cần, mọi người có mặt cũng đã biết anh đối với cô tình cũ chưa xong.

Ai, Lâm Gia Gia rốt cuộc đời trước đã từng đốt bao nhiêu nén hương? Loại cực phẩm nam nhân thế này, đôi mắt lại bị mờ, chỉ động tình đối với cô.

“Anh buông tôi ra!” Vòng eo của cô bị đại chương kiểm chế, bả vai cũng bị ngũ trảo bắt lấy, không thể thuận lợi đào thoát.

Trình Dư Chân dùng bạc môi chuyển tới bên tai của cô, tiếng nói mỉa mai hoặc lại trầm thấp, nửa uy hiếp nửa là lừa gạt nói: “Gia Gia, ngoan một chút, bằng không lát nữa anh làm ra chuyện gì, ngay cả anh cũng không dám đảm bảo đâu, nếu đem trường hợp biến thành bê bối hơn nữa, em cũng đừng trách anh.”

“Anh.....” Lâm Gia Gia còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người bọn họ, tình thế so với người bất lợi hơn, đành phải ngậm miệng lại, bo bo giữ mình.

Cô đã từng rơi vào tay anh vô số lần, anh luôn luôn có biện pháp đem hình tượng tà ác khiến cho thần thánh không thể xâm phạm, làm cho những người bên ngoài không biết luôn nghĩ rằng anh thuần khiết lại không hề có mưu tính gì.

Sai sai sai! Anh hoàn toàn chính là một nguy quân tử.

Đáng tiếc thượng đế cho anh một gương mặt thánh thiện, tất cả mọi người dù thấy anh phạm tội nhưng vẫn bị gương mặt tươi cười ngây thơ vô hại của anh che giấu, cảnh thái bình giả tạo.

Cho dù anh có thể làm bộ vô tội, nhưng thương tổn của anh đối với cô vẫn luôn khắc cốt铭心 tâm như vậy, đối với tất cả những gì liên quan đến anh, cô có thể lựa chọn quên đi, chẳng qua không thể tha thứ.

Nhưng người ở giang hồ, thân bất do kỷ, cô muốn sống một cuộc sống bình thản, giống như nước chảy bèo trôi, chỉ có thể trách cuộc sống của cô kém may mắn mà thôi.

Hiện nay Lâm Gia Gia vẫn khốn khổ ngã vào trong lòng của anh, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người theo anh rời đi.

Lâm Gia Gia tuy rằng uống rượu, nhưng vẫn chưa say đến mức ngu muội.

“Đây..... Đây không phải nhà của tôi.....”

Làm ơn đi! Cô là uống rượu, cũng không có đàn độn, đúng không? Nhà cô ở nơi nào, cô còn nhận được phương hướng.

“Đã trễ thế này, em lại ỏi thành như vậy, về nhà, là muốn Mẹ Lâm làm nô tài của em sao?” Trình Dư Chân dám đem cô kéo vào trong phòng, sau đó đóng cửa sập lại.

“Tôi..... Tự tôi có thể.” Cô trừng mắt liếc nhìn anh, “Không cần anh nhiều chuyện!”

Cô muốn đi về hướng cửa, nhưng còn chưa tới huyền quan, dạ dày của cô lại đảo lộn, hai tay nhanh chóng bịt cái miệng nhỏ nhắn lại.

Anh vừa nhìn thấy động tác của cô, phản ứng cực nhanh ôm lấy cô, vọt vào phòng tắm lâu một, để cho cô ngồi xổm trước bồn cầu.

“Nôn.....” Cô lập tức phun ra.

Trình Dư Chân rời khỏi phòng tắm nhỏ hẹp, sau đó đi vào phòng bếp, pha một ly trà đậm.

Tuy rằng anh chuyển vào không bao lâu, nhưng nơi này mọi thứ đều đã sửa sang lại tốt lắm.

Lâm Gia Gia súc miệng, ra khỏi phòng tắm, có vẻ có chút chật vật.

Hừm! Chờ ngày mai cô khôi phục thanh tỉnh, nhất định phải đi tìm Thường Tiểu Nhạc tính toán sổ sách, dám lừa gạt cô đây là nước trái cây, kỳ thật là cocktail pha rượu với nồng độ mạnh, hại cô uống mấy chén, kết quả uống rượu, hiện tại thật là khó chịu.

“Này.” Anh đem trà đậm đưa tới trước mặt của cô, nhìn cô chăm chăm, nhất định bắt cô uống xong.

Cô thè lưỡi, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, trà nồng chua xót làm cho miệng của cô chất ngất, dạ dày cũng thoải mái một ít.

Ngước mắt lên, cô vừa vặn cùng anh bốn mắt giao tiếp.

“Nhìn cái gì?” Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, chỉ cần nghĩ lại ban nãy anh ở trước mặt mọi người tuyên bố những lời này, trong khoảng thời gian ngắn, càng tức giận lớn hơn. “Anh đùa bốn cuộc sống người khác như vậy, rất vui về sao?”

“Đùa bốn?” Trình Dư Chân cau mày, không rõ vì sao cô lại nói như vậy.

“Tôi và anh rõ ràng không có quan hệ gì, tại sao lại đem chuyện cũ của tôi và anh trước kia tuyên bố với tất cả mọi người?”

Làm ơn! Cô còn muốn chừa chút thanh danh để cho người ta tìm hiểu được chưa?

Anh cứ quấy rối như vậy, nếu là dọa nam nhân ái mộ của cô chạy mất, thì làm sao bây giờ? Anh muốn cùng cô sao?

Trình Dư Chân cuối cùng đã hiểu, lơ đãng nói: “Quan hệ trước kia không phải là quan hệ sao? Chẳng lẽ em cho rằng những chuyện đã qua, đem tất cả những chuyện yêu nhau của chúng ta điều gạt bỏ sang một bên sao?”

Tuy rằng vẻ mặt của anh chưa biến, nhưng đã thập phần khó chịu.

Từ sau khi cùng cô gặp mặt ở Đông Phương trấn, cô không ngừng bày ra bộ dáng không muốn cùng anh có quan hệ gì, thậm chí tránh né anh như rắn rết, làm sao cũng không đồng ý tới gần.

Là như thế nào? Thân thể Trình Dư Chân anh là rắn hay là hời thối, làm cho Lâm Gia Gia tiểu thư khinh thường tiếp cận anh?

“Trước kia đã là chuyện trước kia, chung quanh anh có một đồng người yêu không thể đủ làm anh quên chuyện trước kia sao?” Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, đem bất mãn trong lòng phát tiết ra.

“Anh nhớ rõ người nào đó ở thật lâu trước kia từng nói qua, nếu để ý một người, sẽ vội vã muốn công khai quan hệ lẫn nhau, anh chỉ học theo ai đó thôi.” Vẻ mặt anh thông thả, thoải mái, hai tay giao nhau ôm trước ngực, một bộ dáng không biết hồi cải.

“Anh.....” Lâm Gia Gia không ngừng hít vào, thở ra, một hồi lâu mới tiếp tục mở miệng, “Trình tiên sinh, chẳng lẽ anh không biết có một số việc là ‘Chuyện đã qua không thể quay đầu.’? Chuyện của chúng ta đã qua lâu rồi, hoàn toàn không nên nhắc đến nữa?”

“Anh nói Lâm tiểu thư, vậy em có hiểu hay không, có một số việc là ‘Chuyện hiện tại vẫn tiến hành?’” Anh nói năng ngọt xót đáp lại.

Cô giống như lúc trước, bị anh chọc tức đến dậm chân, “Tôi mới không muốn cùng anh phát sinh ‘Chuyện hiện tại vẫn tiến hành’ gì đó!”

“Đáng tiếc, có một số việc không phải em nói không cần, thì sẽ không xảy ra.” Trình Dư Chân luận sự.

Năm năm trước, không hiểu tại sao cô lại bỏ anh, anh đương nhiên có thể không sao cả nhún nhún vai, nhưng năm năm sau, lão thiên gia an bài anh cùng với cô lại chạm mặt lần nữa, như vậy tất cả liền thuận theo tự nhiên.

Vốn dĩ anh định thuê một thuê gian nhà ở trên trấn, sau đó hưởng thụ vài năm cuộc sống trở về quê hương, khi một mối sẽ rời đi.

Bất quá vận mệnh thực kỳ diệu, thúc đẩy những chuyện vương bạn đã quấy phá trong tâm anh bấy lâu nay.

Chỉ cần gặp gỡ cô, bất cứ kế hoạch gì cũng điều biến đổi nhanh chóng, anh dùng tiền trước kia anh kiếm được, mua một căn nhà cách nhà cô không xa, tạm thời đánh mất ý tưởng rời khỏi Đông Phương trấn.

Vốn tưởng rằng cô là vì chột dạ mới muốn tránh anh, nhưng trải qua mấy ngày nay ở chung, trong đôi mắt cô, anh thấy rõ ràng vẻ oán hận.

Giống như năm đó không phải cô đá anh, mà là anh phụ bạc cô.

Anh phụ bạc cô?

Nếu nguyên nhân thật sự là như vậy, như vậy anh có quyền lợi tìm cô để hỏi rõ ràng.

Năm đó anh vì một cảnh cỏ nhỏ như cô, lựa chọn buông tha cho cả tòa rừng rậm, lại không hiểu vì sao bị ngọn cỏ nhỏ ném sang một bên, trong cuộc sống nhân sinh của anh từ trước đến nay, ghi lại dấu vết lần đầu tiên bị một người bỏ rơi.

Mất mặt nhất là, anh thế nhưng ngay cả một lí do cũng không biết.

“Thật sự là đủ rồi!” Không biết là còn quấy phá hay là nhân tố tâm lý, yết hầu Lâm Gia Gia ứa lên vị chua xót; “anh đừng bao giờ lấy cuộc sống của người khác ra làm trò chơi của anh, tôi lười cùng anh đùa lẫn rồi.”

Cô xoay người, đi về hướng cửa.

Trình Dư Chân bắt lấy tay cô tay cô, cứng rắn đem cô kéo trở về trong lòng mình, đôi tay mạnh mẽ đem cô giam cầm vào trong ngực.

Anh tuy rằng diện mạo nhã nhặn tuấn tú, nhưng lúc này đôi mắt lộ ra tia lạnh lẽo, lộ ra biểu tình tựa tiểu phi tiểu, càng làm cho cô rung mình một cái.

“Ai nói anh đem cuộc sống của em trở thành trò chơi?” Khuôn mặt của anh chậm rãi tới gần cô, hơi thở ấm áp phun ở trên khuôn mặt đỏ hồng toàn bộ của cô. “Lâm Gia Gia tiểu thư, nghiêm khắc mà nói, là em bội tình bạc nghĩa với anh, chính em mới đem cuộc sống của anh trở thành trò chơi, không phải sao?”

“Tôi bội tình bạc nghĩa?” Trời ạ, tận thế sắp đến sao, cho nên mọi người có thể tùy tiện lật ngược phải trái sao?

“Không phải sao?” Anh cau mày, thấp giọng hỏi lại.

“Đương nhiên không phải!” Cô vội vàng biện hộ.

“Vậy chứng tỏ tất cả những chuyện này đều là hiểu lầm?” Anh mắt cũng không chớp nhìn cô, ý đồ dụ dỗ.

Cái này, Lâm Gia Gia lắc đầu cũng không phải, gật đầu cũng không phải, toàn thân cứng ngắc giống như khúc gỗ, đơn giản là anh lại gắt gao ôm lấy cô.

Trái tim của cô không hiểu sao lại tăng tốc, thân mình bởi vì vòng tay của anh mà dần dần tăng nhiệt độ.

Là do còn quấy phá, tuyệt đối không phải hiệu ứng của Trình Dư Chân..... Tuyệt đối không phải! Trong tâm của cô cao vút hô to, sự thật lại giống như là chú chuột nhỏ bị chìm ung vô lấy.

Ô ô..... Cô muốn chạy trốn.

Mặc kệ cô tiếp tục giãy dụa như thế nào, anh nhếch lên tà tứ tươi cười, sau đó há mồm, cắn cánh môi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái 60 %* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Sau đó anh hôn cô.

Sau đó thì sao?

Sau đó Trình Dư Chân gian trá, mạnh mẽ đem đầu lưỡi tiến quân thần tốc vào miệng của cô, đảo qua một lần sau đó dùng sức đẩy cô ra, nói toàn thân cô đều là mồ hôi, tiếp theo liền đem cô nhét vào phòng tắm, còn ném lại một câu, “Muốn chịu trách nhiệm, trước tiên, em phải tắm rửa toàn thân sạch sẽ thơm tho, mới có tư cách làm công phẩm.”

Cống phẩm? Con khi a!

Không khí bị phá, Lâm Gia Gia sau nụ hôn sâu mới phát hiện bản thân lại bị trở thành chú khỉ làm trò hề, nhưng đã bị anh đẩy mạnh vào phòng tắm, đem khăn tắm cùng áo khoác quăng vào, bắt buộc cô đêm nay phải ở lại nhà anh.

Trải qua một phen ép buộc, bị một bụng hòn dỗi, bất quá dưới tác dụng của cồn, cô cuối cùng vẫn phải ở lại nhà anh, đầu vừa chạm vào chiếc gối mềm mại, đã ngủ say sưa.

Bất quá, cô ngủ cực không an ổn.

Trong mộng Trình Dư Chân vẫn hôn cô thực chân thật dán sát vào môi của cô, sau đó dùng đầu lưỡi tách mở hàm răng của cô ra, giống một chú rắn nhỏ trơn trượt, tiến vào miệng của cô.

Trong mộng anh vẫn có sức quyến rũ kinh người như cũ, tóc đen không kèm chế được dùng ở bên tai, ánh mắt sắc bén quan sát cô.

Bàn tay to mạnh mẽ của anh bắt lấy cổ tay của cô, nặng nề đè cô lên chiếc giường êm dịu, thân mình ái muội quán quýt cùng cô.

Cô ưm một tiếng, giãy dụa, cuối cùng vẫn thần phục dưới nụ hôn sâu của anh.

Đầu lưỡi của anh không ngừng chơi đùa cùng đầu lưỡi của cô, chậm rãi trao đổi nước bọt lẫn nhau.

Đích thân trải qua cảnh chân thật bình thường này, trên người cô cảm nhận được sự chân thật, còn cảm nhận được độ ấm từ bàn tay thám hiểm của anh truyền đến.

Cô khẽ rên một tiếng, rớt cục hé miệng, cùng đầu lưỡi anh dây dưa.

Cô theo bản năng mút lấy đầu lưỡi của anh, khẽ hôn bạc môi của anh, cảm giác giống như đang thưởng thức mật ngọt của nước cam lộ.

Động tác của anh tiến hành theo chất lượng, giống như gắp lại người yêu đã lâu ngày xa cách, một khi ôm nhau, liền hung hăng quấn lấy nhau, không bao giờ nguyện ý buông tay ra nữa.

Cô có thể cảm nhận được đầu lưỡi của anh mỗi một lần chui vào đều rót vào vô cùng nhiệt tình, đầy ngập dục niệm, gần như muốn một ngụm cắn nuốt cô.

Mãi đến khi miệng mũi của cô đều tràn ngập hơi thở của anh, anh mới buông cánh môi của cô, sau đó dời xuống, như là muốn trừng phạt cô, nhẹ nhàng cắn cắn.

“Em luôn luôn là cô bé không biết kiểm chế!” Thanh âm của anh chậm rãi quanh quẩn.

Là mộng? Hay là là sự thật?

Cô muốn mở hai mắt, mí mắt lại thập phần nặng nề, mà thanh âm chân thật của anh, lại kích động tiến nội tâm của cô.

Môi lưỡi của anh lướt qua chiếc cằm xinh xắn của cô, chuyển xuống chiếc gáy trắng ngần của cô, mút lấy da thịt trắng nõn.

Bạc môi vừa rời khỏi, trên da thịt trắng nõn xuất hiện vài vết hôn đỏ thẫm, bàn tay to thô ráp rời khỏi lòng bàn tay mềm mại của cô, lướt qua mái tóc dài, sau đó tấn công vào lớp áp trắng rộng thùng thình, nhẹ vỗ về da thịt nõn nà.

Cô nhẹ giọng ưm, vẫn như cũ cảm giác mình đang ở trong mộng, nhưng thân thể nam nhân lại ấm áp như thế, tựa hồ rong chơi dưới ánh mặt trời ấm áp, thà rằng ngủ say, cũng không nguyện tỉnh lại.

Ngón tay đùa bỡn mềm mại, nhẹ nhàng lướt xuống chậm rãi biến ảo.

Mỹ nhân đang ngủ mê, không tự giác khép hai chân lại, dục vọng nơi nào đó trong cơ thể dần dần thức tỉnh, dẫn đường một dòng nước ấm áp chảy ra.

Động tác của anh thập phần thuần thực, cũng không thô lỗ, từng chút, từng chút xâm phạm thân thể của cô, đòi lấy thứ anh cần.

Cô trần trọc khó ngủ, mơ hồ cảm giác được hai chân mình tựa hồ bị tách ra, bàn tay to lớn của anh dịu dàng trườn vào giữa hai chân cô.

Môi đỏ mọng khẽ mở, tiếng khinh ngâm nhỏ vụn thành tiếng, cô muốn tỉnh lại, nhưng đầu óc hỗn loạn làm cho cô lại trầm luân vào trong kích thích nồng nhiệt đã lâu chưa từng có.

Thân thể của cô đang liều lĩnh phiêu lưu, cảm giác nóng ấm đang lan tỏa khắp toàn thân của cô, gian không ngừng khuếch tán, trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, cảm giác có một nam nhân quấn quanh thân thể của cô.

Cô tuyệt không cảm thấy sợ hãi, bởi vì hô hấp dần dần dồn dập, cô ngửi được mùi hương trên thân thể nam nhân phát ra.

Hương vị này đã xa lạ lại quen thuộc, phủ đầy bụi ở tận sâu trong tâm khảm của cô, tựa hồ theo quán tính, đem cô mang về thời gian ngày xưa.

Thân thể phản ứng cũng xuất phát từ bản năng, cảm quan kích thích dẫn dắt cô hưởng thụ.

Trên chiếc giường mềm mại, thân hình nam nữ chặt chẽ dây dưa, giống như đã tìm lại được một nửa của bản thân đã mất thật lâu.

Đầu ngón tay du ngoạn lúc nhanh lúc chậm, đem khoái ý rót vào bên trong trái tim, làm cho nhiệt độ cơ thể của cô lên cao.

Trong phòng tràn ngập hương vị tình dục khó có thể nói thành lời.

Độ ấm thân thể cô không ngừng tăng lên, cảm giác sướng khoái đang dâng trào khắp toàn thân cao thấp, hai tay tự nhiên bám lấy thân thể mạnh mẽ bên trên cô.

Hai chân bởi vì tê dại dần dần khuếch tán mở ra, cô ưỡn cong người, hai chân cuốn lấy phần eo của anh.

Cuối cùng, ngón tay ma quái đầy mê hoặc của anh làm cho thân thể của cô đạt đến cao trào.

Lâm Gia Gia thấy một giấc mộng xuân ẩm ướt.

Cô thể nhưng ở trong mộng đạt tới cao trào.

Hơn nữa nam nhân vật chính trong mộng, cô mơ hồ cảm giác là Trình Dư Chân.

Khi cô mở hai mắt vào lúc hùng đông, phát hiện cảnh trong mơ này thật phần rất thật, còn làm cho hai chân của cô ảm ướt, rín rít khó chịu, ngay cả quần lót của cô cũng đều ảm ướt.

Loại giấc mộng ảm ướt ủy mị thế này làm cô cảm thấy tội lỗi.

Cô rõ ràng thực chán ghét Trình Dư Chân, vì sao ở trong mộng còn có thể đón ý hòa theo khiêu khích của anh, sau đó dưới sự của trêu chọc anh đạt tới cao trào?

Nha, cô thật sự muốn tìm một khối đậu hũ, đem hình ảnh đầy sắc tình này đánh văng ra khỏi đầu.

Lâm Gia Gia vội vàng mặc xong quần áo, ôm chặt tâm tính đã điều, muốn vụng trộm rời đi.

Nhưng mới đi ra khỏi phòng, cô liền nghe đến hương cà phê.

Cô hít sâu một hơi, mặc kệ như thế nào, vẫn là phải tránh khỏi Trình Dư Chân, giống như kẻ trộm, rón ra rón rén rời khỏi căn phòng của anh.

Từ lâu hai đi xuống lầu một, cô xoay người khom lưng, lặng lẽ đi về hướng huyền quan.

“Đi không lời từ giờ luôn luôn là tác phong làm việc của em sao?” Trình Dư Chân thân áo somi đen, cùng quần jean, bởi vì có hai nút phía trên không cài, lộ ra bộ ngực kêu gọi.

Lâm Gia Gia thẳng lưng, sắc mặt trắng xanh, nếu đã bị bắt gặp, đành phải xoay người, phải làm như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Tôi nào có đi không từ giờ chứ? Hiện tại không phải chào hỏi sao?” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, ngược mắt lên, vừa vặn thấy cơ ngực rắn chắc của anh.

Trời ạ! Trên cổ anh là khuôn mặt tuy rằng tuần mỹ nhĩ nhặn, nhưng dưới cổ của anh là một vườn xuân sắc làm cho nữ nhân có con xúc động, muốn xông đến xé rách áo somi của anh.

“Em đói bụng không?”

Cô nuốt xuống một ngụm nước miếng, nơi nào đó của thân thể thật là “Đói”, đôi mắt không tự giác làm càn đánh giá thân hình của anh.

“Theo anh thấy, em thực sự rất đói bụng.” Anh thấp giọng nở nụ cười, “Anh tuyệt không để ý nếu được làm bữa sáng của em.”

Cô đơn thuần trực tiếp giống như lúc trước vậy, làm cho tâm tình của anh thật tốt.

“Phi phi phi.” Cô phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện thói hư tật xấu của anh lại trở dậy, lấy đùa bỡn cô làm vui. “Ai muốn ăn bạn trai trước quá thời hạn như anh chứ!”

Quá thời hạn? Hai trông mắt Trình Dư Chân híp lại, bất quá vẫn nở nụ cười đáng giận như cũ.

“Bạn trai trước này như anh là dễ dàng lâu hương càng thuần, chỉ sợ em chỉ cần ném qua liền nghiện.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ hồng, lại nghĩ tới giấc mộng xuân tối hôm qua, yết hầu khẩn trương lẫn lộn một chút, bất buộc bản thân đừng nhìn vào bờ ngực cường tráng kia nữa.

“Anh thích dát vàng lên mặt mình quá nhỉ, cho dù tôi không có nam nhân lâu như vậy, cũng sẽ không hề có chút mơ màng nào đối với anh!” Câu cuối cùng chính là gạt người, bởi vì tối hôm qua gần như đã đích thân trải qua cảnh này.

Tươi cười của anh càng lúc càng sáng rực rỡ, nhìn cô từ trên xuống dưới, “Thì ra từ lúc chia tay anh đến giờ, em không kết giao với bạn trai khác?”

A! Tại sao cô lại tự tạo bất quá cho mình?

Lâm Gia Gia sừng sốt trong chốc lát, thờ phỉ phỉ nghiêng chặt quai hàm.

“Liên, liên quan gì đến anh? Cho dù không có nam nhân, tôi cũng sẽ không chết.”

“Đúng vậy, sẽ không chết a!” Hai tay Trình Dư Chân cắm vào trong túi quần, lơ đãng đi về hướng cô, “Chỉ là trải qua nhiều năm, thiếu sự làm dịu của anh, em có vẻ có những ao ước không vừa lòng, hơn nữa dễ dàng nổi giận.”

“Anh!” Tên ngông cuồng!

“Anh không ngại trở thành người trị liệu thể xác và tinh thần cho em, giải tỏa mọi bất mãn cùng dục vọng không thể bài tiết trong cơ thể em.” Ngực khí của anh nhẹ nhàng thập phần đáng đánh đòn, cổ ý tới gần cô.

Thần sắc của cô kinh hoàng, nhát gan, lại mâu thuẫn muốn biểu hiện ra vẻ mặt không sợ hãi chút nào.

“Tôi mới không cần trị liệu của anh, từ khi chia tay cùng anh, thể xác và tinh thần của tôi tốt vô cùng.” Cô nâng cằm lên, tư thái cao ngạo nhìn anh.

Bắt đắc dĩ trong đôi mắt của anh, giống như có một loại ma lực, không ngừng hút lấy cô vào bên trong. Sau đó, cô lại nghĩ đến giấc mộng xuân đêm qua.

Môi của anh hôn lên cánh môi của cô, đầu ngón tay lướt qua da thịt mịn màng của cô, phút chốc châm lên một ngọn lửa.

Khi cô phục hồi tinh thần lại, môi của anh đã che lại cái miệng lái nhai của cô, tuần nhan chiếm cứ hoàn toàn trong đôi mắt của cô. Giống như tối hôm qua, anh chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, không ngừng xâm nhập bên trong khoang miệng của cô.

Đầu lưỡi chui vào thám hiểm mọi nơi, giống như muốn tiến vào lòng của cô, đem trái tim vốn đã bình lặng, lấp đầy của cô, khoét sâu thêm vết thương mới.

Thực sự, vẻ bình lặng chỉ là bề ngoài, ẩn sâu bên trong chính là đang chôn dấu không cam lòng cùng bất mãn của cô, cùng với khổ sở, giờ này khắc này lại bị anh khai quật ra.

Mỗi khi đối mặt với Trình Dư Chân, tâm tình của cô luôn thập phần phức tạp.

Sau khi bọn họ chia tay, gặp lại ở năm năm sau, anh tích cực đối với cô, ra ngoài tưởng tượng của cô.

Là vì phản ứng của cô làm anh quá mức hứng thú, hay là thói hư tật xấu của bản thân anh?

Cô không thể nào biết được, chỉ có thể nhận xâm lược của anh, không thể né tránh, không thể giãy dụa, cho đến anh chủ động ngừng lại.

Trình Dư Chân hôn lên cánh môi sưng đỏ của cô, trong miệng anh tràn đầy hương vị của cô, thể này mới cười rồi khỏi cô, đôi mắt thâm thúy cứ mãi nhìn cô chằm chằm.

“Em vẫn giống như năm đó, đơn giản nhưng thuần khiết, trực tiếp lại vô tư.”

Cho dù anh đã hôn qua vô số nữ nhân, cũng chỉ có cô mới có thể làm anh vương vấn mãi.

Cô bị động đã kích khởi bản năng săn mồi của anh, mặc cho cô vô lực giãy dụa, nhưng còn có một đôi mắt lại vẫn luôn làm cho anh mềm lòng.

Hai má Lâm Gia Gia trở nên đỏ ửng, lấy mu bàn tay dùng sức lau đôi môi của mình.

“Trình Dư Chân, anh.....”

Đầu của cô một mảnh hỗn loạn, bởi vì anh hôn thế nhưng làm cho cô say mê.

A! Anh quả nhiên là yêu nghiệt từ trời phái tới, là tới dụ hoặc cô, quyến rũ cô, tới vực sâu sa đọa.

“Anh không ngại tiếp tục một lần nữa.” Cánh môi của cô rất mềm, giống như kẹo đường ngọt ngào, anh thích.

“Ai muốn lại đến một lần với anh chứ?” Cô ra sức đẩy anh ra, “Tôi phải đi, tạm biệt.”

Đầu óc của cô giống như đôi gò má của cô, nóng đến mức không thể suy nghĩ được gì, chỉ có thể chạy đi, không thể để ý đến chuyện giữa anh và cô đến tốt cùng làm sao vậy.

Trình Dư Chân đứng ở tại chỗ, đôi mắt đen nóng cháy đang nhìn chằm chằm bóng dáng cô rời đi.

Trốn sao! Bạn gái trước của anh.

Nếu em còn có đường để trốn, ha ha.....

Lâm Gia Gia một đêm không về, sau khi về nhà, một bên thừa nhận sự nghiêm khắc dạy dỗ giống như súng tiểu liên ầm ầm bên tai, một bên tìm lý do ứng phó, đồng thời còn phải rửa mặt chải đầu chuẩn bị đi làm, đầu bởi vì say rượu mà ần ần đau, gần như muốn nổ mạnh.

Cô thật rất muốn rống to, nhưng trời sinh lá gan của cô nhỏ, nhất là ở trước mặt thái hậu của Lâm gia, trở nên nhu thuận bất ngờ.

Không có biện pháp a! Cô ăn, ở, dùng, đều là danh nghĩa của nữ sĩ Lâm Giang xinh đẹp, nếu dám nói nhiều một câu, ngay sau đó nhất định là nhìn thấy hành lý chính mình bị quăng ra khỏi Lâm gia, từ nay về sau tự ăn, tự ở.

Cô chỉ là trợ lý nhỏ nhỏ của thư viện, tiền lương nhiều nhất chỉ đủ xài, nếu tăng thêm chi tiêu giống như đem dây thừng siết vào cổ của mình, cho nên ai đều có thể đắc tội, chính là không thể đắc tội áo cơm cha mẹ của cô.

Bởi vậy cô tả tránh hữu trốn, liều mạng tìm một đồng lý do vớ vẩn tránh né truy vấn của lão mẹ, tuy rằng lão mẹ cũng hiểu được lý do của cô vớ vẩn đến mức nào, nhưng vì ngại cô đi làm muộn, quyết định thả cho cô một con đường sống.

Vốn tưởng rằng có thể thờ nhẹ một hơi, cô ngay cả bữa sáng cũng đã quên lấy, liền bước ra khỏi cửa, nhưng khi nhìn thấy nam tử cao lớn ở bên ngoài cửa sắt, không khỏi sững sốt.

“Thực khéo.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng kỳ thật Trình Dư Chân sớm tính đúng thời gian, xuất hiện ở trong này.

Lâm Gia Gia hít sâu một hơi, vốn muốn chửi ầm lên, nhưng hàng xóm chung quanh lẽ mà đều đi ra quét rác, tưới hoa, chỉ đành phải đem tất cả lời nói tức giận nuốt vào bụng, giả cầm vò điếu, mang giấy, hất cầm lên, đi thẳng về phía trước.

Làm bộ không nghe sao? Trình Dư Chân mỉm cười, cũng không tức giận, đứng ở tại chỗ chờ cô.

“Lâm Gia Gia, đứa nhỏ này làm sao vậy? Chứng dễ quên lại phát tác, có phải hay không? Bữa sáng không lấy đã đi rồi.....” Mẹ Lâm đuổi tới, lăm bằm rầy la.

“Mẹ Lâm, chào buổi sáng.” Cái miệng của anh càng thêm cong lên, , sức quyến rũ lập tức phóng thích.

Mẹ Lâm vừa thấy đến anh, lập tức trở nên hòa ái dễ gần, “Trình tiên sinh, chào buổi sáng, muốn đi làm a!”

“Mẹ Lâm, gọi con Dư Chân là được rồi.” Anh khách khí đáp trả, “Chỗ con làm việc cùng đường với thư viện của Gia Gia, con muốn đi cùng cô ấy.”

“Tốt lắm a!” Mẹ Lâm cười hớn hở nói, mang dép lê đi đến trước cửa sắt, “Gia Gia nhà bác trời sinh ốm yếu, nếu được, nhờ cháu chiều cố nó giùm bác một chút.”

“Mẹ.....” Lâm Gia Gia tiếp nhận bữa sáng trên tay mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, thật hy vọng lão mẹ nhà mình đừng thân thiết quá với Trình Dư Chân như vậy, bởi vì cô thật sự không muốn công khai quan hệ cùng anh trước kia.

“Con luôn luôn nghĩa bất dung từ.” Anh tuyệt không để ý ánh mắt cô đang phóng tới, “Vừa rồi, con không cẩn thận nghe được Mẹ Lâm đang trách tội Gia Gia tối hôm qua không về nhà, con nghĩ con phải thay cô giải thích một chút, bởi vì hôm qua cô ấy uống rượu, con sợ cô ấy làm ầm ỹ người trong nhà, cho nên mới mang cô ấy say đến hồ đồ về nhà con.....”

“Trình Dư Chân!” Sắc mặt Lâm Gia Gia đại biến, chỉ kém không che cái miệng của anh ta lại. “Anh không nói lời nào, sẽ không có ai bảo anh là cầm điếu!”

“Lâm Gia Gia, con cầm miệng!” Mẹ Lâm trừng mắt liếc mắt nhìn con gái một cái, sau đó nhủ mày, nhìn anh, “Con nói..... Ngày hôm qua con gái của bác qua đêm ở nhà con?”

“Đúng vậy, con đưa cô ấy đến nhà con, nếu không, cô ấy ới thành như vậy, con sợ làm phiền người nhà đang ngủ say. Con chỉ sống có một mình nên không sao cả.” Anh nói thẳng thắn thành thực, về mặt thành khẩn chính trực.

Mẹ Lâm rất có thâm ý nhìn về phía con gái, tiếp theo lại nhìn sang khuôn mặt tuần tú của anh, diện mạo Trình Dư Chân trước mắt, cách nói năng cũng không tồi, trong lòng nghĩ nếu thực sự yêu thương con gái của bà, cũng không phải là chuyện xấu.

“Nếu có lời của con, bác đã an tâm rồi.” Mẹ Lâm cười thoải mái, “Người nhà của bác quả thật đều ngủ rất sớm, nếu con bé uống rượu, sẽ làm phiền bác. Dư Chân, từ nay về sau con gái của bác mong con chăm sóc nó nhiều hơn.....”

“Mẹ!” Lâm Gia Gia rút cục tức giận mở miệng, “Con cùng anh không thân thiết, bảo anh ta chiều cố con làm gì.”

“Dư Chân không phải học trưởng của con sao? Làm sao có thể không quen?” Mẹ Lâm trừng mắt liếc mắt nhìn con gái, trách cô có cơ hội không nắm chắc.

“A Mĩ, chào buổi sáng.” Đưa báo chí A Thiên Bá vừa vận cười xe đạp đi vào cửa, đem báo chí giao vào trong tay Mẹ Lâm. “Nhà của chị sáng sớm đã náo nhiệt a như vậy!”

“A Thiên Bá, cảm ơn!” Mẹ Lâm nhếch môi, cười nói: “Vị này là học trưởng của con gái tôi, cũng là Trình tiên sinh vừa mua gian 278 cạnh bên.”

“Thiếu niên nha, chào buổi sáng a!” A Thiên Bá chào hỏi, không ngừng đánh giá Trình Dư Chân. “Đường như mấy ngày hôm trước ở quán điểm tâm của A Mãn có gặp qua cậu.”

“Bác Thiên Bá, chào buổi sáng.” Anh ôn hòa cười, “Phải không?”

“Đúng vậy!” A Thiên Bá có chút đăm chiêu, sau đó vỗ vỗ vào đầu mình, “Không phải cậu nói cậu là bạn trai trước của Gia Gia sao?” Sắc mặt Lâm Gia Gia nháy mắt trở nên xanh mét, muốn mở miệng phủ nhận, đã thấy Trình Dư Chân cười đến càng thêm tà ác.

“Bạn trai trước?” Mẹ Lâm hơi giật mình, thì thào tự nói.

“Mẹ Lâm, lần đầu tiên con đến gặp bác, quả thật con đã muốn cho thấy thân phận của mình.” Về mặt anh đầy bất đắc dĩ nói.

“Vậy Gia Gia nói cậu là học trưởng của nó, lại là chuyện gì xảy ra?” Mẹ Lâm khó hiểu hỏi.

“Con quả thật là học trưởng của cô ấy, chẳng qua quan hệ của chúng con không chỉ có như thế, dường như là do Gia Gia không muốn thừa nhận quan hệ con cùng cô ấy từng là người yêu, cho nên mới.....” Anh nhường mày, nhìn về phía ai đó đang co chân, chuẩn bị chạy.

“Lâm Gia Gia!” Ngay sau đó, tiếng rống mãnh liệt của Mẹ Lâm vang vọng Đông Phương trấn.

Nên đến, quả nhiên trốn không xong a!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái 60 %* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Cứ như vậy, tất cả dân ở Đông Phương trấn đều biết chuyện Trình Dư Chân là bạn trai trước của Lâm Gia Gia.

Đương nhiên, tin tức bất quá sẽ không đơn giản như vậy như vậy, chỉ tiếc.....

Bởi vì Lâm Gia Gia không muốn công bằng thuyết minh quan hệ chân chính của cô cùng Trình Dư Chân, cho nên dân trong trấn xem diễn đàn phải tự mình tưởng tượng.

Bởi vì là tình tiết do dân chúng tự mình nghĩ ra, cho nên mặc kệ là bản kể của người nào, đều thập phần đặc sắc, nói ra tuyệt không tẻ ngắt.

Khó chủ chính tông có miệng khó trả lời, cho dù mẹ của cô không ngừng ép hỏi, cô cũng luôn cố ý tránh né nói về anh.

Cô không thể nói ra tình hình thực tế, bởi vì anh bắt cả hai tay, bị cô bắt kẻ thông dâm ngay tại giường, cho nên mới hạ quyết định quyết tâm cùng anh chia tay?

Nếu chiêu cáo thiên hạ như vậy, cô cảm thấy người mất mặt là chính cô.

Nói ngắn lại, cô chỉ là cô gái dưới mặt đất, không dám vọng tưởng trèo cao đến nam nhân đang bay ở trên trời.

Cô đành phải ngoan ngoãn về nhà, dự định tương lai tìm một nam nhân bình thường sống qua cả đời, chỉ là không nghĩ tới kế hoạch đều đã bị vận mệnh quấy rầy.

Đầu của Lâm Gia Gia cô không phải chỉ là đơn giản một chút, chẳng lẽ lão thiên gia ngay cả chút tâm nguyện nhỏ nhỏ ấy cũng không thành toàn cho cô?

Mà lão già vận mệnh luôn thích cùng cô đối nghịch, không muốn phát sinh bất cứ chuyện gì, ngay cả chuyện cô muốn cùng Trình Dư Chân tách ra khoảng cách cũng thành một loại nguyện vọng xa xỉ.

“Cùng bạn trai trước gặp lại không phải nên vui vẻ sao?” Nhiễm Ấu Lam vừa sơn lên móng tay vừa nói, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu diễm lên.

Gặp lại vui vẻ?

“Là Quý Kiến Sầu!”

Từ sau khi cô cùng Trình Dư Chân gặp lại, ngày của cô liền trở nên thập phần hỗn loạn, giống như có ai đó cầm hòn đá nhỏ không ngừng quăng đến trên người cô, cảm giác không đau lắm, nhưng đau đớn sâu tận tâm.

Cô nghĩ, có lẽ là do bóng ma tạo thành bất mãn trong lòng, cho nên chỉ cần nhớ tới chuyện quá khứ, sẽ cảm thấy rất khó chịu.

“Nhưng hiện tại phải người khác đi phỏng vấn cũng không còn kịp rồi.” Nhiễm Ấu Lam ngừng công việc đang làm trên tay, thanh tú nhũ mày.

“Vì sao không kịp?” Lâm Gia Gia khó hiểu hỏi lại.

“Bởi vì chị đã từng gọi điện thoại cho Nguyễn hiệu trưởng, Nguyễn hiệu trưởng cũng đồng thời chuyển đạt ý tứ của anh ta, trừ khi tự em đến, anh ta không tiếp nhận bất luận kẻ nào phỏng vấn.” Nhiễm Ấu Lam ra vẻ như lực bất tòng tâm.

“Cái gì?” Nam nhân chết tiệt, dám dùng cách thối tha này để bắt buộc cô.

“Chính là như vậy a!” Nhiễm Ấu Lam nhẹ giọng nhỏ nhẹ, “Gia Gia, em là ái tướng duy nhất của chị, nếu không có em, chị nhất định không có biện pháp hoàn thành tập san quý này. Lần này nếu em không giúp chị, tập san quý này sẽ trở thành rác rưởi trong miệng Trần trưởng, đến lúc đó kinh phí thư viện của chúng ta sẽ bị giảm đáng kể.”

Nhìn phản môi của Quán trưởng nhếch lên, bộ dáng như sắp khóc, Lâm Gia Gia cảm thấy áy náy không đành lòng, dù sao phỏng vấn luôn luôn là công

việc của cô, nay chỉ vì riêng một người nào đó, mà muốn tránh chạm mặt cùng Trình Dư Chân..... Ngẫm lại, giống như có điểm thực có lỗi với Quán trưởng.

“Gia Gia, chị thực sự không thể không có em.” Nhiệm Áu Lam đột nhiên đứng lên, chạy đến trước mặt của cô, giọng điệu đáng thương nói: “Nếu không có lần phỏng vấn này, tập san quý kì tiếp theo sẽ bị bỏ trống.”

Biết rõ Quán trưởng sẽ lừa gạt người, nhưng cô lại là người mềm không ăn cứng, nhìn thấy đôi mắt hoa đào của Quán trưởng nước mắt lưng tròng, trong khoảng thời gian ngắn mềm lòng, thờ dài.

“Được..... Được rồi!” Phỏng vấn vốn chính là công tác thuộc bốn phận cô, không phải sao? “Em sẽ tận lực hoàn thành công việc của em.”

Nhiệm Áu Lam cao hứng vỗ vỗ đầu cô, lập tức còn không quên truy vấn, “Bất quá tại sao em lại chán ghét bạn trai trước như thế?”

Lâm Gia Gia muốn nói lại thôi, cắn cắn môi, do dự không biết nên nói như thế nào.

“Có phải anh ta..... Bất cả hai tay hay không?” Rất kinh nghiệm Nhiệm Áu Lam gọn gàng dứt khoát hỏi.

“Chuyện anh ta làm so với bất cả hai tay càng không thể tha thứ.” Thần sắc Lâm Gia Gia âm trầm, trong giọng nói ẩn chứa nét không thể tha thứ được.

Nhiệm Áu Lam chuyển con mắt vòng vo, thật cẩn thận hỏi: “Bị em bắt kẻ thông dâm tại giường?”

“Đúng vậy.” Cô rút cục gạt đầu thừa nhận.

Trầm mặc trong chốc lát, Nhiệm Áu Lam vỗ vỗ bả vai của cô, “Gặp gỡ loại sự tình này, cũng chỉ có thể chấp nhận, nhưng mà..... Em tận mắt thấy sao?”

“Vâng, còn nhớ rõ ngày đó là lễ Noel, sau khi chấm dứt hoạt động của xã đoàn, em chạy đi tìm anh ấy, không nghĩ tới thế nhưng thấy anh cùng với nữ đồng học cùng nhau ngã vào trên giường.....”

“Coi sạch sẽ?”

“Vô cùng chính xác.” Lâm Gia Gia cắn môi, gạt đầu. “Hơn nữa anh ấy một đến bất tỉnh nhân sự, ngay cả em đến đó tìm anh ấy cũng không biết.”

Nhiệm Áu Lam lại trầm mặc trong chốc lát, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó..... Cách vài ngày sau, anh ấy chạy tới hỏi em, vì sao vẫn né tránh anh ấy? Đau dài không bằng đau ngắn, em đưa ra lời chia tay với anh ấy.” Lâm Gia Gia cụp mắt xuống, cực lực muốn dùng giọng điệu bình tĩnh kể ra đoạn chuyện cũ này.

Sau đó anh cũng không giải thích, đã thực sự cùng cô chia tay, tiếp theo cô chuyển trường rời khỏi Đài Bắc, trở lại Đông Phương trấn, học xong đại học.

Đây là quá trình cô cùng Trình Dư Chân từ quen biết đến chia tay, thời gian ngắn ngủn không đến nửa năm.

Nhiệm Áu Lam chớp chớp lông mi dài, ho nhẹ hai tiếng, “Gia Gia, có đôi khi mắt thấy không nhất định chính xác, hơn nữa chị cảm thấy em rất đơn thuần.”

Đơn thuần?

Cô không hiểu, Quán trưởng nói như vậy là có ý gì?

Nhiệm Áu Lam vẫn vỗ vỗ bả vai của cô như cũ, “Có đôi khi em muốn coi bỏ khúc mắc, không thể chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân, chị cho em một đề nghị, em tìm thời gian rảnh nào đó, cùng bạn trai trước, công bằng nói ra những lời nói trong lòng, giải trừ những vướng mắc trong lòng như vậy các người sau này có chạm mặt nhau, cũng sẽ không thành đối chọi gay gắt nữa.

Sắc mặt Lâm Gia Gia buồn bã, “Chuyện đã lâu như vậy, còn có cái gì để nói?”

“Nói không phải là chuyện đã xảy ra, mà là tâm tình của các em. Mau đi đi!” Thời gian Nhiệm Áu Lam chỉ dẫn lầm lạc đã chấm dứt.

Cô bất đắc dĩ nhìn Quán trưởng, cuối cùng vẫn đem lời nói phản bác nuốt vào bụng.

Quán trưởng nói đúng, tháo gỡ vướng mắc thì phải kiếm người buộc nó.

Nếu cô muốn cùng Trình Dư Chân chung sống hoà bình ở trấn này, quả thật phải tìm một cơ hội cùng anh nói chuyện.....

Từ sau khi chuyển đến Đông Phương trấn, tâm tình Trình Dư Chân mỗi ngày đều được vui vẻ hiếm có, sống rất thoải mái sung sướng, thậm chí thực chờ mong mỗi ngày đến.

Tính tính thời gian, anh cùng với cô chia tay đã năm năm, trong đoạn thời gian này tuy rằng anh từng kết giao với bạn gái khác, nhưng là đều duy trì không lâu.

Nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản, anh không dễ dàng thay đổi, tính cách xấu xa, ác liệt đã tồn tại lâu rồi.

Có lẽ Lâm Gia Gia nói đúng, anh trời sinh chính là xấu xa hiểm độc, nên thích loại nữ nhân có tính cách đối nghịch với anh.

Nhưng khi hồi tưởng lúc trước trở thành bạn trai của cô, cũng là do cô theo đuổi anh, anh thế nhưng ngay cả lo lắng đều không có, lập tức đáp ứng thông báo của cô.

Vì sao vậy?

Nhớ mạng máng cô là học muội của anh, khi gặp qua cô vài lần ở khoa quan hệ hữu nghị, lúc ấy toàn thân cô đều tản mát ra tinh thần phấn chấn cùng sáng sủa.

Anh thừa nhận lúc ấy quả thật đã bị cô hấp dẫn, sau đó luôn đặc biệt chú ý tất cả mọi chuyện của cô, ngày sau liền tìm lấy cơ hội tiếp cận cô, thích thể hiện thiện ý cùng sức quyến rũ của anh.

Cô quả nhiên như anh tưởng tượng, đơn thuần, không nghĩ sâu xa, ngay thẳng vô tâm cơ, trọng điểm chính là cô trực lai trực vãng.

Chỉ là có một khuyết điểm nhỏ, đó là khi cô làm việc vĩnh viễn chỉ cần sáu mươi phần trăm, không cầu hoàn mỹ, không truy tìm đến nơi đến chốn.

Ngay cả lúc cô cùng anh đưa ra lời chia tay, cũng không nói một lý do, anh đã bị đá sang bên một cách kì lạ.

Tiếp theo đó cô chuyển trường, rời khỏi Đài Bắc, ngay lúc đó anh đang vội vàng làm luận văn thạc sĩ, hai người cứ như vậy cắt đứt tin tức.

Không nghĩ tới duyên phận của bọn họ cũng không có đoạn, thần vận mệnh lại đưa bọn họ trở về chung một chỗ, ngoài ý muốn khơi gợi hứng thú của anh đối với cô, so với anh tưởng tượng còn muốn nồng nàn hơn, gần như không thể khống chế.

Thì ra cô đã sớm tận công sâu vào trong trí nhớ của anh, anh chỉ tạm thời gác lại, chứ không phải đã quên theo thời gian.

Trình Dư Chân khẽ huýt sáo nho nhỏ, hoàn thành xong công việc của mình, tiếng chuông nghỉ trưa vừa vãn vang lên khi, anh rời khỏi văn phòng, cửa phòng y tế cũng trùng hợp bị mở ra.

Bước vào là một nữ sinh, mái tóc dài buông xõa sau gáy, diện mạo xinh đẹp, dáng người yếu điệu, còn có ý đem váy đồng phục đổi thành chiếc váy mẹ người, gió thổi qua sẽ nhìn thấy chiếc quần lót bé xinh.

Bất quá Lí Lệ Na không cần, bởi vì đây chính là tất cả năng lực trẻ tuổi của cô, có thể cho người khác xem cô là hư vinh, thân là hoa hậu giảng đường muốn chế tạo đề tài, phải như vậy mới có thể thu hút ánh mắt của mọi người.

Tựa như vị Trình lão sư chủ nhiệm phòng y tế này, từ khi anh vừa đến nhậm chức, liền mê đảo toàn bộ nữ sinh và cả giáo sư nữ, không ít nữ đồng học đều hận không thể mỗi ngày bị thương, đề dên phòng y tế xin thuốc, làm thỏa mãn ảo tưởng của các cô.

Lí Lệ Na đương nhiên cũng sẽ không buông tha cơ hội như vậy, học sinh trong trường, ngoài trường, theo đuổi đã không thể thỏa mãn được cô ta, cô ta cần là nam tính thành thực.

Vì thế một bước vừa tiến vào phòng y tế, cô ta liền giả dạng ra bộ dáng thanh thuần vô tội, đôi mắt lưu chuyển quyến rũ, muốn gỡ xuống sự phòng ngự của anh, nũng nịu mở miệng, “Lão sư.....”

Trình Dư Chân không phải ngu ngốc, cũng đã trải qua thời kỳ trưởng thành, đương nhiên hiểu được ý tưởng của nữ sinh trung học, bất quá trời sinh anh là diễn viên tốt, đối với những chuyện buồn nôn như thế này luôn giữ lại ba phần, bởi vì mới nhận nhiệm vụ không lâu, vẫn là diễn nhân vật ông ba phải cho tốt vậy.

“Đồng học, chỗ nào không thoải mái?” Anh mặc áo bào trắng, mặt mang mỉm cười.

“Lão sư, em đau bụng.” Lí Lệ Na ôm bụng, mặt nhăn thành một đoàn.

“Đau dạ dày hay là bệnh phụ nữ?” Anh cũng không vạch trần hành động ngây thơ của nữ đệ tử, ngược lại ôn nhu hỏi.

“Không biết, lão sư, nhìn xem giúp em đi.” Cô nhẹ giọng nói, ngồi thẳng trên giường, sau đó nhẹ nhàng kéo cao áo sơ mi, lộ ra cái bụng bằng phẳng trắng nõn.

Gần đây nữ sinh trung học đều trực tiếp như thế sao?

“Đồng học, em như vậy sẽ cảm lạnh.” Anh cười nói, trực tiếp kéo góc áo của cô xuống. “Còn nữa, , tôi chỉ là lão sư bảo vệ sức khỏe, cũng không phải bác sĩ chuyên nghiệp, cho nên cũng không cần cởi áo tháo thắt lưng ở trước mặt của tôi.”

Lí Lệ Na sững sốt, không nghĩ tới vị lão sư trẻ tuổi lại suất khí này lại cự tuyệt ám chỉ của cô, nhưng thanh xuân không ngại, rõ ràng đảo khách thành chủ xông lên phía trước, ôm lấy eo của anh.

“Lão sư, em thích thầy!”

“Nhưng là tôi không thích em, đừng học.” Tuy rằng không kiên nhẫn, nhưng Trình Dư Chân duy trì phong độ theo thói quen.

Lí Lệ Na nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn anh, “Vì sao thầy không thích em? Chẳng lẽ em không đủ xinh đẹp?”

“Em rất đẹp.” Anh khen ngợi tự đáy lòng.

“Vậy thầy hãy cùng em làm tình,” Cô cao ngạo nâng cằm lên, dám đưa anh đẩy ngã ở trên giường. “Em thích loại nam nhân thành thực như lão sư, bằng điều kiện của em, sẽ không để cho thầy phải thất vọng.”

Anh thu lại tươi cười, vẻ mặt vẻ lo lắng, đối với loại em gái buông thả còn ngây thơ như thế này, là loại tặng phẩm không thể tiếp nhận, ngược lại cảm thấy phiền toái, dù sao cô ta vẫn chưa đủ mười tám tuổi, chạm vào cô ta hoàn toàn là tự tìm đường chết, anh cũng không muốn vinh hạnh trở thành tin tức đầu đề của tất cả các mặt báo, khi vừa mới thành danh.

Khi anh đang muốn đẩy cô ta ra, cửa phòng y tế lại bị đẩy bật ra lần nữa.

Người tới động tác cực nhanh, nắm máy chụp ảnh lên, nhắm ngay hai người trên giường, không ngừng ấn nút.

Bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, Trình Dư Chân cùng Lí Lệ Na không khỏi giật mình sững sờ.....

Sau một lúc lâu, Lâm Gia Gia rút cục cảm thấy đủ, ngừng chụp.

“Đây chính là tin tức độc nhất vô nhị.”

Aha! Thế nhưng để cho cô ngoài ý muốn bắt được nhược điểm của Trình Dư Chân.

Xem ra cô cũng không cần phải cùng anh mặt đối mặt nói chuyện, chỉ cần làm tiểu nhân một lần, lấy những bức ảnh chụp này làm bằng chứng uy hiếp anh, muốn anh rút khỏi Đông Phương trấn cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Ha ha, ngay cả lão thiên gia cũng đứng về phía cô, muốn đem tên sắc ma dân đảng này đuổi ra khỏi Đông Phương trấn.

Về mặt Lí Lệ Na đầy tức giận, rời khỏi thân mình của anh, đứng vững vàng trên mặt đất, bước nhanh đến trước mặt Lâm Gia Gia, ý đồ muốn cướp đi máy chụp ảnh trong tay cô.

“Đưa tôi!”

“Đưa vào cái gì cho cô?” Lâm Gia Gia trừng mắt nhìn cô, “Cô là thổ phi sao?”

“Nếu chị không xóa những bức ảnh này, tôi sẽ tố cáo chị xâm phạm quyền chân dung!” Gương mặt điềm lệ của Lí Lệ Na kiên quyết.

“Tôi không sao cả!” Hai mắt Lâm Gia Gia híp lại, bị tiểu muội muội sảng giọng cảm giác kỳ thật không phải dễ chịu gì cho lắm, hơn nữa lại chính mắt nhìn thấy anh cùng với nữ sinh ở trên giường lẩn lộn lần nữa, trong lòng lại tràn đầy vị chua xót khó có thể hình dung.

Mất thấy không nhất định là thực? Tuy rằng cảnh tượng trước mắt không có dọa đến cô, nhưng không có nghĩa tất cả đều là biểu hiện giả dối.

“Chị đưa hay không?” Con tức của Lí Lệ Na càng cao hơn nữa, mất thấy cô không chịu thỏa hiệp, rõ ràng nhếch miệng cao lên, giả dạn nói: “Chị không muốn đưa cũng không sao, dù sao tôi cũng chưa được mười tám tuổi, loại tin tức này nếu bị truyền ra ngoài, tôi sẽ nói là lão sư bức bách tôi đi vào khuôn khổ.”

Tiểu muội muội không đầy mười tám tuổi quả nhiên có bản lĩnh hơn người! Lâm Gia Gia trừng mắt nhìn cô, không hiểu sao, lửa giận bị cô chọc cháy hừng hực.

“Nếu em muốn công khai, tôi nhất định sẽ thành toàn cho em.”

Nếu khí thế của cô bại bởi tiểu muội muội non choẹt này, về sau làm sao sống ở trấn Đông Phương này?

“Như em mong muốn, em vẫn chưa đến mười tám, quả thật là vô tội, Trình chủ nhiệm bị cách chức là việc nhỏ, có lẽ còn có thể gặp phải quan tòa, nhưng những việc này là bình thường, chuyện hay nhất vẫn còn ở phía sau..... Nếu tôi đem những gì em mới nói với tôi, công khai không sót chữ nào, em cho là giáo sư của trung học Đông Phương sẽ dễ dàng buông tha em sao?”

Lí Lệ Na quả nhiên vẫn chỉ là một cô bé mới lớn, bị cô dọa thành như vậy, xanh cả mặt, một câu cũng nói không nên lời.

Nếu quá trình cô chủ động quyến rũ Trình chủ nhiệm bị công khai, chẳng phải tuyên bố làm kẻ thù của tất cả nữ nhân trong trường này?

Kết cục của cô sẽ như thế nào?

Khẳng định trở thành mục tiêu cho tất cả bọn họ công kích, ngày sau sẽ khó sống hơn trong trường học này.

Lí Lệ Na rung mình một cái, lập tức thay đổi biểu tình cầu xin, “Chị..... Chị có thể không công khai được không?”

Lâm Gia Gia cười lạnh một tiếng, “Em cầu tôi sao!”

“Làm ơn, van cầu chị.....” Lí Lệ Na cắn môi, rung mình một cái.

“Tôi có điều kiện, về sau không cho phép em bước vào phòng y tế một bước, thậm chí nhìn thấy Trình chủ nhiệm, nhất định phải tự động cách xa mười mét, bằng không đừng trách thủ đoạn của tôi ti bi hạ lưu.”

“Được.....” Lí Lệ Na vội vàng gật đầu, “Hiện tại em có thể đi chưa?”

Lâm Gia Gia gật gù đầu, đồng ý cho cô ta rời khỏi phòng y tế.

Lí Lệ Na không dám lưu lại lâu, nhanh chóng rời đi.

Mãi đến khi cánh cửa bị đóng lại, phòng y tế mới khôi phục lại vẻ im lặng thường ngày.

Trình Dư Chân nhìn cô, không khỏi dật ra tiếng cười trầm thấp.

Cô trừng anh liếc mắt một cái, tức giận nói: “Anh cười cái gì?” Khoe răng trắng sao?

“Anh không nghĩ em có nghĩa khí tới giải cứu tôi như vậy?” Đây có thể gọi là công chúa cứu hoàng tử sao?

“Giải cứu anh?” Cô cười nhạt một tiếng, lộ ra biểu tình khinh khi, “Hay nói đúng hơn, tôi chỉ dùng một dao, xé nát lớp vỏ bọc bên ngoài tên háo sắc như anh.”

“Năm năm không gặp, công lực trợn mắt nói dối của em càng lúc càng nâng cao.” Rõ ràng mới vừa rồi, là anh bị đè áp lên giường, ngay cả sàm sỡ còn chưa có nữa à?

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, muốn chứng minh đôi mắt

mình sáng ngời, không bị mù.

“Rõ như ban ngày, lòng người ai biết được, ai không biết anh thuộc dạng người làm ra vẻ đạo mạo, giả đúng đắn trước mặt mọi người còn bên trong sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, quan hệ nam nữ bừa bãi chứ.....”

Trình Dư Chân đưa tuần nhan gần sát vào cô, sau đó thừa dịp cô không chú ý, cướp đi máy chụp ảnh trong tay cô.

“Cái gì? Trả máy chụp ảnh cho tôi!” Anh không phải thẹn quá thành giận, muốn đập nát máy ảnh của cô đấy chứ

Anh không trả lời câu hỏi của cô, đi thẳng ra cửa, đem tấm biển báo, “Tạm nghỉ ngơi”, tiếp theo đóng cửa, khóa lại, xoay người đối diện với cô, trong mắt lóe ra ánh sáng lạnh.

“Anh..... Anh muốn làm cái gì?” Cô nuốt một ngụm nước miếng, không hiểu vì sao anh phải khóa cửa.

“Em đã vạch trần mặt nạ của tôi, em nói thử xem tôi còn có thể làm gì?” Anh thường thức máy chụp ảnh của cô, sau đó mở máy ảnh ra, chỉnh sửa một chút, cười tà ác nói: “Lâm Gia Gia, suốt đời này vẫn chưa có ai dám uy hiếp tôi, xem ra em thật sự là điều ngoài ý muốn nhất trong cuộc đời của tôi.”

“Cái gì..... Có ý gì?” Cô nhin không được lui về phía sau, mãi đến khi chạm vào giường, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, ngã ngồi ở trên chiếc giường màu trắng.

“Em cảm thấy một con sói nếu nhìn thấy con gà con không hề có chống cự năng lực, sẽ phát sinh chuyện gì?” Anh đem máy chụp ảnh đặt ở gần tủ một bên, màn ảnh vừa vặn đối mặt về hướng bọn họ. “Một, là một ngụm ăn nó? Hai, đùa bỡn một phen sau đó lại ăn vào bụng? Ba là..... Con gà con như em muốn lựa chọn kết cục như thế nào đây?”

Ba cái lựa chọn có cái gì khác biệt sao? Cô âm thầm khóc thét.

“Không bằng tự tôi quyết định vậy!” Anh chậm rãi tới gần cô.

Ngay sau đó, anh lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đem cô áp lên trên giường, nằm trên người cô.

“Anh..... Anh muốn làm gì?” Đắc ý vừa rồi biến mất vô tung, cô có vẻ thất kinh.

“Hoàn toàn sử dụng hình tượng Trình Dư Chân thích quan hệ nam nữ bừa bãi giống như trong ý nghĩ của em yêu.” Anh mỉm cười, kiểm chế cổ tay cô, ngăn cản cô vận vẹo thân mình.

“Anh vốn thích bắt cả hai tay, nam nữ quan hệ bừa bãi mà.” Lâm Gia Gia không phục rống to, hốc mắt hàm chứa nước mắt.

“Anh nghĩ giữa chúng ta lúc trước nhất định có hiểu lầm gì.” Trình Dư Chân nóng chấy nhìn cô, mềm giọng lại: “Hôm nay chúng ta hãy nói cho rõ ràng nhé! Nhưng trước tiên, anh phải chứng minh một chuyện, đó là chỉ có em mới có thể khiến cho anh nổi lên dục vọng nguyên thủy nhất.”

Đến đây đi! Con gà con, bạn gái trước của anh, anh đã đợi thật lâu, hôm nay hãy ngoan ngoãn để cho anh một ngụm nuốt vào đi!

“Anh dám” Hai chữ còn chưa thoát ra khỏi miệng, cánh môi của cô đã bị bạc môi của anh quặc trụ.

Dám hay không dám, không phải dùng miệng nói là có thể, anh muốn tự thử nghiệm.

Trình Dư Chân thập phần bá đạo chà đạp cánh môi của cô, mặc cho cô không muốn ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, đầu lưỡi của anh vẫn là nhân cơ hội tách hàm răng của cô ra, tiến quân thần tốc, cùng chiếc lưỡi hồng hào của cô dây dưa ở một khối.

Lâm Gia Gia không ngừng giãy dụa, đáng tiếc khí lực không bằng người, thủy chung không thể thoát khỏi anh.

Anh có chút tức giận, kéo ngăn tủ một bên, lấy băng gạc ra, quấn vòng quanh cổ tay của cô, sau đó cố định ở đầu giường.

“Trình Dư Chân!” Cô hỗn hển kêu to.

“Em tiếp tục lớn tiếng ồn ào, anh thì không sao cả, dù sao nhiều nhất là bị cách chức, bất quá một khi tin tức được truyền ra ngoài, em nếu muốn giải thích em cùng anh không có quan hệ gì, chỉ sợ không có ai sẽ tin tưởng.” Anh lộ ra ác liệt tươi cười, giống như đã ăn định cô rồi.

Cô hạ giọng, “Anh rốt cuộc muốn làm cái gì? Mau thả tôi ra.....”

“Bảo bối, em cũng thật gấp a!” Anh cười khê nói, cuối cùng đã làm cho cô an phận một chút. “Như vậy đã chờ không kịp, muốn anh một ngụm nuốt em vào sao?”

“Dâm tặc!” Cô tức trùng mắt nhìn anh, “Anh có biết cái này gọi là cưỡng hiếp hay không?”

“Cưỡng hiếp?” Hai mắt anh híp lại, khoe miệng giơ lên, “Nhưng rõ ràng là em rất muốn anh cơ, ngay cả nằm mơ cũng nhìn thấy anh mà.”

“Anh.....” Làm sao có thể biết? Giác mộng xuân đó, cô xấu hổ mở miệng, anh làm sao có thể biết?

Ngay sau đó, hai mắt cô tròn tròn, trùng mắt nhìn anh.

“Không phải đêm đó anh.....” Nha, cô rất muốn đào một cái động đem mình chôn sống luôn cho rồi.

Trình Dư Chân ngồi ở mép giường, bàn tay nhẹ vỗ về hai má của cô, sau đó chậm rãi lướt tới xương quai xanh.

“Nghiêm chỉnh mà nói, là em giống như con mèo hoang nhỏ quấn quít lấy anh, muốn anh cho em.”

Anh mới là nạn nhân, được không?

Tối hôm đó anh chỉ muốn rót cho cô chén nước, không nghĩ tới lại bị cô quấn quít lấy, hôn anh, tiếp theo là thân thể mềm mại xinh xắn đó không ngừng cọ xát anh, để cho anh bất mãn là cô quá mức mẫn cảm, chỉ dùng ngón tay đã làm cô đạt tới cao trào, sau đó mặc kệ anh kêu gọi cô như thế nào, cô đều ngủ thật sự mê say, làm cho dục hỏa cuồng dại quấy phá anh.

Thù này, bắt đầu kết từ đêm đó.

Anh là nam nhân thích ghi hận, cho nên này cừu không báo, khó thể dập được “Lửa” thể xác và tinh thần của anh.

“Anh..... Nói bậy.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Gia Gia đỏ bừng, thấp giọng phản bác, “Lúc trước anh cũng rất thích hù dọa tôi.”

“Anh hù dọa em sao?” Anh nhú mày, bàn tay to thám hiểm sâu vào chiếc áo sơ mi rộng thùng thình: “Mấy năm nay em uống nhầm thuốc gì, tại sao trở nên mơ hồ như vậy, ảo tưởng nghiêm trọng như vậy?”

Miệng của cô dù lợi hại như thế nào, vẫn là thua anh một khoảng cách rất xa, anh luôn có biện pháp lạnh lùng phản bác lời của cô. “Tôi mới không uống nhầm thuốc!”

“Bằng không chính là em dối với anh hiểu lầm rất sâu.” Bàn tay của anh lại lướt đến chiếc eo thon nhỏ của cô, đến cái bụng hoàn mỹ bằng phẳng. “Tỷ như, bắt cả hai tay?”

Ủy khuất nháy mắt lấp đầy ngực, cô nâng đôi mắt đen ngập nước lên, “Anh cũng thừa nhận mình bắt cả hai tay sao?”

Sắc mặt Trình Dư Chân trầm xuống, “Tiểu thư, bắt cả hai tay là tội danh em dán lên người anh, hiện tại sao lại biến thành anh thừa nhận?”

“Anh rõ ràng có, tôi mới có thể yêu cầu chia tay.” Cô trùng mắt nhìn anh, trong mắt ẩn chứa không thể tha thứ cùng oán niệm.

Anh mím chặt miệng, mắt cũng không chớp nhìn cô, một hồi lâu mới nhếch miệng lên.

“Vậy em nói xem, lần bắt cá hai tay nào bị em bắt được?” Cảm tình của anh tuy rằng nhìn có vẻ thực tự do, nhưng hoàn toàn không hề tùy tiện.

“Đã..... Đã qua rồi, hiện tại nhắc đến có ích lợi gì?” Thương tổn cùng bóng ma cũng đã tạo thành, cô không muốn nhớ lại.

Lâm Gia Gia là một cô gái lạ nhất mà anh gặp, cá tính đã không được hăng hái cho lắm, nhưng một khi cô đã nhận định chuyện gì, tuyệt đối không thể bần cãi.

Tựa như anh, sau khi bị cô phán tử hình, không còn có cơ hội chống án, mà tử hình này còn phán một cách bất ngờ không hiểu nổi.

“Em đã không muốn đề cập đến, vậy tự anh sẽ sáng tạo tương lai của chúng ta một lần nữa.” Anh hít hai tròng mắt lại, bàn tay to không kiêng nể gì tham lam tiến vào trong áo lót của cô.

“Trình Dư Chân, anh dám!” Cô khẽ gọi một tiếng.

Đáng giận! Anh thực sự dám!

Bàn tay anh đang dọc theo bụng của cô hướng lên trên, lần dò lên, thẳng tiến vào ngực của cô.

Anh là một nam nhân muốn làm gì thì làm, hơn nữa đối với cô gái trước mắt, gần như đối với lời nói của cô ngoảnh mặt làm ngơ.

Tay anh thuận thế đem quần áo của cô kéo lên trên, lộ ra cái bụng trắng nõn.

Đây cũng không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy cô trần truồng, năm năm trước khi bọn họ kết giao, đã từng lau súng hỏa, anh đối với thân thể của cô thập phần vừa lòng, nhiều năm sau, vẫn còn nhớ rõ hương vị tuyệt vời của cô lúc trước.

Nghiêm khắc mà nói tiếp, bộ ngực của cô cũng không lớn, chẳng qua nhờ ma thuật của áo lót, nên trước mặt anh trở nên tròn trịa hẳn lên.

“Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, em chẳng những không cao hơn, ngay cả bộ ngực cũng không to ra.” Cuộc sống của cô thật đúng là bi thảm a!

“Này!” Hơi quá đáng nha!“Anh xâm phạm cơ thể của tôi, còn nhục nhã tâm linh của tôi!” Lâm Gia Gia cắn môi, trừng mắt nhìn anh.

“Đây không phải gọi là xâm phạm” Anh leo lên giường, giường hơi lõm xuống, thân mình hai người ái muội quấn vào nhau.

“Vậy động tác hiện tại này gọi là gì?” Anh cũng bắt đầu trợn mắt nói dối sao?

“Tôn thờ.” Trình Dư Chân lộ ra nụ cười lưu manh vô lại, “Còn nhớ rõ lần đầu tiên của em không?”

“Tôi, tôi đã quên.” Cô đỏ mặt, cũng đã tiết lộ tâm tư.

Lần đầu tiên của một cô gái tượng trưng cho việc biến thành người lớn, sao có thể nói quên liền quên?

“Không sao, hiện tại chúng ta có thể ôn cố tri tân.”

Ôn cố tri tân?

Lâm Gia Gia không kịp mở miệng cự tuyệt, đôi môi lại bị anh quặc trụ một lần nữa.

Lúc này đây, cô rốt cuộc trốn không thoát.....

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái 60 %* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Cô giống như là mật ngọt, làm cho anh nếm một lần rồi lại một lần.

Tuy rằng cô gái dưới thân phi thường không xứng hợp, nhưng dục vọng là một loại bản năng của nhân loại, hơn nữa anh nhìn thấy được, cô đối với anh kỳ thật đang có vô hạn mị hoặc chết người.

Anh có thể xác định trăm phần trăm, cô gái nhỏ quật cường này kỳ thật còn lưu luyến anh, chỉ là giữa bọn họ giống như đang có một bức tường vô hình, nếu cô đã đóng cửa trái tim mình, vậy anh đành phải vượt qua bức tường này, cho dù dùng tất cả các biện pháp xấu xa nào, cũng phải tiến vào trái tim của cô.

Anh cùng với cô bất đồng, bởi vì anh chỉ cần đặt ra mục tiêu, sẽ cố gắng hướng mục tiêu đi tới, cùng cả tính sáu mươi phần trăm của cô hoàn toàn bất đồng.

Năm năm trước cô bất ngờ đá anh, năm năm sau lại ở trên người anh, gán cho một đồng tội danh, cho dù có cho cô cơ hội, cũng không nguyện ý nghe rõ sự thật.

Không sao cả, cái anh có chính là thời gian.

Trình Dư Chân đem Bra của cô đẩy lên trên, bàn tay thay thế vào đó, lập tức mê muội.

Anh thích bộ ngực nhỏ của cô, nhỏ nhỏ, cũng rất đáng yêu, để cho anh có thể một tay nắm giữ, anh thích xúc cảm như vậy.

Lâm Gia Gia vận vẹo thân mình, lại chỉ là gia tăng phản ứng tự nhiên nhất của thân thể.

Cô khẽ thở gấp, không lâu sau, cô cảm nhận được con run rẩy giống như trong mộng tựa hồ đang dần dần dâng trào lên thân thể của cô.

Thuộc loại bản năng của thân thể, cô không thể kháng cự, hơn nữa tuần nhan của anh đang ở trước mắt mình, làm cho cô giống như bị trúng con nghiện, không thể tự kiềm chế.

Cô còn muốn kháng nghị gì đó, chỉ thấy hai đầu ngón tay của anh không ngừng xoa bóp, thân mình miễn cưỡng cảm thấy cuộc không chịu nổi, nhẹ nhàng run lên.

Anh lộ ra nụ cười tà, động tác không thể gọi là quân tử, giống như thợ săn ác liệt đang đùa bỡn con mồi đã đầu hàng, đầu lưỡi còn lướt qua hai má phàn của cô, sau đó chuyển tới xương quai xanh của cô, nhắm nháp mỹ vị của cô.

Cô cắn môi, không muốn phát ra tiếng rên rỉ tu nhân, nhưng khi đầu lưỡi của anh liếm xuống, vẫn là nhịn không được rên nhẹ một tiếng.

Dục vọng chinh phục ở trong cơ thể của anh càng lúc càng lớn, vì thế tay anh lại chuyển dần xuống thân dưới của cô.

Không bao lâu, chiếc quần dài màu trắng của cô đã bị cởi ra.

Trình Dư Chân khẽ động, quỳ gối dưới giường, sau đó bàn tay to của anh tách đôi chân cô ra, một mùi hương nữ tính xông vào mũi anh, làm anh mê say.

Anh vươn tay, trườn lên chiếc quần lót nhỏ, không ngừng true chọc, giống như muốn khoét một đường thẳng đi vào trái tim của cô.

“Đừng mà.” Cô rút cục nhịn không được khẽ kêu lên. Nếu anh còn tiếp tục như vậy, cô sợ bản thân không có sức đề phòng thủ sự xâm lược của anh.

“Không cần sao?” Anh thốt ra tiếng cười đùa cợt, “Từ lúc anh biết em đến giờ, em không biết nói dối, phản ứng của em như vậy là không cần sao?”

Hai gò má của cô đỏ bừng, liều mạng muốn ngồi dậy, bắt đắc dĩ thân thể của cô như là kẹo đường hòa tan, mềm nhũn vô lực.

Nếu không có sức lực để chạy trốn, cô chỉ có thể uốn cong người dậy, hô hấp càng lúc càng dồn dập, ngoan ngoãn thừa nhận cuộc tấn công mới của anh.

“Trình Dư Chân?” Hai mắt của cô có chút sưng mù, thanh âm cũng trở nên kiêu my.

“Gia Gia, em còn dám nói em không có cảm giác không?”

“Đừng nói nữa,” Thực dọa người nha! Cô hèn dỗi mắng, “Anh dừng tay!”

“Không cời ra, sẽ bị cảm đó.” Động tác của anh gọn gàng cời quần lót của cô ra, không cho cô có thời gian suy nghĩ, bàn tay của anh đã thay thế vào đó.

Lâm Gia Gia không ngừng cầu xin anh, Trình Dư Chân ngoảnh mặt làm ngơ.

Ý thức của cô dần dần mơ hồ, trong cơ thể càng lúc càng nóng, gần như đến mức không thể khống chế lý trí cùng cảm giác then thừng ném ra phía sau.

“Nóng quá.” Cô thực sự rất nóng, hai chân trong lúc này giống như là có vạn con kiến đang cắn cắn, không an phận vận vẹo thân thể.

Anh tà nịnh nhếch khóe miệng lên, ngón tay càng thêm mềm mại, xoa nắn.

Hai tay của cô bị băng gạc trói chặt, muốn ngăn cản anh, lại lực bất tòng tâm, chỉ có thể theo động tác của anh, không ngừng bị rơi vào tay giặc.

Hậu quả không có sức chống đỡ, chính là sẽ rơi vào biển dục vọng.

Khi anh nhận thấy được cô sắp đạt tới cao trào, cố ý rút ngón tay ra, nhìn cô giống như cánh hoa đang run rẩy trước cơn gió lạnh.

Cô hít hai mắt lại, lộ ra vẻ mặt chưa thỏa mãn.

“Muốn sao?” Anh nhìn cô, thân mình lập tức nằm đè lên người cô, đôi chân dài của anh cố ý tách chân cô ra.

Cô liếm liếm cánh môi khô khốc, phát ra thanh âm nhỏ vụn.

Anh cời bỏ băng gạc, để cho hai tay của cô đạt được tự do, nhưng không có phản kháng, ngược lại nhu thuận ngòai dầy, chủ động tiến sát vào trong lòng của anh, ma xát cọ cọ, tìm kiếm giải được có thể giải trừ dục hỏa trong cơ thể.

Cô biết, anh chính là giải được tốt nhất.

“Đợi một chút.” Trình Dư Chân bắt lấy hai vai của cô, ác liệt mở miệng, “Chờ em trả lời câu hỏi của anh, anh sẽ thương cho em như ý muốn.”

Cô khó hiểu nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bầm một câu.

“Nói cho anh biết, năm đó tại sao em lại chia tay với anh?” Bàn tay to của anh vuốt ve cằm của cô, khiêu khích cô.

Lâm Gia Gia nuốt một ngụm nước miếng, do dự một chút, “Anh, anh bắt cả hai tay.” Thân thể của cô vận vẹo chủ động hướng vào trong lòng của anh, hai tay cời bỏ nút áo somi của anh.

“Bắt cả hai tay?” Anh bất động như núi, để mặc cô yêu thương nhưng nhớ.

“Tôi hôm Noel đó, tôi đi tìm anh, thấy anh cùng một nữ đồng học trần trụi nằm ở trên giường.” Cô vừa nói đầu lưỡi vừa liếm dọc theo môi của anh.

Tuy rằng cô nói đứt quãng, nhưng anh cố gắng nhớ lại những chuyện lúc trước.

Lễ Noel? Nữ đồng học? Trần trường?

Thời gian không đến 1 phút, anh đã nhớ lại những chuyện đã xảy ra năm năm trước.

Thì ra tối hôm đó cô có tìm đến anh, mà anh bởi vì bị đồng học bày kế, uống say không còn biết gì, sau đó lại bị nữ đồng học lột sạch sẽ, sau đó còn áp chế anh, muốn anh phụ trách.

Bí ẩn của năm năm trước..... Lúc này, rốt cục đã được giải trừ.

Mà cô ngay cả chất vấn anh cũng không có, trực tiếp phán anh tội tử hình.

“Em cũng thật phóng khoáng thoải mái, cứ để cho anh chết không minh bạch như vậy.” Trình Dư Chân hít sâu một hơi, đem thân thể của cô đẩy ra xa một chút, sau đó trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội của cô.

Lâm Gia Gia nhú mày, phần lưỡi liếm liếm cánh môi, hai tay cố chấp cầm lấy của anh áo, “Cho tôi.”

“Đương nhiên.” Anh khẽ nở nụ cười tà ác, hạ giọng nói: “Bắt đầu từ giờ khắc này, em không còn có cơ hội kêu ngừng.”

Bởi vì từ đây trở về sau, chủ quyền khống chế sẽ trở về nắm giữ trong tay anh, anh muốn một lần nữa hào hào “Giáo dục” cá tính không nhiệt tình với mọi việc của cô thật tốt!

Lâm Gia Gia thực nóng.

Đó là một loại lửa nóng từ trong cơ thể không ngừng toát ra, đang thiêu đốt các nơi trong thân thể của cô, từ bụng lan rộng đến tận tim cô.

Anh lại tà ác cố ý để cho cô nhắm nháp cảm giác hư không.

Vì muốn giải trừ cảm giác trống rỗng gầy vò trong cơ thể cô, cô chủ động leo lên trên người của anh, giúp anh cời áo tháo thắt lưng, mãi đến khi lộ ra bộ ngực cường tráng, hấp dẫn ánh mắt của cô, còn mang theo dục vọng xông xáo.

Muốn anh! Cô muốn anh!

Ngay lúc này ham muốn quá mức mãnh liệt, Lâm Gia Gia đặt lên hai vai của anh, đóng đưa vòng eo xinh đẹp, lại bởi vì không có kinh nghiệm hoan ái giữa nam và nữ, chỉ có thể cọ xát theo bản năng thân thể.

Trình Dư Chân nhìn bộ dáng khẩn cấp đã động tình của cô khóa ngồi ở trên đùi của anh, bắt đắc dĩ cô quá mức truc trực, mặt hoa mềm mại không ngừng cọ xát, nhưng không có cách nào được như ý nguyện.

Tiểu yêu tinh ma nhân trên chộc này!

Hai tay của anh nắm giữ thắt lưng mảnh mai của cô, để cho hai chân của cô quán lấy thật lưng của anh, dục vọng chậm rãi đẩy mạnh về phía trước.

Cô rên nhẹ một tiếng, cảm giác dị vật chen vào trong cơ thể của mình.

Trình Dư Chân nhú lại mày kiếm, thà chậm tốc độ, anh đâm thật sâu và mạnh không chỉ là dục vọng, còn có nhiệt tình năm năm nay chưa từng quên đi.

Thì ra cảm tình của anh không ngừng phiêu bạt, chính là bởi vì muốn tìm kiếm bóng dáng của cô!

Đây thực sự là chuyện ngoài ý muốn nhất của mọi người.

Có lẽ năm đó anh đáp ứng cùng cô kết giao, chính là bắt đầu một câu chuyện ngoài ý muốn.

“Dư Chân.” Lâm Gia Gia nhẹ giọng kêu gọi, thực chân thật cảm nhận được anh ở trong cơ thể của cô bùng bùng phần chấn.

Đó là một loại dục vọng nguyên thủy, đang thiêu đốt trong cơ thể của cô.

Bọn họ cũng đều biết, kế tiếp sẽ là một khắc nước sữa hòa nhau.

Bọn họ ôm lẫn nhau, hơi thở hỗn hển, nóng bỏng cũng giao triền quấn quýt lấy nhau.

Phòng y tế vốn dĩ chỉ có mùi thuốc khử trùng, nay lan tỏa trong không khí toàn mùi hương của một trận kích tình.

Đây là một loại hương vị khó có thể nói thành lời, nồng đậm lại ngọt ngào, từ trên người bọn họ lan tỏa ra.

Lâm Gia Gia nhanh chóng ôm siết lấy vai anh, cô sợ bản thân bởi vì cử động quá mức táo bạo của anh sẽ rơi xuống đất.

Không thể ngăn cản cao trào giống như con thủy triều một trận lại một trận đánh úp lại, anh không ngừng đâm sâu về phía trước, cũng làm cho cô cảm nhận được một dòng điện mãnh liệt chảy tràn khắp cơ thể.

Cô khẽ cắn cánh môi, khoái cảm lan tỏa khắp toàn thân, toàn thân cao thẳng của cô đều nhiễm đầy hương vị của anh.

“Nhanh chút nữa.” Cô rút cuộc bắt chấp rụt rè, liều mạng thúc giục.

Trình Dư Chân không làm cho cô thất vọng, thể lực luôn bảo trì ở trạng thái tốt nhất.

Mấy phút đồng hồ sau, cô đầu hàng trước, đầu trống rỗng, toàn thân bắt đầu co rút.

Anh đã bị của cô ảnh hưởng, thời gian chỉ vài giây sau cũng đem mầm móng phụt ra ở trong cơ thể cô.

Biết rõ đây là một loại hành động ích kỷ, nhưng anh không chút nào do dự, thậm chí ở trong thân thể của cô lưu lại một chút gì đó của mình, ngày sau mới có thể cùng cô ràng buộc thật sâu.

Đây là ích kỷ, cũng là tham lam của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái 60 %* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Lâm Gia Gia cảm thấy cuộc sống của mình thật sự là bi thảm.

Rõ ràng cô muốn cùng Trình Dư Chân nhất đao lưỡng đoạn, nhưng thần vận mệnh luôn cùng cô đối nghịch, không phải một, mà là ba lần kéo cô đến cùng với anh.

Tình huống tệ nhất là, cô lại cùng anh ở trong phòng y tế phát sinh quan hệ đáng xấu hổ đó, nhưng lại là do cô chủ động đưa anh “Ăn luôn”.

Cô chẳng những không có mặt mũi gặp Giang Đông phụ lão, ngay cả công tác cũng chết theo sau đó, quan hệ với anh chẳng những không thể cắt đứt mà còn rối rắm hơn, ngay cả những bức ảnh dùng để uy hiếp anh cũng đã ở trong tay anh, chứ đừng nói có nhiều lợi thế có thể cùng anh đàm phán.

“Cậu nói đi! Cậu nói đi..... Tớ cùng Trình Dư Chân tại sao lại trở nên phức tạp như vậy?” Lâm Gia Gia không trở về thư viện, cũng không về nhà, ngược lại chạy đến trong nhà Thường Tiểu Nhạc tị nạn.

Thường Tiểu Nhạc đang có con tức tối nghiêm trọng khi phải rời giường vào lúc này, chẳng qua khoảnh khắc cô vừa mở cửa ra, Lâm Gia Gia lập tức hai tay dang đầu tây ướp lạnh cùng đầu tây sữa, ngăn chặn miệng núi lửa sắp bùng nổ của cô.

Mặc áo ngủ, mái tóc rối tung, trên mặt tuy rằng còn ử rử, nhưng Thường Tiểu Nhạc khi vừa thấy đến đồ ngọt liền miễn cưỡng thu lại lửa giận, yên lặng

tiêu sái tiến phòng tắm, đánh răng rửa mặt.

“Rõ ràng anh ta đã cùng tớ chia tay nhiều năm như vậy, vì sao lại cứ luôn làm ra vẻ không biết chuyện gì?” Lâm Gia Gia ngồi ở trên sofa, một tay cầm lấy gối ôm, một tay kia không ngừng đánh vào nó.

Thường Tiểu Nhạc giống như một u hồn, từ trong phòng tắm nhẹ nhàng đi ra, còn ách xì 1 cái, sau đó ngồi ở trên sofa, chủ động cầm lấy đầu tây, há mồm cắn một ngụm.

Hiện nay cô thấp phần cần đồ ngọt làm cho đường máu tăng lên, cũng làm cho tâm tình đỡ hơn.

“Chia tay nhiều năm, anh ta lại chẳng thèm quan tâm, nay lại đem tớ trở thành món đồ chơi, tớ cũng có tự tôn, có cảm giác, đúng không?” Lâm Gia Gia phiến chán cắn ngón tay, sau đó hai tay cùng nhau ôm vào gối.

Thường Tiểu Nhạc vừa ăn vừa nhìn cô gần như phát cuồng không vội mở miệng.

Con người ai cũng thế, khi gặp lúc cần phát điên, đều cần phải phát tiết, hơn nữa đụng tới quý đánh tường, loại tình huống này luôn đặc biệt nghiêm trọng.

Cô phi thường hiểu được tâm tình của bạn tốt, để mặc cô ấy không ngừng rít gào, không ngừng đánh vào gối, thỉnh thoảng còn ôm đầu thét chói tai.

Thường Tiểu Nhạc sau khi đem một ngụm đầu tây cuối cùng nuốt vào bụng, còn chưa hết thèm thường liếm liếm đầu ngón tay, thế này mới mở miệng, “Lần sau nhớ mang đến mỗi thứ hai phần, ăn một phần thực nghiệm nha!” Tốt nhất thêm một hộp sôcôla sẽ tốt hơn nhiều.

“Này!” Lâm Gia Gia trừng mắt cô, “Cậu như thế mà là bạn tốt của mình sao?”

“Đúng vậy a!” Trừ bỏ cô ra, hẳn là không ai có thể chịu được cô ấy thỉnh thoảng phát điên đâu! Ăn xong đồ ngọt, đường máu Thường Tiểu Nhạc tăng lên, khỏe miệng cũng hơi giờ lên, “Tự cậu vẫn sống trong thế giới của cậu, sắm vai nhân vật bị đau khổ chà đạp, tớ không đành lòng phá vỡ không khí bi thương của cậu.” Cô có tâm lòng bỏ tất đó nha!

“Cậu sao có thể như vậy? Tớ thật sự nghiêm túc kể chuyện buồn với cậu mà.” Lâm Gia Gia thở phì phì nói.

Tâm sự sao? Cô lại thấy bạn mình giống như lo sợ không đâu. Thường Tiểu Nhạc đáy lòng thầm nghĩ như vậy, chẳng qua đã ăn của bạn, vẫn không nói ra thì tốt hơn.

“Nếu Trình Dư Chân không buông tha cho cậu, thì cậu cứ bồi anh ta đùa giỡn!” Cô thương xót đề nghị, “Đầu vài chiêu với anh ta, để cho anh ta biết cậu không phải thuộc dạng người dễ bị trêu chọc.”

“So chiêu?” Lâm Gia Gia nghiêng đầu, cau mày nhìn cô, “Phải so chiêu như thế nào a?” Đều là do cô luôn mang ý tưởng hòa bình, trong óc chứa rất ít quỷ kế để chơi xỏ lẫn nhau.

“Bảo cậu đọc nhiều sách mà cậu không nghe!” Trời ạ, ngay cả Thường Tiểu Nhạc cô viết thư cũng không xem, xứng đáng làm người đơn thuần không có sức nguy hiểm cho cả người và động vật

Lâm Gia Gia lộ ra tươi cười nịnh nọt, nịnh bợ nói: “Đại sư, giúp đệ tử giải vận sửa ách, đệ tử cần lời dạy bảo của ngài a.”

“Tìm một nam nhân làm bạn trai của cậu.” Thường Tiểu Nhạc cười híp cả hai mắt, “Có lẽ như vậy sẽ làm cho anh ta rút lui có trật tự, không bao giờ dây dưa cậu nữa.”

Sắc mặt của cô trầm xuống, rầu rĩ nói: “Cậu nói đơn giản quá, thời gian ngắn như vậy, phải đi đâu tìm bạn trai?”

“Xem mắt a!” Thường Tiểu Nhạc cười tủm tỉm ra chủ ý, “Di Nhiễm mở biển hiệu làm mai mối nổi danh ở trấn trên, cậu nhờ Quán Trưởng nói một tiếng với di ấy giúp cho cậu, cam đoan nhất định có thể tìm được một nam nhân vĩ đại giống bạn trai trước của cậu.”

Lâm Gia Gia trầm mặc không nói, cảm thấy phương pháp này giống như cũng không tồi, có lẽ có thể tạm thời thoát khỏi được sự đùa bỡn của Trình Dư Chân.

Nhìn ra cô có chút động lòng, Thường Tiểu Nhạc nhìn không được truy vấn, “Nhưng..... Tại sao cậu lại chán ghét bạn trai trước như vậy? Anh ta không phải đã hạ mình, muốn cùng cậu gương vỡ lại lành sao?”

“Bởi vì anh ta..... Anh ta trước kia bắt cả hai tay, ngay cả câu xin lỗi cũng chưa nói, hơn nữa..... Anh ta cũng không có nói muốn cùng tớ gương vỡ lại lành.” Cô thấp giọng phản bác, “Cho nên tớ nghĩ..... Có lẽ là do địa phương ở nông thôn đối với anh ta mà nói rất nhảm chán, mới..... Mới đem tớ trở thành món đồ chơi, muốn giết thời gian.”

Thường Tiểu Nhạc hồi tưởng lại những năm tháng cùng trường, độ ngờ ngạc của Lâm Gia Gia có tăng không giảm, quả nhiên phi thường thích hợp, đầu trống trơn, bất luận cắt vào cái gì, cuối cùng đều trống rỗng. Thật tốt, cuộc sống những người như vậy thực ra rất đơn giản.

Cho nên năm năm trước kích thích Trình Dư Chân ban cho cô nhất định rất lớn, mới có thể làm cho cô ghi hận đến bây giờ, cho dù muốn cùng cô tiếp tục lại một lần nữa, nhất định phải giải tỏa phiền muộn trong lòng của cô trước.

Hơn nữa nam nhân bí hiểm như Trình Dư Chân này, tuy rằng hành vi của anh làm cho người bên ngoài cảm thấy, anh đối với Lâm Gia Gia có hứng thú rất lớn, chỉ là cá tính không thích lật bài ngửa, cho nên mới làm cô ấy mơ hồ xoay vòng vòng.

Thường Tiểu Nhạc nghĩ rằng, đôi này nhất định phải tốn rất nhiều thời gian đây.

“Được rồi! Đợi tớ đến tìm di Nhiễm, nhờ đi ấy tìm một nam nhân có điều kiện tương đương với Trình Dư Chân, sau đó an bài thời gian cùng cậu xem mắt.”

Tuy rằng gật đầu đáp ứng, nhưng Lâm Gia Gia phát hiện đáp ứng của mình có chút miễn cưỡng.

Mình là thực sự muốn cùng Trình Dư Chân cắt đứt quan hệ sao? Đột nhiên, trong lòng có một thanh âm hỏi lại cô.

Thường Tiểu Nhạc đem tất cả biểu tình bận tốt của đều xem vào trong mắt, nhìn không được có chút đồng tình Trình Dư Chân, gặp được cô gái yêu cầu cuộc sống chỉ sáu mươi phần trăm, thực sự rất vất vả a.

Chuyện xem mắt lần này, cao hứng không phải là chính người được xem mắt, mà là cha mẹ.

Lâm Gia Gia vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, buổi xem mắt đã an bài vào ba ngày sau, chỉ có thể nói Hồng nương quán của Nhiễm gia quá nổi danh, hiệu suất làm việc có một không hai.

Cô vốn dĩ chỉ muốn đơn giản một chút, trong lòng chỉ muốn cho Trình Dư Chân biết được, Lâm Gia Gia cô cũng không phải không có anh là không được, mới dứt khoát kiên quyết đáp ứng đi xem mắt.

Bất quá trần nhò chính là trần nhò, chuyện cô đi xem mắt không cần cô chính mồm nói ra, cũng đã truyền ồn ào huyền ảo.

Mẹ của cô cao hứng giống như đã trúng số độc đắc, liên tục vài ngày đều vui mừng vô cùng, đêm xem mắt đó còn cùng cô tham dự, vội vã muốn đem cô đi ra ngoài đẩy mạnh tiêu thụ.

Cô không khỏi bắt đầu có chút lo lắng, quyết định này có phải làm sai lầm rồi hay không? Nếu là chuyển giả thành thật, thì làm sao bây giờ đây?

Lâm Gia Gia không yên bất an, ngồi trên ghế chờ nhà trai đến.

Ước chừng qua 10 phút, cánh cửa từ bên ngoài bị mở ra, một người phụ nữ ăn mặc sang trọng quý giá, theo phía sau bà là một nam nhân cao gầy mặc u phục trang nhã.

“Thật ngại quá, chúng tôi đến muộn.” Người phụ nữ ăn mặc sang trọng hoàn toàn không ra vẻ kiêu kì, nở nụ cười thân thiết. “Đều là bởi vì tôi chậm vài phút mới rời khỏi nhà, làm cho thằng bé cũng muộn theo……”

“Không sao, không sao.” Mẹ Lâm vội vàng đứng lên, “Đi xe an toàn quan trọng nhất, trễ vài phút cũng không sao.” Bà đá đá con gái, “Gia Gia, mau đứng lên chào hỏi đi con.”

“Vâng ạ.” Lâm Gia Gia ngây ngốc đứng lên, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngay sau đó, vẻ mặt của cô kinh ngạc như là nhìn thấy quỷ, “Anh…… Anh…… Trình Dư Chân, tại sao anh lại xuất hiện ở trong này?”

Thì ra nam tử đứng ở phía sau vị phu nhân này chính là Trình Dư Chân, hiếm khi anh mặc y phục chỉnh tề thế này, mái tóc đen còn dùng sáp chải tóc tạo nếp thẳng thớm.

Trình Dư Chân kéo ghế giúp mẹ, đợi mẹ ngồi xong, mới toét miệng cười nói: “Mẹ Lâm, mời ngồi.”

“Được, được.” Mẹ Lâm cười ngồi xuống, thấy vẻ mặt con gái kinh ngạc, lời kéo cánh tay của cô.

“Lâm Gia Gia……” Đừng làm cho lão nương mất mặt a!

“Không phải a, anh ta……”

“Không phải em nhờ Hồng nương quán của Nhiễm gia bảo muốn xem mắt sao?” Anh vẻ mặt vô tội nhìn cô, “Thật sự em làm anh quá bất ngờ, không nghĩ em còn gấp hơn cả anh nữa.”

“Cái gì…… Cái gì?” Anh đang nói cái gì? “Tôi xem mắt, liên quan gì đến anh a? Tại sao anh có thể xuất hiện ở trong này?”

“Không phải em trực tiếp bỏ qua quá trình anh theo đuổi em, muốn lấy kết hôn làm điều kiện đầu tiên, mới muốn xem mắt sao?”

Anh mỉm cười, sau đó nhìn về phía Mẹ Lâm, nịnh nọt mở miệng, “Mẹ Lâm, đây là mẹ của con.”

Hai bà mẹ khách sáo chào hỏi, nhưng hai đôi mắt đều nhìn chăm chú vào Lâm Gia Gia.

Không phải nói cùng nhau là mang người lớn đến, để gia đình hai bên biết mặt con dâu cùng với con rể nhau sao? Tại sao cô gái này lại ngơ ngác giống như không biết gì cả vậy? ((_ _!)) Đương nhiên không biết rồi, anh sắp xếp hết mà. Quá thâm!

Lâm Gia Gia hết đường chối cãi, chỉ có thể trừng mắt, quý tha ma bắt hấn đi! Sau đó ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế.

“Dư Chân, thực sự giống như lời của con, Gia Gia thật đáng yêu.” Mẹ Trình nở nụ cười tươi rói, khi bà cười rộ lên thực sự cùng con bà giống nhau như đúc. “Gia Gia, cảm ơn con đã cho con trai của bác một cơ hội, bằng không bác nghĩ đời này của bác chắc không có cơ hội bế cháu rồi.”

“Ha ha a.....” Cô xấu hổ cười, vội vàng xoa tay, “Di Trình à, di..... Có lẽ di đã hiểu lầm, con cùng anh ta.....”

“Các người thực sự đã hiểu lầm.” Trình Dư Chân thoải mái tiếp lời.

“Hiểu lầm?” Mẹ Lâm nhướn mày. Chẳng lẽ nhà họ Trình đang đùa sao?

“Đúng vậy!” Anh diễn trò diễn thập phần tự nhiên, “Kỳ thật hôm nay không phải lễ xem mắt.”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Lâm Gia Gia bắt chước tất cả, vội vàng gật đầu. “Mẹ, mẹ thực sự hiểu lầm, con không phải xem mắt cùng với anh ta!” May thật, rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mẹ Lâm trừng mắt nhìn con gái, “Bằng không hiện tại là như thế nào?”

“Mẹ Lâm,” Trình Dư Chân nhẹ giọng kêu gọi, trong giọng nói ẩn chứa cầu xin cùng thành khẩn, “Hôm nay con mong mẹ hãy thành toàn, cho chúng con kết hôn với nhau, đầu tiên là được đính hôn trước.”

Lâm Gia Gia thiếu chút nữa bị nước miếng nghẹn chết, toàn thân phát run, “Đính..... Đính hôn?”

Đây không phải kịch bản cô cùng Tiểu Nhạc đã nghĩ a!

Mẹ Lâm phục hồi tinh thần lại, ra vẻ đã hiểu,

“Khụ, khụ khụ, không phải bác phản đối, chỉ là không biết chị thông gia nghĩ như thế nào.....”

Ba chữ “Chị thông gia” đều đã nói ra..... Sắc mặt Lâm Gia Gia xanh mét, đem hi vọng cuối cùng đặt ở trên người mẹ Trình.

Nói chung, cô chỉ là thôn cô ngọc ngà ở nông thôn, hoàn toàn không xứng với con trai của bà, tương lai bà ấy có lẽ sẽ đứng bật dậy, chỉ thẳng vào mũi cô, bảo cô đừng vọng tưởng chim sẻ biến phượng hoàng.

“Chúng tôi vui mừng còn không hết ấy chứ chị thông gia.” Mẹ Trình tươi cười đầy mặt như trước, hoàn toàn không có vẻ áp bách, ra vẻ sang trọng chán ghét cô gì cả, ngược lại thân thiết cầm bàn tay nhỏ bé của cô, “Gia Gia, về sau con của bác nhờ con chăm sóc nhiều hơn.”

Về mặt Lâm Gia Gia nản lòng, mờ mịt nhìn về phía Trình Dư Chân.

Anh nở nụ cười, khẽ nghiêng về lỗ tai của cô, hạ giọng, lấy âm lượng chỉ có hai người nghe thấy nói: “Lâm Gia Gia, em muốn theo tôi đâu, cũng phải xem duyên phận của em tốt hơn tôi hay không.”

Cái gì?

Cô trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt nghi hoặc.

Ai? Rốt cuộc là ai bán đứng cô?

Ai vào đây???

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái 60 %* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Dân cùng quan đầu, chết là cái chắc.

Lâm Gia Gia khiêu khích Trình Dư Chân, hoàn toàn là tự chui đầu vào rọ.

Cô chẳng những đào cái hố, tự mình nhảy xuống đó, còn đem mình chôn thật sâu, rốt cuộc không thể trở mình.

Cô bội tín của Thường Tiểu Nhạc, muốn tìm một bạn trai để cho Trình Dư Chân biết khó mà lui không nghĩ tới, anh trái lại đem cô kéo xuống nước.

Hiện tại thân phận của anh tăng cấp đến không ngờ, từ bạn trai trước biến thành vị hôn phu.

Bát quái truyền càng khó nghe hơn.

Có người nói, Lâm Gia Gia cô là nhân vật nguy hiểm, hoàn toàn không giống với vẻ đơn thuần vô hại bề ngoài mà mọi người đã nhìn thấy, mà Trình Dư Chân mới là quả hồng mềm.

Anh là quả hồng mềm sao?

Cô khinh!

Anh rõ ràng chính là bức tường cứng đến không thể cứng hơn nữa, chẳng những thế trên tường còn trang bị những khẩu đại bác có lực sát thương thật lớn, ai dám công kích anh, đã bị lửa đạn của anh toàn bộ khai hỏa phản kích.

Tựa như cô, giống như một anh hùng chính nghĩa đấu với đại ma vương ác liệt, không nghĩ tới ngược lại bị anh ăn không còn một mảnh, ngay cả đến động tác tiếp theo cũng không cần phải làm, quyền không chế rơi vào trong tay anh.

Tất cả mọi người lạc quan không thôi, muốn nhìn cô cùng Trình Dư Chân đính hôn, hơn nữa mẹ của cô lại đang rất vui vẻ chuẩn bị công việc đính hôn sắp đến, hận không thể mau chóng đem cô, hàng ế phẩm này đi ra ngoài đẩy mạnh tiêu thụ.

Cho nên rốt cuộc là ai bán đứng cô?

Vấn đề này đã nằm trong lòng của cô mấy ngày, cuối cùng rốt cục bị cô hỏi ra đáp án, người khơi xướng là Nhiễm Ấu Lam.

Hồng nương quán Nhiễm gia là do mẹ của Quán trưởng Nhiễm Ấu Lam sáng lập, vừa nhận được tin tức cô muốn xem mắt, mẹ Nhiễm liền trung cầu ý kiến của con gái, xem trên có nam nhân có điều kiện tốt, chất lượng tốt giống như Lâm Gia Gia đưa ra hay không?

Có, đương nhiên là có.

Nhiễm Ấu Phụng lập tức đem tin tức này truyền tới trong tai Trình Dư Chân, dùng lời lẽ dễ thuyết phục anh thấy Gia Gia là tốt nhất, lập tức anh không cần đòi điều kiện gì, an bài anh cùng với Lâm Gia Gia xem mắt.

Trình Dư Chân đương nhiên không có khả năng đem cơ hội như vậy ra đẩy bên ngoài, một ngum liền đồng ý.

Cho nên người phản bội cô không phải là Thường Tiểu Nhạc, cũng không phải Nhiễm Ấu Phụng, mà chính là vận mệnh của cô.

Vận mệnh cùng cô đi ngược lại, như là phạm vào tiểu nhân, mọi việc đều không thuận lợi.

Biết rõ càng không thuận, cô càng muốn đi đổi mặt, nhưng mà.....

“Thường Tiểu Nhạc, cậu thật sự đủ rồi nha!” Cô không hoà nhã, đầy giận dữ.

Thường Tiểu Nhạc ôm bụng cười cười to, nước mắt đều bay ra, thậm chí còn cười đến đau sốc hông, mặt đỏ lên giống như quả táo.

Trời, không cười thật sự là rất có lỗi với bản thân.

“Tớ đã sống hai bốn năm năm tháng, lần đầu tiên gặp được chuyện hài hước như vậy.” Ha ha, cô nhất định phải đem câu chuyện tình của Gia Gia viết vào bản thảo, thật sự là rất hài hước.

“Đây không phải hài kịch hóa, mà là gặp phải vận xui!” Lâm Gia Gia lắc lắc đầu, bĩu môi, trừng mắt nhìn bạn tốt, “Đều là lỗi của cậu, nghĩ ra loại phương pháp ngốc nghếch này, hoàn toàn là tự đào hố chôn mình.”

“Này.....” Thường Tiểu Nhạc ngừng tiếng cười, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của bạn mình, kiềm không được lại phốc xích cười, “Chuyện này không thể trách tớ a! Nếu muốn trách nên trách Quán trưởng, chuyện này là do cô ấy làm Trình Giáo Kim chặn đường mà.”

Làm ơn! Ai lại nghĩ đến Quán trưởng đột nhiên trở nên nhiệt tình như vậy, an bài Trình Dư Chân làm đối tượng xem mắt của Gia Gia chứ ?

Khẳng định là có ý! Chẳng qua là..... Làm tốt lắm! Tiết mục như vậy mới có thể diễn tiếp theo, cao trào thay nhau nổi lên.

“Thường Tiểu Nhạc, tớ tới tìm cậu, cũng không phải muốn cậu giữu cột tớ, được không?” Hai mắt Lâm Gia Gia tròn trũng, “Hiện tại phải làm sao bây giờ?”

Thường Tiểu Nhạc hít sâu một hơi, ngừng tiếng cười, “Cậu có thể cự tuyệt nha!”

“Nếu mẹ tớ để nói chuyện như vậy thì tốt rồi.” Nói đến cùng, cô vẫn là một chú đà điểu rút đầu.

Khi cô nói đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, lập tức thu được ánh mắt xò xác tiêu điều của nữ sĩ Lâm Giang xinh đẹp, đành phải nhanh chóng bổ sung

là đang nói đùa thôi, sau đó đỏ hồng hốc mắt chạy trở về phòng, cũng không dám nửa lời nhắc đến chuyện này nữa.

“Loại sự tình này không phải nên trực tiếp tìm đương sự sao?” Lâm on đi! Đông Phương trấn này, ai chẳng biết tâm nguyện lớn nhất đời này của mẹ Lâm chính là mong mọi có nam nhân tốt đem Lâm Gia Gia lấy về nhà.

“A?” Cô sùng sốt, sắc mặt trắng xanh, “Ý của cậu là muốn tớ đến tìm..... Trình Dư Chân?”

“Bằng không thì sao?” Thường Tiểu Nhạc rốt cục khôi phục bộ dáng bình thường, “Chẳng lẽ cậu muốn đợi anh ta tìm tới cậu sao? Đến lúc đó có lẽ trực tiếp đến nhà của cậu rước dâu luôn cho rồi.” Lấy hành động của nam nhân này từ trước đến nay, tám phần có khả năng sẽ làm như vậy.

“Nhưng tớ không biết cùng anh ta nói chuyện gì.....” Lâm Gia Gia cúi đầu, phiền chán đùa bốn mươi ngón tay.

“Lâm Gia Gia tiểu thư, đây chính là nét khác nhau giữa cậu và người khác, quyền lựa chọn ở trong tay của cậu. Chẳng qua, mình cảm thấy anh ta cũng không có cái gì không tốt, tại sao cậu lại không cho anh ta một cơ hội?”

Lâm Gia Gia muốn nói lại thôi, hai má không hiểu sao vừa nóng vừa hồng.

Thấy bạn tốt lại thẹn thùng Thường Tiểu Nhạc trong lòng biết rõ ràng, cô hiện tại hoàn toàn là biểu hiện điển hình của “Yêu, nhưng giả vờ khách sáo.”

“Tớ cảm thấy quá khứ đã ảnh hưởng đến suy nghĩ hiện thời của cậu, Gia Gia, tớ có thể cho cậu một lời khuyên không?”

Lâm Gia Gia gật gật đầu.

“Chuyện đã qua, có thực sự quan trọng như vậy sao? Cậu nên vứt bỏ thành kiến, nhìn thật kĩ nam nhân trước mắt này đã thay đổi như thế nào.”

Vứt bỏ thành kiến?

Lâm Gia Gia nhú mày, lập lại suy tư về ý tứ bốn chữ này, cuối cùng lúng ta lúng túng mở miệng, “Đây không phải là thành kiến, mà là bất an về anh ấy đối với mình.”

“Cậu đã không bỏ xuống được, cũng quên không được gút mắc này, không bằng cùng anh ta mặt đối mặt nói rõ ràng, mà không phải chơi trò ngụy đoán ta trốn mãi như thế, như vậy có vui vẻ sao?” Thường Tiểu Nhạc liếc mắt xem thường.

Lâm Gia Gia ngần ngại một lúc lâu, sau đó trầm mặc.

“Cho anh ta một cơ hội, để cho anh ta giải thích với cậu.” Đây là phương pháp duy nhất có thể cời bỏ khúc mắc của bạn mình.

“Là..... Là như thế này sao?” Cô thực sự nên nghe giải thích của anh một chút sao?

“Là như thế, đúng vậy.” Thường Tiểu Nhạc gật đầu, hai tay khoát lên trên vai của cô, “Đem đau buồn lắng đọng đã nhiều năm qua giải tỏa một lần, đối với người nào có dung lượng nhỏ như cậu, là một chuyện tốt.” Nha, cô thật sự có tấm lòng bỏ tất nha, lãng phí thời gian ngủ bù, mở đường cho bạn tốt.

Lâm Gia Gia mạnh mẽ ngẩng đầu lên, bất mãn trừng mắt nhìn cô, “Tớ thấy dường như cậu đang móc méo gì tớ thì phải.”

Thường Tiểu Nhạc nhún nhún vai, “Ưu điểm của bản cô nương đó chính là nói thẳng, nói thật mà.”

Được rồi! Lâm Gia Gia vụng trộm thừa nhận não mình dung lượng rất nhỏ, cho nên gặp phải nam nhân phức tạp như Trình Dư Chân, quả thật làm cho cuộc sống của cô gặp phải rắc rối lớn, cũng đã hạ quyết tâm giải quyết một lần.

Lâm Gia Gia thực không có chí khí xuất hiện ở trường trung học Đông Phương, hai chân giống như bị bó chặt lại, nặng nề vô cùng, lại vẫn phải nhận mệnh đi về hướng phòng y tế.

Giải thích sao?

Nhưng nếu cô không nghe anh giải thích, để rồi sau đó suốt đời này phải làm món đồ chơi cho Trình Dư Chân.....

Rất khủng bố!

Khi cô nghĩ đến điểm này, lập tức có lấy dũng khí, quyết định giáp mặt cùng anh nói rõ ràng.

Cho dù phía trước cô có núi đao hay chảo dầu, cô cũng đã không còn có đường lui.

Thật vất vả đi đến trước cửa phòng y tế, cô lại do dự, cuối cùng vẫn kiên trì đẩy cửa ra, lộ ra biểu tình sẵn sàng hy sinh, đạp đất đi vào.

“Tại sao lại là cô?” Một giọng nữ nũng nịu có chút xa lạ vang lên.

Lâm Gia Gia nhướng mắt, tìm kiếm nơi thanh âm phát ra.

Rất nhanh, cô đã nhìn thấy một cô gái diện mạo điển lệ, nóng bỏng đang ngồi ở trên giường, hai hàng lông mày phớt chốc cau lại thật chặt.

Những lời này mới là cô muốn hỏi chứ?

Hà Tâm Tĩnh làm sao có thể ở trong này?

“Vậy tại sao cô có thể ở trong này?”

Cô cùng Hà Tâm Tĩnh từng có vài lần gặp mặt, nhưng không thể gọi là có quen biết, càng đừng nói có giao tình gì, trước kia đã từng gặp một lần. ....

Đúng vậy! Có cùng quen biết với Trình Dư Chân, mầm tai họa kia.

Hà Tâm Tĩnh là đồng học cùng khóa với anh, cô ta đã chấm trúng anh, thế nhất định phải đem nam nhân hoàn mỹ này vào tay mình.

Sau khi cô ta đang bày ra thiên la địa võng, lại từ đâu xuất hiện một học muội Lâm Gia Gia này, làm cho cô ta cùng Trình Dư Chân sai mất duyên phận, thù này vẫn đặt ở trong lòng cô ta, cho nên trong lúc Lâm Gia Gia cùng Trình Dư Chân kết giao, cô ta luôn dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cũng phải làm cho bọn họ chia tay.

Sau đó cô ta thực sự đã thành công, chẳng qua kết cục không như tưởng tượng, Trình Dư Chân cũng không tiếp nhận cô ta, cô ta vẫn không có cơ hội trở thành nữ nhân của anh như cũ.

“Đã qua năm năm, cô còn không hiểu được tình cảm tôi đối với Dư Chân sao?” Hà Tâm Tĩnh đưa tay vuốt tóc, gợn tay nhắc chân đều tràn ngập hương vị của nữ nhân.

“Nếu cô muốn khoe công lực hảo sắc của cô, tôi quả thật là theo không kịp.” Lâm Gia Gia chỉ kếm không chấp tay cùng cô ta nói tiếng bội phục.

Cho dù của nả cô dung lượng rất nhỏ, cũng không có nghĩa mấy năm qua không có tiến bộ, hơn nữa mỗi ngày đắm mình trong những lời nói chua cay của các bạn đồng sự nữ, nên đầu của cô đã cập nhật được những tư liệu mới nhất.

“Cô.....” Con bé chết tiệt kia khi nào thì trở nên nhanh nhẹn miệng như vậy? Hà Tâm Tĩnh trừng mắt nhìn cô, liếc mắt một cái, nhảy xuống giường, sải gầy cao gót đi đến trước mặt của cô, uốn bộ ngực to vĩ đại về phía trước, lập tức phân ra cao thấp.

Trong lòng Lâm Gia Gia biết rõ ràng, cô ta làm như vậy mục đích muốn làm cho cô tự ti, sau đó chạy trốn chết.

Bất quá, cô có cái gì phải tự ti? Vì thế theo bản năng uốn ngực lên, tốt xấu gì cô cũng có áo lót ma thuật độn lên, ai nói chỉ có ngực lớn mới đẹp? Nhỏ mà cứng cáp mạnh mẽ mới đẹp nhất, đúng không?

“Đã qua năm năm, tại sao bề ngoài của cô một chút tiến bộ cũng không có vậy?” Hà Tâm Tĩnh cười nhẹ ra tiếng, “Ở địa phương nông thôn này thật đúng là thích hợp với cô, thôn cô thì phải nên ở loại địa phương chim không đẻ trứng này mới đúng.”

“Ngược lại, hồ ly tinh thì nên sống ở những thành phố lớn, để trang điểm xinh đẹp quyến rũ những nam nhân đã có vợ hoặc là có bạn gái, đúng không?” Thôn cô có cái gì không tốt? Ít nhất cũng tự biết thân phận, sẽ không cướp đoạt nam nhân của người khác.

Hai cô gái giống như mèo hoang hung hãn bảo vệ địa bàn, giằng co lẫn nhau, sừng gọng, ai cũng không chịu thoái nhượng một bước.

Đây là đương nhiên, năm năm trước Lâm Gia Gia bởi vì còn trẻ không hiểu chuyện, cho nên lựa chọn rút lui, ai biết tạo thành khúc mắc trong lòng ngày sau..... Nay trong lòng vẫn rối rắm như trước, hồ ly tinh răng trắng này vẫn tồn tại như cũ, nếu rút lui, quả thật cô đã quá ngốc nghếch rồi.

“Ha!” Hà Tâm Tĩnh cười lạnh một tiếng, “Con bé xấu như cô sao luôn thích dát vàng lên mặt mình thế? Đã cùng bạn trai trước chia tay, còn muốn chiếm lấy hư danh đã qua nhà!”

Phụ nữ là không thể bị chọc giận, cho dù là Lâm Gia Gia thuộc loại sinh vật đơn thuần, nhưng một khi đã bị chọc giận, cũng sẽ quên lý do kiên trì.

“Ai quy định chia tay không thể hợp lại vậy?” Hai tay cô chống thất lưng, cùng Hà Tâm Tĩnh đối diện nhau.

Đây không phải là khiêu khích, là vì bảo hộ tự tôn của nữ nhân.

“Cái gì?” Tiếng nói của Hà Tâm Tĩnh đề cao vút khoảng một quãng tám, “Làm sao có thể?” Cô rõ ràng đã hỏi thăm rất kỹ, Trình Dư Chân vẫn độc thân như cũ, mới quyết định tự mình xuống Đài Bắc, thừa dịp anh đang nhậm chức ở nông thôn, hư không tịch mịch, muốn thừa dịp trống vắng tiến vào.

“Hừ.” Lỗ mũi Lâm Gia Gia phun khói, “Cô không tin cũng không có sao, dù sao tôi cùng anh ấy sẽ đính hôn vào ba tháng sau, cô tốn nhiều tâm tư như vậy, thực sự vẫn là chưa dùng tới một lần.”

Hà Tâm Tĩnh tức giận đến cả người phát run, muốn mở miệng mắng chửi người.

Lúc này, cửa phòng y tế bất chợt mở ra, cắt ngang cuộc cãi vã của các cô.

Trình Dư Chân cầm ấm canh đi vào đến, thấy khoe miệng Hà Tâm Tĩnh. Đầu tiên là sừng sốt, sau đó ngoái đầu nhìn lại nhìn thấy Lâm Gia Gia, khoe

miệng không khỏi cong lên.

Anh còn tưởng rằng hai nữ sinh đang cãi nhau, không nghĩ tới là các cô.

“Này, anh nói đi!” Lâm Gia Gia đánh đòn phủ đầu, chạy đến ôm lấy cánh tay anh, sau đó lấy cằm chỉ chỉ Hà Tâm Tĩnh, vênh vác tự đắc mở miệng, “Anh tự nói với cô ta xem, có phải ba tháng nữa em và anh sẽ đính hôn đúng không?”

Anh nhường mảy, không nghĩ tới cô vốn dĩ luôn thập phần phản cảm đối với chuyện đính hôn, nay thái độ cô lại khác thường, bất quá nếu chính cô tự đưa đến tận cửa, anh không có lý do gì không há mồm ăn luôn, vì thế đánh xà tùy cõn, “Đúng, ba tháng sau chúng tôi sẽ đính hôn.”

Thấy chưa! Cô đã thua. Lâm Gia Gia đảo dạt đắc ý nhìn Hà Tâm Tĩnh.

Hà Tâm Tĩnh vừa thấy Trình Dư Chân đến, thái độ đại chuyển biến một trăm tám mươi độ, cười nhún nhún vai, “Dư Chân, thật sự là chúc mừng anh. Như vậy lần này em thật sự là đến đúng rồi, có thể cùng anh ở chung ba tháng quý giá cuối cùng này.... Chẳng qua chỉ là đính hôn, cũng đâu có quyền lợi gì trước luật pháp, không phải sao?” Câu Cuối cùng, là có ý nói cho Lâm Gia Gia nghe.

“Tôi cùng anh ấy sẽ kết hôn.” Lâm Gia Gia nhanh chóng cầm lấy cánh tay anh, giống như bảo hộ món đồ chơi yêu thích.

Hà Tâm Tĩnh chờ cô, cô cũng trừng mắt đáp trả.

Sự xuất hiện của Trình Dư Chân thành ngòi nổ châm ngòi cho cuộc chiến tranh của hai nữ nhân, biểu thị công khai tranh đoạt chính thức bắt đầu.

Kỳ thật Hà Tâm Tĩnh ngay cả 1% phần thắng cũng không có, bởi vì Trình Dư Chân chưa bao giờ ngó ngang gì đến cô ta.

Năm năm trước, còi quân áo sạch sẽ nằm lên giường anh, sau đó muốn anh phụ trách, cô gái đó chính là cô ta, lúc ấy anh đã hưng hăng phá vỡ câu chuyện đối trá của cô ta, dù sao nam nhân uống say không còn biết gì, căn bản chính là lòng có dư mà lực không đủ, bọn họ trong lúc đó là trong sạch thanh bạch.

Năm năm sau anh mới biết được cái giá mà mình phải trả cho năm đó, chính là bị Lâm Gia Gia quăng sang một bên.

Nói đi nói lại, khổ chủ là anh.

Hiện tại, anh muốn đòi lại một lượt tất cả những gì mà anh từng mất đi, từ trên người của Lâm Gia Gia cùng Hà Tâm Tĩnh, vì thế lợi dụng Hà Tâm Tĩnh xuất hiện, thành công dẫn Lâm Gia Gia vào tầm mình.

Lâm Gia Gia thờ phỉ phỉ uống ly nước tiếp sức của anh vừa mang đến, bổ sung bởi vì khẩu chiến mà mất đi hơi nước, sau đó cố lấy quai hàm nhìn anh.

“Vi sao Hà Tâm Tĩnh lại xuất hiện ở trong này?”

“Không biết.” Trình Dư Chân vốn không thích quan tâm đến chuyện của người khác, huống chi anh cũng không phải con giun trong bụng Hà Tâm Tĩnh, không muốn nghĩ, cũng không cần thiết phải nghĩ đến động cơ cô ta xuất hiện ở đây làm gì.

“Không biết?” Cô đề cao tiếng nói, toát ra ánh mắt hồ nghi, “Anh gạt tôi! Nhất định anh cùng cô ta còn có bảo trì liên lạc, đúng hay không?”

“Thình thoàng.” Anh thành thật trả lời, bởi vì Hà Tâm Tĩnh luôn có biện pháp điều tra được địa điểm công tác, số điện thoại của anh, tìm hiểu tin tức của anh.

Trong lòng cô cảm thấy khó chịu. Tại sao anh lại có thể trả lời dễ dàng như vậy? Ít nhất cũng phải làm bộ một chút.....

“Cô ấy không giống em.” Anh đột nhiên thốt lên một câu, đôi mắt đen nóng cháy dừng ở cô.

Không giống cô?

Lâm Gia Gia nghiêng đầu, vai khẽ xụ xuống, theo bản năng nhìn xem dáng người của mình, lại sờ sờ vào kiểu tóc vụn vặt không thay đổi kia.

Ngô..... Đúng vậy! Cô cùng Hà Tâm Tĩnh tràn ngập hương vị nữ nhân kia quả thật hoàn toàn bất đồng, nói như vậy, cô nên có biểu hiện tự ti trước mặt của anh sao?

Khi cô đang suy nghĩ lời anh nói Trình Dư Chân nhin không được than nhẹ một hơi.

Quả nhiên, cùng chú cừu nhỏ này nói chuyện không thể quanh co vòng vèo được.

“Anh nói không phải bề ngoài.” Anh nâng cằm cô lên: “Anh nói là tấm lòng của em, Cô ấy thích một người, sẽ thập phần tích cực, đuổi theo anh năm năm không buông tay, em thì sao?”

“Em.....” Cô ghen hờn nhìn trần trối, không thể không âm thầm thừa nhận mình quả thật là con rùa rút đầu, quả thật luôn áp dụng phương thức trốn tránh. “Vậy... Tại sao anh lại không tiếp nhận cô ấy?”

“Lâm tiểu thư, người trong lòng anh là em, tại sao còn phải nhận cô ta làm gì?” Anh nheo đôi mắt lại, lạnh giọng nói.

Trái tim của cô đập thật nhanh, không nghĩ tới anh lại thông báo hào phóng như thế.

Nhưng..... Không đúng a!

“Anh cùng cô ta đã ngủ với nhau nha!”

Trời ạ, cô thiếu chút nữa đã quên lý do cùng anh chia tay.

“Quả thật, năm năm trước, anh có uống say không còn biết gì, từng cùng cô ta ngủ trên giường, nhưng không có nghĩa là anh cùng cô ấy có phát sinh chuyện gì.” Cũng bởi vì chuyện đó, mà anh đã bỏ rượu hẳn.

“Hiện tại chết không đối chứng, anh nói như thế nào mà chẳng được.” Cô thấp giọng oán giận, “Hơn nữa năm đó em và anh chia tay, anh cũng không có..... Cũng không có đuổi theo em giải thích a!” Hừ, còn không phải thực rõ ràng sao?

Trình Dư Chân xoa xoa mày, ép bản thân vững vàng, “Lúc trước anh nghĩ rằng em phát bệnh công chúa, qua vài ngày sẽ không sau.”

Và lại, năm đó anh vội vàng làm luận văn thạc sĩ, hoàn toàn không nhận ra cô là lừa hay thật.

Sau đó cô lấy hành động thực tế cho anh một bài học..... Không nghĩ tới cô gái có đầu óc đơn giản như thế này, lực hành động cũng có một không hai, sau khi cùng anh chia tay, nhất quyết chuyển trường, biến mất không thấy bóng dáng, cho dù anh muốn giải thích, cũng không biết đi đâu tìm người.

Chỉ có thể đổ thừa lúc trước tuổi bọn họ đều rất trẻ, nghĩ rằng mất đi một đoạn cảm tình đó, chỉ là vết hằn trong cuộc sống mà thôi, hoàn toàn không nghĩ tới năm năm nay, trí nhớ của anh về cô kỳ thật cũng không bị năm tháng xóa mờ chút nào.

Năm năm trước anh thích cô, năm năm sau loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Cô đơn thuần lại thẳng thắn, cho dù trong cuộc sống có biết bao nhiêu cô gái đạt tiêu chuẩn bên cạnh anh, nhưng anh chỉ thích cô.

“Tôi thật sự nghiêm túc!” Lâm Gia Gia chỉ cần quyết định chuyện gì, mười con ngựa đều kéo không trở lại “Tôi sẽ không theo anh đùa mãi được.” Không phải sẽ không, mà là dung lượng não của cô thực sự quá nhỏ, không thích hợp loại thủ đoạn đùa giỡn lục đục với nhau này.

“Em nên thật sự nghiêm túc, với anh.” Tuần nhan của anh tới gần cô, hơi thở ấm áp phun ở khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tiếng nói ôn nhu, thuần hậu, nghiêm túc nói: “Gia Gia, thừa nhận em cũng thích anh đi!”

“Tôi mới.....”

Môi của anh đã hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, hai người bốn mắt giao tiếp, trong mắt của anh tràn ngập bá đạo, không cho phép cô nói ra những lời nói anh không thích nghe.

Cô ở trong lòng thét chói tai, đầu lưỡi của anh lại tham lam tấn công vào miệng của cô, cô muốn đẩy anh ra, nhưng khi chiếc lưỡi hồng của cô bị đầu lưỡi anh quấn quýt một khối, cả người giống như mật ngọt tan chảy.

Kĩ năng hôn của anh rất cao siêu, mà cô rất yếu đuối, cuối cùng cô vẫn là đầu hàng vô điều kiện, tiến sát vào vòng ôm áp của anh.

Thì ra cảm giác như vậy cũng sẽ không làm cô chán ghét, thậm chí..... Còn có chút thích thích.

Thì ra trái tim của cô đã sớm phản bội nguyên tắc cùng ý thức, vụng trộm đem cảm tình trao hết trọn cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái 60 %* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Làm người quả thật phải có nguyên tắc, nhưng có giới hạn cho những nguyên tắc đó.

Đối với người làm việc luôn luôn chỉ cầu sáu mươi phần trăm như Lâm Gia Gia mà nói, nguyên tắc chính là những quy luật trói buộc tự do thôi, cho nên ngoài miệng nói rằng muốn đoạn tuyệt cùng Trình Dư Chân, không muốn dính dáng gì đến anh nữa, kết quả vẫn không phát bệnh mà đã tử vong.

Cô phải nghiêm chỉnh thanh minh, không phải cô không có chí khí, chấp nhận Trình Dư Chân, mà là bởi vì cô không thích nhất người khác sáng giọng với cô, hơn nữa người nợ lại là người thứ ba năm năm trước tranh bạn trai với cô.

Năm đó cô lựa chọn rút lui, đem hạnh phúc của mình chấp tay đưa cho đối phương, không nghĩ tới cô cùng đối phương đều thất bại.

Năm năm sau, tranh đoạt lại phát sinh.

E hèm, hừ, cô lại thanh minh một lần nữa, cô thực sự không phải cần Trình Dư Chân, chỉ là muốn bảo vệ tự tôn cơ bản nữ nhân.

Cho dù cô không có nguyên tắc, làm việc vĩnh viễn chỉ cần sáu mươi phần trăm, nhưng không có nghĩa là tự tôn của cô có thể mặc cho người khác giẫm lên.

Hơn nữa cô cũng đã chứng kiến được sự khác nhau của cô và Hà Tâm Tĩnh, tích cực của Hà Tâm Tĩnh vượt ra ngoài dự đoán của cô

Lúc này, âm thanh di chuyển vật nặng luôn luôn vang lên ở góc ngõ yên tĩnh.

Lâm Gia Gia tò mò tiêu sái đến cửa sổ lầu hai, thăm dò nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy Hà Tâm Tĩnh, mái tóc dài buộc thành đuôi ngựa, mặc chiếc áo sơ mi đơn giản cùng quần short, chỉ huy công nhân chuyển nhà đem gia cụ nhất nhất chuyển vào trong nhà.

Cái gì? Cô nhất thời tròn to đôi mắt. Cô gái này không phải cố gắng đến mức độ đó chứ, thực sự chuyển đến đối diện nhà anh sao?

Cô cau chặt hàng mày thanh tú, hai tay cầm lấy rèm cửa sổ, rất sợ bản thân đã hoa mắt nhìn lầm.

Không! Mặc kệ cô thấy thế nào, ánh vào trong mắt cô chính thực là bóng dáng của Tâm Tĩnh.

Hà Tâm Tĩnh vào vào ra ra, vội vã một thời gian sau, thẳng tắp đi về hướng nhà của Trình Dư Chân.

Lâm Gia Gia thờ hốc vì kinh ngạc, không chút suy nghĩ, lập tức xoay người, chạy ra khỏi phòng, vọt tới dưới lầu.

“Lâm Gia Gia, con vội vàng đi đâu thai sao!” Mẹ Lâm vừa vịn ở phòng khách, nhin không được lớn tiếng nhắc đi nhắc lại.

Trời ạ! Định nhân đã sắp đánh tới thành lũy của cô, nếu trễ một bước, ngay cả gạch ngói vụn cũng không còn, bởi vậy cô không thời gian nghe mẹ nói lầm bầm, nhanh chóng chạy về hướng nhà của Trình Dư Chân.

Khi cô chạy gần đến cửa nhà, đã thấy Trình Dư Chân mặc áo tắm bước ra mở cửa, mái tóc vẫn còn ướt sũng.

Vừa mở cửa, khi anh nhìn thấy Hà Tâm Tĩnh, mặt không chút thay đổi, lạnh nhạt mở miệng, “Có việc gì sao?”

“Đương nhiên.” Hà Tâm Tĩnh hất cằm lên, nở nụ cười ngọt ngào. Hiện tại anh có rảnh không? Em mới chuyển nhà đến hôm nay, anh có thể đến nhà giúp em không? Ngồi uống một ly trà.....”

Uống trà? Lâm Gia Gia vừa vặn đuôi tới, vừa nghe thấy lời mời gọi của Hà Tâm Tĩnh trên mặt xuất hiện biểu tình khinh thường lạnh lùng xuy một tiếng, chỉ sợ vừa ngồi xuống, đã kim lòng không đậu ngồi vào trên người của anh rồi!

“Thực khéo a!” Tuy rằng chạy một thở hổn hển, cô vẫn nở nụ cười, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ quần áo không chỉnh của anh, thiếu chút nữa phun ra máu mũi.

Anh lúc này nói có bao nhiêu gọi cảm thì có bấy nhiêu gọi cảm, áo tắm màu trắng rộng rãi, lộ ra hơn phân nửa ngực, còn có lông ngực như ẩn như hiện, tăng thêm nét ngang ngạnh ương bướng của anh.

Khi những giọt nước ẩm ướt từ tóc anh rơi xuống, cô nhin không được nuốt một ngụm nước miếng.

Được rồi! Cô thừa nhận anh mê người làm cho cô muốn bỏ nài vào anh, sau đó hôn lần trong ngực của anh, tiếp tục một đường đi xuống..... Tiếp theo, tiếp theo đó là những chuyện cấm trẻ em dưới 18 tuổi.

“Làm sao khéo?” Hà Tâm Tĩnh trừng mắt nhìn Lâm Gia Gia, tức giận hỏi lại.

“Không biết tiểu thư tìm hôn phu của tôi chuyện gì sao?” Cô giống như một con khổng tước kiêu ngạo, chỉ kém không ngúc ngoắc móng, ưỡn cong khoe về bốn phía mà thôi, tiến lên ôm lấy cánh tay anh.

Thoáng chốc, cô cảm nhận được hơi ấm áp sạch sẽ anh vừa mới tắm xong, cũng ngửi được hương xà phòng thơm mát toát ra từ da anh.

Nam nhân như vậy bảo người khác làm sao không mê muội?

Thân thể Lâm Gia Gia phi thường thành thực, có chút xụi lơ dựa vào anh, tựa hồ thực thích mùi hương trên người anh.

“Tăng thêm cảm tình láng giềng hoà thuận, không được sao?” Hà Tâm Tĩnh hai tay ôm trước ngực, “Về sau tôi sẽ ngụ ở đối diện nhà Dư Chân, cho nên hy vọng anh ấy có thể chiều cô tôi nhiều hơn.”

Nghe lời nói vô liêm sỉ của cô, Lâm Gia Gia không khỏi chán nản. Cô ta hoàn toàn không đem vị hôn thê này để vào mắt, tựa hồ cho tới bây giờ cô cũng không phải là đối thủ của cô ta..... Chết tiệt! Rất xem thường cô rồi!

Cô càng thêm câu nhanh cánh tay anh, như là sợ anh bị khác đã nữ nhân cướp đi.

“Thật ngại quá, hôn phu của tôi bề bộn nhiều việc, nếu cô muốn lãng giềng hoà thuận như cô nói, tôi đề nghị nên đến công sở trong trấn tìm Trần trưởng nhờ một chút, tin tưởng rất nhanh sẽ quen thuộc tất cả nơi này.” Lâm Gia Gia hất cằm lên, ánh mắt kiên định nhìn phía Hà Tâm Tĩnh, không sợ hãi rụt rè giống như trước kia.

Thực nóng vội, tức giận đến sắp dậm chân, “Tôi nói con bé này.....” Con bé chết tiết kia! Ở trước mặt lão nương dám khoe mẽ hả?

“Ai nha, anh phải mặc đồ vào.” Lâm Gia Gia bỗng nhiên vươn tay, kéo áo tắm của anh lại, che khuất vẻ gợi cảm anh tiết ra ngoài.

Trình Dư Chân cười nhẹ ra tiếng, để mặc cho bàn tay nhỏ bé của cô sờ loạn ở trong ngực của anh, hoàn toàn không sợ bị cô ăn vụng đậu hũ.

Cái con bé chết tiết kia nhất định là cố ý! Hà Tâm Tĩnh nhìn thấy Trình Dư Chân đứng trước mắt, nhìn được mà ăn không được. Đã vậy còn chứng kiến bàn tay của Lâm Gia Gia còn trộm sờ tới sờ lui trong ngực của anh, làm cho cô ta ghen tị đáy mắt hừng hực lửa giận.

“Đầu anh vẫn còn dính xà phòng kia? Mau vào tẩy sạch sẽ đi.” Phát hiện vẻ mặt Hà Tâm Tĩnh khó chịu, tâm tình Lâm Gia Gia không khỏi tốt hẳn lên, vội vàng đưa anh đẩy mạnh vào trong nhà.

Anh không có cách, đành phải cười khẽ hôn trán của cô một chút, “Vây em đợi lát nữa vào nhà chờ anh.” Anh giữu cột nhìn cô, cũng không quay đầu lại, đi vào nhà.

Hà Tâm Tĩnh nhìn thấy mình không được anh để vào mắt như thế, trong lòng quả thật rất tổn thương, cũng thực không cam lòng, chẳng qua đã đi đến bước này rồi, vẫn quyết định kiên trì đi bước tiếp theo, bởi vì không đến khắc cuối cùng cô vẫn không thể chịu thua.

“Không nghĩ tới trải qua nhiều năm như vậy, cô vẫn có chút tiến bộ.” Hà Tâm Tĩnh lạnh lùng trào phúng.

“Người sẽ không vĩnh viễn cứ tự tụt hậu mãi được.” Lâm Gia Gia chống tay lên thất lưng, “Hơn nữa tôi đã rút lui năm năm, cô vẫn không chiếm được tình cảm của anh ấy, nên có chừng có mực.”

“Có chừng có mực?” Hà Tâm Tĩnh không giận ngược lại cười, tròng cô liếc mắt một cái, vuốt vuốt mái tóc dài, “Tôi đang muốn nói cho cô biết, hiện tại vừa mới bắt đầu, cho dù cô có muốn ngăn cản tôi cùng anh ấy ở chung, cũng không thể ở bên cạnh anh ấy 24/24 được.”

“Cô có ý gì?” Lâm Gia Gia khó hiểu hỏi.

“Có ý gì?” Hà Tâm Tĩnh cười lạnh vài tiếng, “Qua vài ngày nữa cô sẽ biết.”

Đem con bài chưa lật xóc lên, không phải tự bày khuyết điểm của mình ra sao? Cô ta mới không ngốc đến mức báo cho đối thủ biết trước.

Lâm Gia Gia còn muốn hỏi cô ta, đã thấy cô ta ngênh ngang rồi đi.

Hừ! Cho dù cô không thể ở bên cạnh Trình Dư Chân hai mươi tư giờ, cũng sẽ không để cho Hà Tâm Tĩnh lại những chàm anh.

Đây tuyệt đối không phải vì cô thực thích anh nha! Là vì cô chán ghét người khác tới khiêu khích cô, cho nên mới kích động tính tình hiếu thắng của cô thôi!... ....

Lâm Gia Gia, cô có thể lại lừa mình dối người, không sao a!

Từ sau khi cùng Hà Tâm Tĩnh lại xuất hạ chiến thư, Lâm Gia Gia trở nên phi thường tự động tự phát, nhìn thấy Trình Dư Chân, không hề áp dụng phương thức né tránh nữa, ngược lại tự động tiếp cận anh.

Cô bắt đầu cùng anh đang đi làm, sau khi tan tầm cũng chạy vội tới trung học Đông Phương, đón anh tan tầm, hai người cùng nhau trở về nhà.

Về phần thời gian bữa tối, cô hẹn anh đến nhà ăn cơm, dù sao mẹ cô cực thích anh, hận không thể mỗi ngày nhìn thấy anh.

Tuy rằng bọn họ không có hai mươi tư giờ dính sát lấy nhau, nhưng Hà Tâm Tĩnh hoàn toàn không tìm thấy cơ hội cùng anh ở chung một mình, cho nên mấy ngày nay tâm tình Lâm Gia Gia đặc biệt tốt.

Chỉ cần có mặt, mọi người đều nhìn ra được, từ sau khi có tình yêu tự nhiên, cả người Lâm Gia Gia toả sáng.

Tuy rằng miệng cô cứng rắn tỏ vẻ mình vẫn không thích anh như trước, nhưng cũng không có ai đến vạch trần cô lừa mình dối người, dù sao mọi người đều là bạn tốt của cô, mà muốn làm được bạn tốt phải học được cách được trọn to mắt nói dối, mặc cô chối đây đẩy chuyện gì đó, mọi người đều đồng loạt cho rằng, không nhìn thấy gì cả, nhưng đồng tai lên để nghe tin tức bất quải thì được rồi.

Trưa hôm nay, Lâm Gia Gia cùng Nhiễm Ấu Lam đang đi vào trung học Đông Phương, chuẩn bị muốn cùng Nguyễn hiệu trưởng thảo luận liên quan đến độ dài tập san quý này.

Trình Dư Chân sớm đem máy chụp ảnh trả lại cô, cũng để cho cô thuận lợi làm xong phòng vấn, chẳng qua những bức ảnh, cô muốn dưỡng để uy hiếp

anh, đã bị anh xóa hết.

Càng ác liệt hơn là, anh còn đem những hình ảnh hoan ái tu nhân ngày đó của hai người ghi lại rồi.

Lần này bọn họ huề nhau..... Không, là cô mệt lớn, cuối cùng ngoan ngoãn không hề nhắc tới chuyện ảnh chụp nữa, để trao đổi anh đem ảnh chụp xóa đi.

Lâm Gia Gia đang hết sức thất thần, Nguyễn hiệu trưởng cùng Nhiệm Ấu Lam đang thảo luận nội dung tập san.

“Có Trình chủ nhiệm ở đây, tôi nghĩ sang năm nhập học có thể tăng số lượng hơn rất nhiều. ” Nhiệm Ấu Lam cười ngọt ngào nói, hy vọng Nguyễn hiệu trưởng ngày sau tài trợ quảng cáo tập san quý nhiều hơn.

“Ít nhất có thể lưu lại những học sinh trần này.” Nguyễn hiệu trưởng cũng sang sảng cười to, “Hon nữa gần đây lại có một nữ lão sư xinh đẹp xin vào dạy cho nên tôi muốn mời Quán trưởng phái người đến phỏng vấn nữ lão sư mới tới.” Hay thật, lần này có thể thu hút học sinh cả nam lẫn nữ.

“Đương nhiên không thành vấn đề.” Chỉ cần có tiền kiếm, Nhiệm Ấu Lam không cần suy nghĩ, lập tức gật đầu đồng ý. “Tôi nhất định mời Gia Gia làm tốt phỏng vấn lần này, để cho mọi người biết đội hình giáo sư của trung học Đông Phương kiên cường, hơn nữa toàn là soái ca lão sư cùng mỹ nữ lão sư.”

“Gia Gia, lần này phải nhờ đến cô rồi.” Nguyễn hiệu trưởng nhìn về phía Lâm Gia Gia.

Nhiệm Ấu Lam thấy cô không có phản ứng, lấy khuỷu tay thúc cô, ý bảo cô nên tập trung.

“A? Nha!” Lâm Gia Gia xoa xoa cánh tay, dứt bỏ trí nhớ kích tình, khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng, cười ngây ngô, “Không..... Không thành vấn đề, nữ lão sư kia tên gọi là gì? Một lát nữa tôi có thể đi phỏng vấn cô ấy.”

“Cô ấy họ Hà, tên đầy đủ là Tâm Tĩnh.” Nguyễn hiệu trưởng cười hớn hớn nói, hoàn toàn không biết bên ngoài thêm mắm dặm muối, lại càng không biết Lâm Gia Gia cùng Hà Tâm Tĩnh là đối thủ cạnh tranh trước mắt.

“Cái gì? Hà Tâm Tĩnh?” Cô lập tức nhảy dựng lên.

Nguyễn hiệu trưởng hồ nghi nhìn cô, “Gia Gia, có vấn đề gì sao?”

“Không..... Không có vấn đề.” Cô cắn môi dưới.

Hà Tâm Tĩnh thật sự là rất khủng bố, vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn, lại còn xin tiến trung học làm lão sư, cũng chỉ là vì tiếp cận Trình Dư Chân!

“Gia Gia, cô xem lúc nào rảnh, hẹn lão sư đi, cô ấy luôn ở trong phòng y tế.....”

Lâm Gia Gia thờ hốc vì kinh ngạc, sắc mặt lập tức tái đi một nửa.

Đều luôn ở phòng y tế? Vậy chẳng phải là đem dê cùng sói đặt ở chung một phòng?

Trình Dư Chân sẽ bị ăn luôn!

“Tôi hiện tại có rảnh, lập tức đi ngay.” Cô nắm túi xách cùng máy chụp ảnh lên, nhanh chóng rời khỏi phòng hiệu trưởng.

Nguyễn hiệu trưởng có chút ngạc nhiên, khó hiểu nhìn Nhiệm Ấu Lam, “Ách, cũng không cần nóng vội như vậy.....”

Nhiệm Ấu Lam cố nín tiếng cười, pha trò nói: “Nguyễn hiệu trưởng, ông cũng biết, ưu điểm của Gia Gia chính là làm việc rất bốc đồng.”

“Ha ha, cũng đúng.” Nguyễn hiệu trưởng cười to.

Nếu Gia Gia không bốc đồng, nam nhân của cô sớm hay muộn có một ngày, sẽ bị người ta chiếm tiện nghi không công!

Lâm Gia Gia chạy một mạch đến phòng y tế, gần như không thở nổi.

Hừ! Cô tuyệt đối không cho Hà Tâm Tĩnh có cơ hội gì, tuy rằng Trình Dư Chân lần trước đã từng giải thích quá, anh đối với Hà Tâm Tĩnh không có cảm giác gì, nhưng quá khứ luôn làm cho cô bất an không yên, đã chôn sâu trong trái tim cô, nhất định phải bảo vệ tự tôn của nữ nhân.

Đi đến cửa phòng y tế, cô ngay cả gõ cửa cũng không thêm, trực tiếp mở cửa đi vào.

Trong đó, có chiếc giường được che rèm lại, bên trong loáng thoáng có hai bóng người, còn phát ra thanh âm ‘tát tát tốt tốt’.

Cô dừng lại, ngủ quan vận vẹo.

Sẽ không vừa vận như vậy chứ? Chẳng lẽ giác quan thứ sáu của cô chuẩn như vậy? Mới vừa đoán, liền phát hiện Hà Tâm Tĩnh cùng anh quan hệ dâm loạn sao?

Đáng giận! Khó trách Hà Tâm Tĩnh đến trung học Đông Phương nhậm chức, anh ngay cả nhấc cũng chưa hề!

Hít sâu một hơi, cô oán hận cắn cánh môi, hai tay nắm chặt thành quyền, nhìn chăm chăm vào bức bình phong.

“Đừng lộn xộn, như vậy tôi rất khó bỏ vào.” Ngữ khí của Trình Dư Chân có chút không kiên nhẫn.

Bỏ... Bỏ vào? Là muốn bỏ cái gì vào?

Mặt Lâm Gia Gia không hiểu tại sao lại đỏ ửng, nhớ tới anh cùng với cô cũng từng ở phòng y tế này làm chuyện cấm trẻ em dưới mười tám.

Trời ạ! Anh càng lúc càng lớn mật, hiện tại ngay cả cửa cũng không thêm khóa sao?

Cô vừa tức vừa thẹn, chậm rãi tiếp cận bức bình phong.

Nếu lúc này thực sự lại bị cô bắt gian tại giường, anh còn có cơ gì nói mình bị hãm hại nữa?

Bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy tấm màn che, dùng sức đẩy ra đồng thời hô to: “Các người đang làm cái gì?” Bên trong không ai kịp đề phòng, lập tức quay đầu.

Ánh vào trong mắt cô không phải là bóng dáng nam nữ quần quýt lấy nhau, mà là một học sinh nam đang nằm trên giường, đưa cái mông tròn bóng đối diện cô.

Cô nháy mắt sững sờ ở tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, nóng rực, không biết phải phản ứng như thế nào.

“A.....” Nam đệ tử phản ứng đầu tiên, vội vàng kéo quần, xấu hổ đến mức muốn đào một cái lỗ chui xuống đó.

“Á..... Thực xin lỗi.” Cô vừa xin lỗi vừa kích động kéo rèm lại.

Trình Dư Chân phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy hốc mắt nam đệ tử rung rung, vẻ mặt ủy khuất, không khỏi vươn tay vỗ vỗ bờ vai của thằng bé.

“Ngoan, cậu xem như tập trước cảm giác kiểm tra sức khỏe trước khi tham gia quân ngũ đi.” Tuy rằng an ủi đệ tử như thế, nhưng miệng của anh bất giác không chịu thua kém cứ cong lên mãi.

Lâm Gia Gia, cô gái nhỏ này tại sao mỗi lần lên sân khấu đều khôi hài như vậy?

“Ô ô.....” Nam đệ tử vui mặt vào gối đầu, “Lão sư, em muốn về nhà nghỉ ngơi, không..... Không cần giúp em.....” Súc ruột.

Sinh bệnh đã thực đáng thương, không nghĩ tới còn bị xem trống trơn, nam đồng học thậm chí còn phát hiện khỏe miệng Trình chủ nhiệm càng nhếch càng cao rất đáng ngờ.

Trình Dư Chân không miễn cưỡng nam đồng học, biết tâm linh bị thương nhiều hơn so với thân thể sinh bệnh thống khổ, vì thế đem thuốc súc ruột đặt ở một bên.

“Bằng không tự cậu đến đây đi! Nếu cậu vẫn không thoải mái, nhớ lên tiếng. Lão sư sẽ mang cậu vào văn phòng, cam đoan sẽ không đem chuyện này lan truyền ra ngoài.”

Về mặt Lâm Gia Gia đỏ bừng đứng ở một bên, không nói nên lời.

Bộ dáng này của cô rất là đáng yêu, bất quá anh vẫn là làm ra vẻ nghiêm túc, nhìn cô nháy mắt, “Vào văn phòng chờ tôi.”

Cô thở cũng không dám thở mạnh, nhanh chóng chạy vào văn phòng của anh.

Anh cởi bao tay ra, rửa tay tiêu độc xong, mới chậm rãi bước vào văn phòng, thuận tay đem cửa khóa lại.

“Thực xin lỗi.” Hai tay cô tạo thành chữ thập, gục đầu xuống, “Em không biết anh đang làm việc.....”

Mặc áo bào trắng anh đi đến trước mặt của cô, “Sao anh lại cảm thấy em hôm nay giống như có chuẩn bị mà đến?”

“Không..... Không có a!” Lâm Gia Gia tránh né không dám nhìn anh, khí thế hùng hục ban nãy đã biến mất không thấy.

“Không có?” Anh nhú mày, nâng cằm cô lên. “Em nghĩ anh dễ qua mặt lắm sao? Hay là cảm thấy kỹ xảo nói dối của em đã tiến bộ?”

Đối diện với anh liên tiếp tới gần, cô cũng chỉ có thể không ngừng lui về phía sau.

Biết không đường thối lui, cái mông của cô chạm đến bàn công tác của anh, lập tức bị cánh tay của anh kéo vào trong lòng.

“Còn không nói thực ra?” Hơi thở ấm áp của anh phả vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đôi mắt đen híp lại. Cô nuốt xuống một ngụm nước miếng, rót

cục cổ lấy dừng khí nhìn phía anh, “Nói..... Nói thì nói! Tại sao Hà Tâm Tĩnh trở thành đồng nghiệp của anh, nhưng anh lại không có nói cho em biết?”

Đổi mặt vấn đề thỉnh thoảng xảy ra, Trình Dư Chân trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời như thế nào, dù sao anh đối với Hà Tâm Tĩnh không có cảm giác gì, cũng không để ý nhất cử nhất động của cô ta, mỗi chuyện cô ta làm ở trong mắt của anh đều bé nhỏ không đáng kể, bởi vậy hoàn toàn không cần thiết phải nhắc tới.

“Anh không có lời nào để nói sao?” Cô lộ ra biểu tình đã bắt được quả tang đắc ý, “Anh nói anh cùng cô ta không có quan hệ gì, kết quả còn không phải giấu diếm em.....”

“Anh nói rất nhiều lần rồi, Anh hoàn toàn không thích Hà Tâm Tĩnh.” Anh nhẫn nại giải thích, “Hơn nữa cô ta có quyền lợi tự do công tác, chuyện này theo anh không có vấn đề gì.”

“Nhưng là anh không nói.....” Cô bĩu cái miệng nhỏ nhắn, toát ra ánh mắt ai oán.

“Thì ra em để ý anh bị nữ nhân khác cướp đi như vậy sao?” Cái miệng của anh khẽ nhếch lên, tuần nhan gần sát gáy của cô, bạc môi nhẹ nhàng lướt qua da thịt của cô.

Toàn thân Lâm Gia Gia rung động, liếm liếm cánh môi khô khốc, khẩu thị tâm phi nói: “Em..... Em mới không có.”

Trình Dư Chân ôm thắt lưng của cô, đem cô ôm đến trên bàn, làm cho cô không đường để trốn, tà cười nói: “Thì ra người không thành thật là em, xem ra anh cần phải dạy dỗ em lại thật tốt mới được, cho em biết làm người phải thành thực một chút.”

Một lát sau, cô phát hiện mình chỉ đang lãng phí khí lực, hoàn toàn không thể thoát khỏi kiềm chế của anh.

Không thành thật, quả thật là phải chịu một chút trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái 60 %* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Hà Tâm Tĩnh xin tiến vào trung học Đông Phương đảm nhiệm y tá lão sư, bề ngoài nóng bỏng hấp dẫn tất cả ánh mắt của nam đồng học cùng nam lão sư, mà Trình Dư Chân là ngoại lệ duy nhất.

Cho tới nay, cô ta đầu tư ở trên người mình không ít, vì muốn làm mê đắm tất cả các nam nhân, trải qua vô số chiến tranh, cô ta gần như không cần đầu đã toàn thắng, đương nhiên trở thành nữ thần gọi cảm trong mắt nam nhân, không có nam nhân nào đạt được ưu ái của cô ta, lại đối với chuyện cô ta thích mà không sinh ra phản ứng.

Trình Dư Chân chính là loại nam nhân không biết phân biệt này!

Anh đối với biểu hiện công khai cùng ám chỉ của cô ta đều làm như không thấy, thậm chí cô ta gần như côi trần muốn quyến rũ anh, cũng đều bị anh gửi trả.

Cô ta không hiểu, vì sao điều kiện của anh tốt như vậy, cách năm năm, vẫn là lựa chọn Lâm Gia Gia?

Rốt cuộc cô ta điểm nào thua kém con bé vừa xấu vừa ngốc kia chứ?

Hà Tâm Tĩnh trừng mắt nhìn Lâm Gia Gia đang phỏng vấn mình trước mắt, từ đầu đến chân đánh giá cô không chút nào che giấu.

Rõ ràng là con gái mà trước ngực cùng phía sau lưng đều phân không rõ ràng lắm, dựa vào cái gì đem Trình Dư Chân mê hoặc đến đầu óc choáng váng?

Lâm Gia Gia đương nhiên rất hiểu Hà Tâm Tĩnh chán ghét mình đến mức nào, nhưng phỏng vấn là công việc của cô, cho dù cô cũng không thích đối tượng phỏng vấn như thế nào, những vẫn sẽ hết sức hoàn thành công tác.

Hà Tâm Tĩnh cùng cô hẹn ở quán cà phê bên ngoài, giữa hai người tràn ngập không khí kỳ quái, hơn nữa bên ngoài đang hạ mưa to, ngoài cửa sổ cảnh sắc một mảnh mờ hồ, làm cho Lâm Gia Gia có vẻ có chút phiền chán.

Trong quá trình phỏng vấn, cô không có bị làm khó dễ, ít nhất so với Trình Dư Chân, Hà Tâm Tĩnh quả thật tốt hơn làm rất nhiều.

“Thực không hiểu được sao cô lại có thể ở bên cạnh Dư Chân chứ?” Hà Tâm Tĩnh chỉ cần có cơ hội sẽ châm chọc khiêu khích.

Lâm Gia Gia hí hai mắt lại nhìn cô ta, “Vấn đề này, tại sao lại hỏi tôi? Tự hỏi chính cô không phải tốt hơn sao?” Thật sự là làm điều thừa.

“Cô!” Hà Tâm Tĩnh trừng mắt nhìn cô. Vài năm không gặp, không nghĩ tới miệng con bé này cũng trở nên lợi hại như vậy, ngay cả cô ta đều nói không lại cô.

“Trình Dư Chân đã nói không thích cô, tại sao cô còn muốn lãng phí thanh xuân cùng anh ấy dây dưa?” Lâm Gia Gia thực sự nghiêm túc hỏi, cũng không phải đang cười mỉa đối phương.

“Con bé như cô thì biết cái gì? Cô gái giống như bị bệnh thần kinh như cô, Dư Chân yêu cô quả thực chính là lãng phí.” Hà Tâm Tĩnh lạnh lùng nói.

Cô bệnh thần kinh? Lâm Gia Gia không phục hỏi lại: “Vậy cô có nghĩ tới, cô yêu anh ấy kỳ thật cũng là dư thừa hay không?”

Miệng Hà Tâm Tĩnh nhất thời giống như bị nhét đầy Hoàng liên*, không thể phản bác. (tên một vị thuốc, rất đắng)

Đúng vậy, Trình Dư Chân đối với tình yêu của cô ta hoàn toàn luôn làm như không thấy, theo đuổi anh lâu như vậy, cô ta luôn nếm mùi thất bại, nhưng chính là không muốn buông tay.

“Không thử xem, làm sao có thể biết mình có cơ hội hay không?” Hà Tâm Tĩnh hừ lạnh một tiếng, “Nếu cô không thương anh ấy, hãy nhanh chóng rời khỏi anh ấy đi!”

“Ai nói tôi không thương.....” Lâm Gia Gia dừng lại, nhận thấy được mình đang nói cái gì.

Cô..... Yêu Trình Dư Chân?

Đột nhiên, giống như bí mật nhỏ nhắn của cô bị phơi bày trước mọi người, trong khoảng thời gian ngắn cô không thể phản ứng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên.

“Ha.” Hà Tâm Tĩnh cảm thấy buồn cười, trào phúng nói: “Cô ngay cả hào phóng nói với anh ấy, ‘Em yêu anh’ đều làm không được, còn dám ở trước mặt của tôi lớn tiếng nói yêu anh ấy sao?”

Lâm Gia Gia quát cường nhìn cô ta, lạnh lùng hừ nhẹ, “Có ai quy định khi yêu nhất định phải đem lời nói dán ở ngoài miệng sao?”

“Cô yêu ai là tự do của cô, đương nhiên, tôi yêu Dư Chân cũng là tự do của tôi, con bé đáng chết như cô có tư cách gì nói tình yêu của tôi đối với anh mà nói là dư thừa?” Hà Tâm Tĩnh bất mãn kháng nghị.

“Nỗ lực yêu không chiếm được đáp lại chính là dư thừa.” Lâm Gia Gia nhìn thẳng hai mắt của cô ta, ép mình tâm bình khí hòa mở miệng: “Mà tình yêu của cô chẳng những lãng phí ở trên người của anh ấy, vô hình trung còn gia tăng gánh nặng cho anh ấy, chẳng lẽ cô không hiểu được sao?”

Tôi làm sao có thể không rõ, chỉ là ép bản thân không đi đối mặt với sự thật! Tận đáy lòng Hà Tâm Tĩnh hô to.

Con người chính là kỳ diệu như vậy, dễ dàng được đến đều cảm thấy rất bình thường, liều mạng theo đuổi mới có thể cảm thấy thực trân quý.

Nhiều năm qua như vậy, cô ta cũng từng mượn nam nhân khác để quên Trình Dư Chân, nhưng thỉnh thoảng khi nghĩ đến mình đã trả giá không biết bao nhiêu, lại hoàn toàn không được đáp trả, không cam lòng lại tiếp tục truy đuổi, vì thế cô ta điên cuồng tìm hiểu tin tức có liên quan đến anh, mỗi một lần đều nói với bản thân, chỉ gặp mặt anh lần này nữa thôi. ... Loại bệnh này giống như tuần hoàn ác tính, như là hít thuốc phiện đến nghiện làm cho cô ta không thể tự kiềm chế mình bị trầm luân.

Khấp thiên hạ chỉ có một Trình Dư Chân, cho nên cô ta làm sao cũng không thể ngăn cản bản thân, chỉ muốn chiếm anh thuộc về mình.

Mà cô ta thậm chí muốn có được anh một lần, có khó khăn như vậy sao?

“Nếu cô nguyện ý tự động rút lui, như vậy đối với ai cũng không bị áp lực.” Hà Tâm Tĩnh nhìn cô, kiêu ngạo nâng cằm lên.

Hai hàng lông mày Lâm Gia Gia cau nhanh, giống như ngồi trước mặt cô là người ngoài hành tinh nghe không hiểu tiếng nói của người Địa Cầu, giữa hai người như có một dãy ngân hà, không thể cùng xuất hiện.

“Tình yêu không phải nói cho là có thể cho.” Cô vừa nói vừa thu thập mọi thứ trên bàn.

Bên ngoài mưa vẫn rơi xuống to như cũ, nhưng cô không muốn ở lại nói chuyện vô nghĩa với Hà Tâm Tĩnh.

“Chính bởi vì cô không chịu rút lui, tôi mới muốn cướp từ trong tay của cô.”

“Lúc này, mặc kệ cô dùng mưu kế hoặc là thủ đoạn gì, tôi cũng sẽ gắt gao bám chặt lấy anh ấy không rời.” Về mặt Lâm Gia Gia kiên định nói.

Cô đã sớm quyết định ở lại nghênh chiến, không hề chạy trốn, dù sao Đông Phương trấn là địa bàn của cô, không thể giống như trước kia, làm con rùa đen rút đầu như vậy.

Tĩnh Tâm cũng đồng dạng biểu lộ ra không chút nào sợ hãi, đón nhận ánh mắt của cô.

Các cô đều hiểu được, trừ phi đối phương hoàn toàn biến mất, bằng không chiến tranh nữ nhân vẫn sẽ hùng hực khí thế đánh tiếp như cũ.....

Muốn cô rút lui?

Năm năm trước cô đã từng rút lui, nhưng bọn họ cũng không có cùng một chỗ, mà sau này Hà Tâm Tĩnh cũng sẽ không cùng anh có kết quả gì.

Lúc này Lâm Gia Gia mới chính thức tin tưởng, năm đó Trình Dư Chân cũng không có ruộng bỏ tình yêu của cô, là cô tự ti lại nhất gan, tự buông tha cho tất cả mọi chuyện.

Nếu năm năm trước cô càng kiên trì thêm, tích cực thêm, có phải cùng Trình Dư Chân sẽ không cần phải cách biệt năm năm hay không?

Lâm Gia Gia rời khỏi quán cà phê, đi dưới cơn mưa to giã giũa, trên đường không một bóng người, không ngừng hồi tưởng đối thoại mới vừa rồi.

Người ruộng bỏ tình yêu không phải Trình Dư Chân, mà là cô!

Cô đã bỏ lỡ thời gian năm năm cùng anh yêu nhau, đơn giản bởi vì một cái hiểu lầm không đáng có.

Năm năm sau, cô lại vẫn mạnh mẽ, công bố mình không thương anh.....

Hôn đã đính, lại còn nhiều lý do đều chính là che giấu hoảng hốt lấy cớ, trái tim của cô sớm đã bất tri bất giác trầm luân.

Cô yêu anh từ lâu nào nhỉ?

Lâm Gia Gia chống ô che, bước trên cầu Đông Phương, thấy dưới chân cầu nước sông tăng vọt, nhịn không được dừng chân lại.

Trận này mưa to thật là kinh người, làm cho nước sông trở nên chảy xiết.

Tuy rằng chống ô che, thân thể của cô có một nửa đã bị ướt.

Nhấc chân, cô vừa đi vừa nghĩ, sau đó lại ngừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn không hiểu sao lại phấp phồng.

Lâm Gia Gia thích Trình Dư Chân vào lúc nào?

Trong lòng cô tựa hồ có đáp án, nhưng đáp án làm cho cô hận không thể lập tức nhảy vào dưới sông.

Thì ra, năm năm sau lần đầu tiên gặp lại nhau, anh lại lần nữa gọi lên đoạn tình cảm trong cô, giống như chiếc hòm Pandora (*) bị mở ra, nháy mắt bay ra vô số hi vọng ái ố, đồng thời cũng bay ra mê luyến cùng tình yêu chôn dấu dưới đáy lòng đã năm năm.....

(*) Tìm hiểu thêm ở đây: <http://www.holvn.org/forum/showthread.html?t=178535>

Cô vẫn không chịu thừa nhận mê luyến cùng tình yêu là chính tay mình chôn vùi, theo thói quen lại lấy trốn tránh làm kết thúc.

Không thừa nhận, không có nghĩa là chưa từng phát sinh quá, có đôi khi chính là do mọi người giả vờ đã quên đi mà thôi.

Cô giả vờ bản thân đã không còn thương anh nữa, cũng giả vờ bản thân sẽ không lại động tình vì anh..... Biết rõ không thể đối kháng cùng vận mệnh, nhưng cô không phải đã lãng phí khí lực để chống lại sao?

Thà rằng trốn tránh, cũng không nguyện ý lại bị tổn thương, bởi vì cô đau quá.

Chính là bởi vì đã yêu thật sâu, cho nên cô sợ Trình Dư Chân lại xuất hiện, sẽ tiếp tục để cô lâm vào vũng bùn thống khổ.

Nhưng cô giống như đang buồn lo vô cớ, cùng anh ở chung mấy ngày nay, hai người dù vẫn cãi nhau, thế nhưng còn mang theo chút ngọt ngào.

Lúc này cô đã thông suốt, thì ra cô vẫn bài xích anh, là sợ tiết lộ tình yêu giấu ở đáy lòng.....

Mưa bay tới trên mặt của cô, nhưng không có cách nào làm hạ nhiệt độ cho hai má nóng hồng.

Khi cô đứng gần người bên cạnh thành cầu Đông Phương, một chiếc xe vừa chạy đến.

Cần gạt nước không ngừng đóng đưa, người lái xe chính là Hà Tâm Tĩnh.

Lâm Gia Gia vừa ra khỏi quán cà phê, cô ta cũng rời đi theo, không nghĩ tới oan gia ngõ hẹp, thế nhưng lại ở nửa đường gặp nhau.

Bất quá cô ta không có tâm đồng tình, sẽ không mời tình địch lên xe.

Cô ta lúc này hận không thể làm cho Lâm Gia Gia biến mất ở trước mắt của mình, tốt nhất vĩnh viễn không cần tiếp tục xuất hiện.

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu, hai tay cô ta nắm chặt tay lái, hai mắt mãi nhìn chăm chăm vào cô gái ở phía trước.

Lâm Gia Gia phục hồi tinh thần lại, thấy có chiếc xe đang chạy đến, còn tưởng rằng là ai đó quen biết muốn giúp cô tránh mưa.

Trong khi cô ngây thơ nghĩ như thế, chiếc xe màu đen thể nhưng gia tốc chạy thẳng đến, thẳng tắp nhắm về phía cô.

Cô phát hiện có chút không thích hợp, theo bản năng thét chói tai, sau đó bỏ lại ô che cùng túi, theo phản xạ nhảy lên lan can, sợ bị xe đụng vào.

Nhưng chiếc xe màu đen vẫn tiếp tục hướng về phía cô, không hề giảm tốc độ, mục tiêu điều khiển tựa hồ chính là cô.

Lâm Gia Gia tiến thối lưỡng nan, phía dưới là nước sông đang tăng vọt, phía trước là chiếc xe đang điên cuồng lao đến, mắt thấy sẽ chạy trời không khỏi nắng.....

Đột nhiên, cô nhìn thấy rõ ràng người đang điều khiển ở bên trong xe, dĩ nhiên là..... Hà Tâm Tĩnh?

Hà Tâm Tĩnh thả chân ga, mắt lộ ra hung quang.

Bất quá khi đầu xe sắp va vào lan can cầu, cô ta dùng sức nhấn ga, xe phút chốc dừng lại, bắn bọt nước tung tóe thật lớn.

Thình lình bị nước bắn tung tóe vào mặt, làm cho Lâm Gia Gia phản ứng không kịp, thân mình mất thăng bằng ngã về phía sau, rơi xuống cầu.....

Bên trong xe Hà Tâm Tĩnh hô hấp dồn dập, mở to đôi mắt, bốn phía chỉ còn lại có tiếng mưa rơi, cùng với thanh âm cần gạt nước tả hữu đông đưa theo quy luật.

Lâm Gia Gia..... Thực sự đã biến mất ở trước mắt của cô ta!

Cô ta thất thần nghĩ, sau đó thấy chiếc ô cùng túi xách rơi trên mặt đất, đồ đạc bên trong túi xách văng tứ tung.

Trầm ngâm trong chốc lát, cô ta mở cửa xuống xe, nhặt mọi thứ trên mặt đất lên, lại cố lấy dũng khí nhìn xuống chân cầu.

Có lẽ quá mức may mắn, Lâm Gia Gia cũng không rơi vào nước sông đang tăng vọt, mà là rơi xuống ở bên bờ.

Cô bời vì đã bị va chạm mà mất đi ý thức, nằm thẳng, cũng không nhúc nhích.

Hà Tâm Tĩnh nhìn xem bốn phía, cuối cùng quyết định đem tất cả mọi thứ của cô đều quăng xuống sông, lập tức ngồi vào trong xe, nhấn ga, nghênh ngang mà đi.

Giàn mưa trong mưa to, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, ngoại trừ chiếc máy chụp ảnh đang bị màn mưa làm ướt đầm.....

Thật lạnh.....

Không biết qua bao lâu, Lâm Gia Gia mở hai mắt, mưa đã không còn lớn nữa, nhưng vẫn rơi trên mặt cùng thân thể của cô.

Bởi vì từ trên cầu rơi xuống, cô cảm giác toàn thân đau đớn, đầu có chút choáng váng mờ mịt, không thể sử dụng khí lực, càng đừng nói là ngồi dậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lúc này gần như không có huyết sắc, ngay cả đôi môi cũng là một mảnh trắng bệch.

Cô muốn kêu to, hy vọng có ai đi ngang qua có thể phát hiện cô, lại chỉ có thể phát ra tiếng thì thào, mà tiếng thì thào yếu ớt đó cũng đã bị tiếng mưa rơi bao trùm, căn bản không làm nên chuyện gì.

Cô muốn cử động thân thể, nhưng cảm giác gãy vụn đau đớn làm cho ngũ quan của cô đều vận vẹo.

Nước sông tăng vọt ngẫu nhiên còn có thể đánh vào trên thân thể của cô, cô dần dần mất đi độ ấm.

Trước khi rơi khỏi cầu, cô xác định quả thật nhìn thấy người lái xe là Tâm Tĩnh.

Thì ra Hà Tâm Tĩnh thực sự có ý định làm cho cô hoàn toàn biến mất, cho nên mới lái xe đụng cô?

Nếu cô không rơi xuống cầu, kết quả sẽ như thế nào?

Lâm Gia Gia híp hai mắt, nhìn mây đen dày đặc trên bầu trời.

Tia chớp thỉnh thoảng cắt ngang bầu trời, ngay sau đó tiếng sấm vang lên, tựa hồ thay cô hô lên khó chịu trong lòng.

Nhưng, có ích lợi gì?

Cô hiện tại gần như là nửa tàn phế, sức lực để cử động một chút cũng không có, hơn nữa vừa ẩm ướt vừa lạnh, ngay cả thanh âm đều phát không được.

Hơn nữa sắc trời càng lúc càng tối sầm, đợi đến khi hoàn toàn tối đen, lại càng không sẽ có ai phát hiện cô đơn độc nằm ở dưới này.

Cô..... Không lẽ sẽ đi gặp Diêm Vương như vậy chứ?

Không thể nào?

Lâm Gia Gia cô tuy rằng bình thường không xây cầu đắp đường, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ quyên tiền giúp trẻ em tàn tật mồ côi, chẳng lẽ lão thiên gia thực sự muốn giết cô?

Cho dù thật sự là như thế, vậy cũng nên rõ ràng một chút, tại sao để cho cô giống như người chết không thể động đậy, vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo, toàn thân lạnh run?

Ai, tại sao cô lại xui xẻo như vậy?

Không, không đúng, không phải cô xui xẻo, là Trình Dư Chân sao lại xui xẻo như vậy? Cùng anh nói chuyện yêu đương, đau lòng xót dạ chưa tính, thân thể cũng nhận thức của cô đều trao trọn cho anh, tại sao hiện tại ngay cả mạng của cô cũng phải bù đắp vào?

Đây là cái gọi là “Yêu đến chết thảm” Sao?

Phi phi phi..... Không có chuyện gì, sao lại tự nguyện rửa chính mình? Cô cho dù không thể ăn đến một trăm hai mươi tuổi, cũng muốn sống đến sáu mươi sáu tuổi, cuộc đời cô ít nhất cũng phải đạt đến sáu sáu thuận lợi a!

Dù sao, cô còn có rất nhiều tâm nguyện chưa hoàn thành, như là để dành tiền xuất ngoại, mua một căn nhà, mặc áo cưới màu trắng...

A, đúng rồi! Qua không lâu nữa, cô sẽ cùng Trình Dư Chân đính hôn, vẫn chưa thành thật thừa nhận tình cảm trước mặt anh..... Lão thiên gia sẽ không để cho cô tiếc nuối như thế chứ?

Cô cau mày, phát hiện lúc này muốn khóc cũng không được, bởi vì ý thức dần dần mơ hồ, trong đầu bắt đầu xuất hiện chuyện xảy ra trước kia, không ngừng đảo ngược về phía trước.....

Mãi đến khi trở lại năm đầu tiên khi cô và Trình Dư Chân quen nhau, loại cảm giác rung động vẫn giấu thật sâu trong tim cô, tựa hồ chưa từng biến mất qua.

Đúng vậy! Cô thừa nhận mình thích anh, chỉ là chưa bao giờ chính miệng nói với anh.

Kỳ thật khi anh xuất hiện ở trước mắt của cô, một khắc đó, cô đã kinh hi và cao hứng.

Vốn dĩ muốn tìm cơ hội nói với anh, không nghĩ tới trời cao bỗng nhiên nổi phong ba, con người họa phúc ở sớm tối, mà trạng huống đời này của cô lại đặc biệt nhiều.

Ai, thật sự là tính sai.

Lâm Gia Gia lại rơi vào trong bóng tối, nhưng cô nhớ thương nhất cũng là chuyện kia, cô vẫn chưa kịp chuyện cô yêu Trình Dư Chân, nói cho anh biết nha!

Sắc trời dần tối, căn nuốt tất cả ánh sáng, cũng đồng thời nuốt sống thần trí của cô, cùng với không ngừng xói mòn thể lực cùng nhiệt độ cơ thể.....

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái 60 %* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Khi Trình Dư Chân ở văn phòng, nhận được điện thoại của Quán trưởng thư viện gọi tới, hỏi anh, Gia Gia còn ở lại trường học hay không? Đã tan học mấy tiếng đồng hồ rồi, anh đã chờ cô, sau đó hai người cùng nhau trở về nhà cô, cùng nhau ăn cơm chiều.

Mấy ngày nay bọn họ đã muốn dưỡng thành loại thói quen này, cho dù cô tan tầm trễ, cũng sẽ chủ động gọi điện thoại báo cho biết, sẽ không để cho anh đau khổ chờ.

Nhưng, hôm nay lại không giống.

Quán trưởng gọi điện thoại đến hỏi cô đang ở đâu, cũng nói với anh, giữa trưa cô đã ra ngoài, nói là muốn tới trung học Đông Phương phỏng vấn Hà Tâm Tĩnh, nhưng đã quá giờ tan sở, vẫn không thấy bóng dáng của cô.

Vừa nghe đến tên Hà Tâm Tĩnh, bất chợt anh dâng lên dự cảm bất hảo.

Cắt đứt điện thoại, anh tới trước văn phòng giáo viên đi tìm Hà Tâm Tĩnh, lão sư khác nói cho anh biết, bởi vì buổi chiều nay cô không có tiết dạy, cho nên ra ngoài.

Tìm anh bất chợt lạnh run, vội vàng trở về văn phòng lấy chìa khóa xe cùng đi động, rời khỏi trường học, đi tìm hai người.

Anh gọi vào số của Gia Gia, phát hiện không ai tiếp máy, lại vội vàng đội mưa, lái xe đến Lâm gia, cô cũng không có về nhà.

Chết rồi, tâm tình của anh sốt ruột không thôi.

Tiếp theo anh gọi đến những bạn bè của Gia Gia, nhưng được đáp lại đều là không biết, làm cho anh gấp đến độ như là kiến bò trên chảo nóng.

Cuối cùng anh nghĩ đến Hà Tâm Tĩnh, anh gọi di động cho cô ta, không ai ghe máy, vì thế chạy tới ấn chuông cửa nhà cô ta.

Qua một lúc lâu sau, cô ta mới chậm rãi ra mở cửa.

“Dư Chân?” Tóc cô ta ẩm ướt, mặc áo tắm màu hồng phấn, đáng vẻ như vừa mới tắm xong. “Tại sao toàn thân anh lại ướt đẫm thế? Mau vào nha!”

Trình Dư Chân cũng không nhúc nhích, gương mặt anh lạnh lẽo, yên lặng nhìn cô ta.

“Làm sao vậy?”

“Gia Gia đâu?” Anh kích động bắt lấy cánh tay của cô ta, móng tay bấm sâu vào da thịt của cô ta. “Vì sao chỉ có một mình cô trở về?”

“Tôi..... Tôi làm sao biết?” Ánh mắt của cô ta tránh né, trên mặt hiện lên một tia do dự. “Cô ta đến chỗ nào, tại sao lại chạy tới hỏi tôi, anh nên gọi điện thoại.....”

“Hà Tâm Tĩnh!” Anh không kiên nhẫn đánh gãy lời của cô ta, lực đạo nơi tay lại tăng thêm một ít. “Bình thường cô muốn dây dưa như thế nào, tôi đều cho rằng không liên quan gì đến tôi, nhưng hôm nay Gia Gia sau khi gặp mặt cô liền mất tích, cô còn dám nói không liên quan gì với cô sao?”

“Anh..... Anh buông ra, anh làm đau tôi.” Hà Tâm Tĩnh dùng sức giãy khỏi bàn tay to của anh, “Anh đề ý đến cô ta như vậy sao? Còn tôi thì sao đây? Từ lúc học chung một khóa cho đến bây giờ, lòng của tôi đối với anh, không phải anh không biết, vì sao vẫn quyến luyến con bé ngu ngốc đó?”

“Bởi vì cô không phải là Lâm Gia Gia.” Đáp án này, anh đã nói với cô ta rất nhiều lần, nhưng cô ta vẫn thập phần chấp nhứt như cũ. “Cô cùng Gia Gia gặp mặt, sau đó cô ấy đã đi đâu? Hay là tại cô đã nói gì với cô ấy?”

Không lẽ cô bé ngốc này lại đi không từ già sao?

Sống lưng Trình Dư Chân dâng lên một trận lạnh lẽo, dự cảm bất hảo từ đầu đến giờ vẫn tràn ngập trong lòng anh.

Hà Tâm Tĩnh thực không cam lòng, câu cự tuyệt không lưu tình này cô ta đã nghe qua rất nhiều lần, cô ta vẫn chấp nhứt dị thường.

“Anh cũng chỉ quan tâm cô ta? Tôi thì sao? Tôi theo đuổi anh không chỉ năm năm, tại sao anh lại không cho tôi một lần cơ hội?” Hà Tâm Tĩnh giống như phát cuồng, lớn tiếng kêu gào, “Dư Chân, anh tỉnh lại đi, trên thế giới này chỉ có em là yêu anh nhất, chẳng lẽ anh không thể nghiêm túc nhìn tôi một lần?”

Cô ta đột nhiên ôm lấy thắt lưng của anh, giống như muốn theo đuổi một tia ánh sáng mà cô khát vọng.

Trình Dư Chân đứng ở tại chỗ, nhìn cô khóc lớn kêu to, mảy may nhanh, nhưng anh là một nam nhân bình tĩnh, biết phân biệt chuyện nặng nhẹ, hơn nữa anh cũng không có dư thừa thời gian cùng cô ta tranh cãi vấn đề yêu hay không yêu.

Chưa từng động tâm qua, vốn cũng không có giá trị thảo luận.

Nói anh tuyệt tình cũng không sao, nhưng đều là do anh không hề có tình cảm với cô ta, ngay từ đầu, anh đã cự tuyệt nỗ lực của cô ta, bởi vậy không biết bản thân cần thiết phải đáp trả cảm tình gì của cô ta.

Đối với người cùng sự vật không thích, anh luôn vô tâm lại vô tình.

“Cô cùng Gia Gia hẹn gặp mặt ở nơi nào?” Thanh âm của anh đè thấp lại lạnh lùng.

Hà Tâm Tĩnh sững sốt, còn rung mình một cái.

Lâm Gia Gia bị cô ta làm cho nhảy xuống cầu..... Cô ta mím môi, không dám nói ra sự thật.

“Cô đừng nói cô không biết, nếu không muốn đem chuyện này làm cho âm ỉ lên, thì nói cho tôi biết, cô hẹn Gia Gia gặp mặt ở đâu?” Anh không phải thỉnh cầu, mà là cảnh cáo.

Cô buông hai tay ra, lui về phía sau vài bước, nhìn anh.

Nếu nói thật, cô ta nhất định rất khó thoát tội; Nếu không nói thật, nam nhân trước mắt tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô ta.

Hít sâu một hơi, cô ta không cam lòng không muốn mở miệng “Tôi cùng cô ấy hẹn ở quán cà phê Hương Viên, sau khi phỏng vấn kết thúc, cô ta kiên đi khỏi, tôi..... Tôi không biết cô ta đi đâu.....”

Trình Dư Chân không nói hai lời, xoay người chạy vội vào trong màn mưa. Bất chấp cơn mưa to đang quất xối xả vào anh.

Hà Tâm Tĩnh sắc mặt trắng bệch ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhìn bóng dáng anh dần dần mờ hồ..... Giống như tình yêu của cô ta, lại một lần nữa chết non.

*****

Tình trạng của Lâm Gia Gia thật phần thê thảm.

Trải qua bác sĩ kiểm tra, não cô chấn động rất nhỏ, gãy xương, phát sốt. Thậm chí thiếu chút nữa đã bị viêm phổi.

Hôn mê mấy ngày, cô thỉnh thoảng mở hai mắt, không bao lâu lại mê man đi qua.

Trình Dư Chân biết rõ ràng, chuyện cô ngã xuống cầu cũng không phải đơn thuần ngoài ý muốn, dù sao một người mạnh khỏe như vậy, sao tự dưng có thể ngã xuống cầu chứ?

Nguyên nhân này, vẫn là nên tìm từ trên người Hà Tâm Tĩnh.

Nhưng khi anh cùng cảnh sát đi vào gian nhà mà Hà Tâm Tĩnh thuê, lại phát hiện cô ta đã sớm thu thập hành lý, rời khỏi Đông Phương trấn.

Cảnh sát lập tức triển khai hành động truy tra , cuối cùng tìm tới địa chỉ hộ tịch của cô ta, mới biết được cô ta đã sớm lên máy bay, bay đến đại lục, sắp tới không có ý định trở về.

Thực hiển nhiên, cô ta cùng chuyện Gia Gia ngã xuống cầu không thể không liên quan đến nhau!

Trình Dư Chân vừa tức vừa hận, hung thủ bỏ chạy mất dạng, để lại Gia Gia ở trong phòng bệnh chịu khổ.

Duy nhất đáng được ăn mừng là, Hà Tâm Tĩnh xấu xa đó rốt cuộc không thể đến gần bọn họ nữa, bởi vì chỉ cần cô ta đặt một chân lên mảnh đất này, lập tức sẽ bị bắt giữ, không còn có biện pháp thương tổn Gia Gia.

Từ sau khi Lâm Gia Gia chuyển tới phòng bệnh bình thường, Trình Dư Chân gần như sống luôn trong bệnh viện, chẳng những ở trong bệnh viện tắm rửa, ăn cơm, ngay cả ngủ cũng ở cạnh bên cô, hoàn toàn không cần nhờ tay người khác, tự mình chăm sóc cô.

Anh biết mình là hung thủ gián tiếp, nếu không phải liên quan đến anh, cô hôm nay cũng không phải chịu đắc tội như vậy, cho nên tự trách không thôi.

Phòng bệnh dịch vụ thật phần im lặng, dù biết cô vẫn còn mê man, anh vẫn không dám phát ra thanh âm quá lớn như cũ, chỉ có thể lật xem tạp chí, vượt qua từng đêm.

Vừa mới bắt đầu, ba anh em Lâm gia phi thường không tha thứ, đều là bởi tại anh, mới có thể làm cho em gái nhà mình bị thương nghiêm trọng như vậy, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Nếu không phải Mẹ Lâm che ở trước mặt anh, thì Trình Dư Chân cho dù mạnh mẽ đến mức nào, cũng không chịu nổi ba năm đấm của mấy nam nhân to lớn kia.

Trải qua đoạn thời gian này, anh không miên không ngớt chiều cố Lâm Gia Gia, ba anh em Lâm gia cuối cùng cũng lộ chút hòa nhã với anh.

Ít nhất nam nhân này là thật tâm yêu em gái mình, cũng không có mượn cớ bỏ chạy hoặc là trốn tránh trách nhiệm, ngược lại rất kiên nhẫn chờ em gái các anh tỉnh lại.

Thường Tiểu Nhạc luôn xuất hiện vào buổi tối, hôm nay cũng mang theo một ấm canh đi vào bệnh viện.

“Gia Gia vẫn chưa tỉnh sao?” Cô đi vào giường bạn, nhìn Lâm Gia Gia mê man.

“Cô ấy lúc tỉnh lúc mê, nhưng hôm nay cuối cùng có thể tự mình uống thuốc rồi.” Trình Dư Chân đứng lên, cũng nhìn Lâm Gia Gia đang ngủ.

“Anh nhất định vẫn chưa ăn cơm phải không?” Thường Tiểu Nhạc đem ấm canh đưa tới trước mặt của anh, “Đây là A Bằng muốn tôi mang đến đưa cho anh, anh ấy nói gần đây chắc chắn khẩu vị của anh không được tốt, cho nên anh ấy nấu chút cháo thảo dược, nói là có thể bổ phổi tiêu đàm.”

“Cám ơn.” Anh đón lấy ấm canh, đứng dậy kéo chiếc ghế mời cô ngồi xuống, bản thân ngồi ở một bên, mở ấm ra.

Một luồng hơi thuốc thơm nồng với mùi thức ăn tràn ngập xoang mũi, anh chậm rãi ăn.

Thường Tiểu Nhạc liếc mắt nhìn bạn tốt, sau đó ánh mắt dừng ở trên người của anh.

Tuy rằng cô cùng Trình Dư Chân không quen, đối với anh cũng bình thản dò xét, nhưng mấy ngày nay thấy anh chăm sóc Gia Gia không ngủ không nghỉ ngơi, chỉ cần chuyện có liên quan đến Gia Gia, anh đều tận lực làm, quyết không chối từ, làm cho tất cả mọi người đều thực sự tin tưởng, anh rất yêu Gia Gia.

Ài, Lâm Gia Gia, Cậu thật là người khờ có phúc ngốc a!

“Làm sao vậy?” Trình Dư Chân nhìn thẳng vào ánh mắt Thường Tiểu Nhạc, mỉm cười hỏi.

“Ừm.....” Cô than nhẹ một tiếng, hai mắt chuyển động nhanh như chớp. “Nếu Gia Gia vẫn nửa mê nửa tỉnh như thế mãi, anh có còn tiếp tục ở lại đây không?”

“Tôi chưa từng nghĩ tới sẽ rời khỏi cô ấy.” Anh không chút do dự trả lời.

Lòng người là cần khảo nghiệm, trải qua khảo nghiệm mới có thể nhìn ra chân tình hay không, cho nên loại câu hỏi mang tính giả thiết này, đáp án nhận được thường không nhất định chính xác.,

Vì thế, cô lại đổi một phương thức hỏi khác.

“Nếu cô ấy không được như trước kia, ngày sau hành động không tiện thì sao?”

“Mặc kệ cô ấy trở thành như thế nào, tôi có thể làm hai tay, hai chân của cô ấy.” Anh bình tĩnh nói, không có dáng vẻ kệt cớm.

Tĩnh sâu đến vậy sao? Thường Tiểu Nhạc yên lặng nhìn anh, phát hiện hai mắt của anh sáng ngời hữu thần, hơn nữa giọng điệu không có một tia chần chờ.

“Chờ Gia Gia tỉnh lại, nghe được lời nói này của anh, khẳng định sẽ cao hứng đến rơi lệ.”

Bọn họ hai người vừa hỏi vừa đáp, mãi mê trò chuyện, không biết người trên giường bệnh đã sắp tỉnh lại, nhưng bởi vì mí mắt quá mức nặng nề, không thể mở to mắt.

Lâm Gia Gia nghe thấy thanh âm của Thường Tiểu Nhạc, muốn cử động thân thể, lại phát hiện mình toàn thân vô lực, ngay cả hai chân cũng giống như đeo đá nặng nề.

Chẳng lẽ đúng như Tiểu Nhạc nói, sau này dù cô có khỏe lại cũng sẽ hành động không tiện?

Cô rầu rĩ nghĩ, phát hiện tứ chi vẫn bất động ở trên giường như cũ, mặc cho cô sử dụng tất cả mọi sức lực, cũng không nghe theo sự điều khiển của cô.

Không bao lâu, cô bất lực chịu thua, sống mũi không khỏi cay cay.

Không nghĩ tới mạng mình tuy đã được cứu, nhưng thân thể mình lại tàn tật.....

Tuy rằng cô rất thấu hiểu đạo lý thân tàn tâm không tàn, nhưng tốt xấu gì hai mươi tư năm qua đã sống những ngày tay chân lành lặn, nay mất đi năng lực hành động bình thường, khó tránh khỏi có chút không thể chấp nhận.

Bản thân đã tàn phế còn có thể tỉnh lại, dù sao Lâm Gia Gia cô trời sinh tính tình vốn lạc quan, chẳng qua..... Mỗi khi nghĩ đến cuộc sống sau này phải cần người nhà hỗ trợ, nhịn không được đau xót lại dâng tràn.

Dù sao, cô vốn là một vịt xấu xí, cho dù có tiếp tục lột xác như thế nào, vẫn không thể với tới Trình Dư Chân, nếu ngày sau cô thực sự biến thành tàn phế, chẳng phải thực sự có lỗi với hai bác Trình sao?

Có một cô bạn gái không hoàn mỹ cũng đã đủ bi thảm, nay bạn gái không hoàn mỹ này còn tàn phế, cần sự chăm sóc của anh, dù nói như thế nào cũng không công bằng đối với anh.....

Trình Dư Chân ăn xong chén cháo, đem ra sau rửa sạch sẽ mới giao lại cho Thường Tiểu Nhạc.

“Tôi đi về trước đây, ngủ ngon.” Thường Tiểu Nhạc đứng dậy, rời khỏi phòng bệnh.

Anh đi đến bên giường, ôn nhu vuốt ve hai má của cô, thấp giọng nói: “Gia Gia, thực xin lỗi, là anh hại em thống khổ như vậy..... Hy vọng em nhanh chóng khỏe lại, từ nay về sau anh nhất định sẽ bảo vệ em.”

Anh không thể giúp cô đòi lại công bằng trước Hà Tâm Tĩnh, tất cả chỉ có thể chờ Hà Tâm Tĩnh trở lại Đài Loan, mới có biện pháp lấy pháp luật xử lý cô ta.

Thần chí mơ hồ Lâm Gia Gia nghe xong, lại vịn vịn ý tứ của anh.

Cô không cần anh bởi vì đồng tình mà ủy khuất bản thân ở lại bên cạnh cô!

Cô không cần anh yêu cô như vậy..... Thực sự không cần.....

Lại qua hơn mười ngày, Lâm Gia Gia cuối cùng có thể nửa nằm ở trên giường.

Trong khoảng thời gian hồi phục này, cô nhìn thấy Trình Dư Chân đối xử với cô vô cùng tốt, nhưng anh càng đối tốt với cô, cảm giác áy náy của cô càng tăng không giảm.

Mầm mống tự ti lại vụng trộm nảy sinh, cắm rễ ở trong lòng của cô.

Cô không dám hỏi những vấn đề có liên quan đến thân thể của mình, rất sợ bác sĩ sẽ đưa cho cô đáp án không vui, vì thế làm bộ phục hồi như cũ, vô vui vẻ giống như trước kia.

Theo thời gian trôi qua, khi Trình Dư Chân đi làm, Lâm Gia Gia luôn nhìn hai chân bọc thạch cao.

Nếu ngày sau cô thực sự bị tàn phế, đối với anh công bằng sao?

Vấn đề phức tạp này đã làm cô rối trí thật nhiều ngày, cô vẫn luôn tự hỏi, mãi đến mấy ngày hôm trước mẹ Trình riêng biệt xuống đây để thăm cô, vừa thấy mẹ Trình đến, lại làm cho cô càng tăng thêm cảm giác áy náy.

Mẹ Trình là một phụ nữ vô cùng dịu dàng, muốn cô suy nghĩ thật thoải mái, dưỡng bệnh cho thật tốt, mặc kệ trong lúc dưỡng bệnh, hoặc là sau này, bà sẽ tận tâm hết sức chăm sóc cô.

Vừa nghe câu an ủi của mẹ Trình, trong lòng cô ấm áp, nhưng là lại có nhỏ nhỏ bí ai.

Cho nên mấy ngày nay cô luôn suy nghĩ, cô thực sự muốn liên lụy Trình Dư Chân sao? Anh là một nam nhân vĩ đại, nếu mang thêm một gánh nặng như cô, vậy cuộc sống sau này của anh chẳng phải sẽ bị cô làm phiền phức sao?

Cô định nói với anh, hy vọng quan hệ của bọn họ hiện tại có thể chấm dứt như vậy, không cần đính hôn, hãy dừng ngay thời khắc đẹp nhất này đi!

Biết anh đang chăm sóc tỉ mỉ ngay cả những suy nghĩ ngốc nghếch của cô, cô cần an ủi, anh cũng hết lòng, nhưng cô có tài đức gì để yêu cầu anh chăm sóc một người tàn phế như cô chứ?

Lâm Gia Gia đang miên man suy nghĩ không ngừng, Trình Dư Chân đi vào phòng bệnh, tay trái cầm theo bữa tối của hai người, tay phải xách giỏ hoa quả mà cô thích ăn nhất.

“Hôm nay em vui không?” Anh đi đến bên cạnh giường, hôn lên trán của cô. “Tại sao mặt lại nhăn như trái khổ qua thế? Đói bụng có phải hay không?”

Anh mỉm cười, vội vàng giúp cô chuẩn bị bữa tối.

“Cái kia.....” Cô cắn cắn môi, có chuyện mà không nói, đều sắp nghẹn đến bị bệnh mất thôi.

Kết quả cô vẫn là không kịp đem chuyện cô đã yêu anh nói cho anh biết, cứng rắn chôn vùi vào đáy lòng.

Ài, đau dài không bằng đau ngắn, nếu cô cứ tiếp tục kéo dài, đến lúc đó lại càng không dễ nói thành lời.

“Ừm?” Trình Dư Chân nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

“Em muốn nói với anh một chuyện.....” Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ.

“Chuyện gì?” Anh nghiêng người đến, bệnh nhân lớn nhất, vì thế chăm chú lắng nghe.

“Chúng ta.....” Cô hít sâu một cái, kiên quyết tiếp tục, mở miệng, “Chúng ta chia tay đi! Em không muốn cùng anh đính hôn, cũng không muốn cùng anh có tương lai gì, hy vọng từ hôm nay trở đi, chúng ta hảo tự hảo tán.....” Cô còn nói một chuỗi dài, nhưng là vô số, lại không thành một câu.

Trình Dư Chân dừng lại động tác, im lặng lắng nghe mỗi một từ, mỗi một chữ của cô.

Năm năm trước cô cũng là khóc cùng anh đưa ra lời chia tay, anh còn nhớ rõ rung động lúc đó không nhỏ hơn so với hôm nay, cũng đồng nhất làm anh nín thở ngưng thần.

“Lý do?” Khác biệt là, năm năm sau anh sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó, mà là trực tiếp truy hỏi lý do.

“Lý do..... Lý do.....” Lâm Gia Gia sừng sốt một chút, hàng mày thanh tú nhíu lại, nước mắt chảy xuống hai má.

Muốn cùng anh hoàn toàn phân rõ giới hạn, thì ra vẫn là một chuyện khó khăn nhất.

Anh thở dài một hơi, kéo chiếc ghế dựa, ngồi ở bên giường, cố ý muốn hỏi rành mạch.

“Em đang giận vì anh mới hại em bị thương sao?” Anh ôn nhu lau nước mắt trên má cô, “Nếu là vì chuyện này, anh cam đoan với em, từ đây về sau sẽ

không bao giờ xảy ra nữa.”

“Không..... Không phải.....” Không phải như thế! Cô liều mạng lắc đầu, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống. “Em xảy ra chuyện ngoài ý muốn không liên quan gì đến anh, anh không cần tự trách, em không muốn anh chịu trách nhiệm bất cứ chuyện gì, cho nên anh không cần xem em là trách nhiệm của anh, cho nên..... Cho nên.....”

“Tại sao anh có thể không tự trách? Tất cả các miệng vết thương trên người em, anh ước gì anh có thể chịu thay cho em”

“Không cần..... Không cần.....” Cô không ngừng lắc đầu. “Em không muốn làm gánh nặng cả đời của anh, mới muốn cùng anh phân rõ giới hạn.....”

Trình Dư Chân nhướn mày, tuy rằng cảm thấy trong lời cô nói có chút kỳ quái, nhưng vẫn trấn an nói: “Anh không thể bỏ mặc em”

“Vì sao? Em sẽ biến thành một người tàn phế, chẳng lẽ anh nguyện ý chăm sóc em cả đời, cam đoan không chê phiền?” Lâm Gia Gia nhìn không được hết lớn. “Em không cần anh cảm thấy áy náy mà chăm sóc cho em, em đối với anh chẳng qua chỉ là một gánh nặng!”

Tàn phế? Anh nhìn về phía hai chân bọc thạch cao của cô, trầm mặc hồi lâu.

“Không phải em hiểu lầm chỗ nào chứ?” Anh rút ra khỏi không khí bi tình mới vừa rồi, nói sang chuyện khác.

“Cái gì..... Cái gì?” Cô không khỏi giật mình sửng sốt.

“Em chỉ là nứt xương, sao lại có thể biến thành tàn phế?” Cô có thể quá khoa trương hay không?

“Thực sự chỉ nứt xương?” Cô chớp chớp đôi mắt ướt át, khàn giọng hỏi: “Cho dù có gở lớp thạch cao ra, chân em cũng không bị tàn phế?”

“Sẽ không.” Trình Dư Chân nói nghiêm túc. Quả nhiên, cô bé con này thích suy nghĩ lung tung. “Khi em vào bệnh viện, ngoại trừ não có chút chấn động nhẹ ra, nứt xương, vào sốt cao thiếu chút nữa bị viêm phổi, trừ những thứ đó ra, chuyện khác đều thực bình thường. Bởi vì, ngày thường em rất hiếu động, nên anh mới bảo bác sĩ bó thạch cao cho lành nhanh hơn.”

“Ách.....” Thật hay giả a?

Anh vuốt tóc cô, ôn nhu hỏi: “Lâm tiểu thư, là ai nói với em, em sẽ biến thành tàn phế?”

Cô lại nhìn không được khóc rầm rức, sau một lúc lâu, mới nghẹn ngào nói: “May mắn không có đổi thành tàn phế, như vậy em sẽ không cần lo lắng mình sẽ trở thành gánh nặng của anh, phải cùng anh chia tay.....”

Xem cô khóc thê thảm như vậy, anh ngồi lên mép giường, đem cô kéo vào trong lòng, nhẹ giọng hỏi: “Cô bé ngốc này, em đưa ra lời chia tay chính là không muốn trở thành gánh nặng của anh sao?”

“Đừng vậy!” Lâm Gia Gia gạt đầu, “Khi em hoàn hảo vô khuyết, mọi người luôn cười em là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, nếu chân em bị tật nguyền, chẳng phải càng không xứng với anh sao?”

Anh buồn cười, vẫn là thực ôn nhu an ủi cô, “Cho dù về sau em không tiện đi lại chẳng nữa, anh vẫn không rời xa em”

“Vì sao?” Anh tại sao lại ngu như vậy, đem một phiền toái kéo về mình? “Cho dù anh không chăm sóc em, cũng sẽ không có ai trách anh.”

“Chuyện này không liên quan đến trách nhiệm đạo nghĩa.” Trình Dư Chân không, dù sao đạo lý quá thâm ảo cô nhất định không hiểu. “Nếu hôm nay đến lượt anh nằm ở trên giường, em cũng sẽ bỏ anh mà đi sao?”

“Sẽ không.” Cô không chút suy nghĩ liền lắc đầu, “Như vậy sẽ không còn hoàn mỹ nữa, em mới không thấy tự ti với anh.”

“Vì sao?” Anh học cô hỏi lại.

“Bởi vì yêu a!” Cô thốt ra.

Anh cười híp cả đôi mắt đen, cứ mãi nhìn cô.

Ý thức được bản thân nói cái gì, má của cô nháy mắt phấp phồng.

“Thì ra em đã sớm yêu thương anh.” Anh giống như đã nắm được chỗ yếu của cô, bạc môi lướt qua hai má của cô.

Cô xấu hổ đến mức muốn đào một cái lỗ chui xuống, nhưng cuối cùng vẫn thẳng thắn nói: “Đúng vậy, em yêu anh, cho nên mới hy vọng anh có thể hạnh phúc, như vậy anh cao hứng không?”

Trình Dư Chân nở nụ cười sáng khoái, ôm cô vào lòng thật chặt, “Chẳng lẽ em không phát hiện, hạnh phúc của anh chính là được yêu em sao?”

“Là..... Là như vậy sao?” Mặt Lâm Gia Gia lộ vẻ nghi hoặc, “Anh..... Anh thực sự yêu em?”

Nữ nhân luôn có thái độ hoài nghi đối với sự bày tỏ của nam nhân, nhất là nam nhân tốt như vậy bày tỏ cùng cô, cảm thấy phi thường không chân thật.

“Chẳng lẽ muốn anh tự thử nghiệm, chứng minh với em sao?” Anh nhíu mày, tà mị cười nói.

Cô cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Không..... Không cần!”

“Van em đó, về sau nếu có hiểu lầm gì với anh, làm ơn hãy tìm hiểu thực kỹ, nói rõ với anh, được không?” Anh bắt đầu nhìn cô, “Cô gái có cá tính sáu mươi phần trăm này, tại sao đã qua nhiều năm như vậy, còn không có học ngoan?”

“Cái kia.....” Cô thật ngại quá nên gãi gãi đầu, “Sáu mươi phần trăm cũng coi như đạt tiêu chuẩn a!”

“Phiền em về sau có chí khí một chút, làm cho cá tính của mình tích cực một ít, được không?” Trình Dư Chân nâng cằm cô lên, ác liệt mở miệng, “Đừng hờ một chút là không tin tưởng anh, đòi cùng anh chia tay.”

“Ai bảo anh hoàn mỹ như vậy!” Lâm Gia Gia chu chu cánh môi kiều diễm, “Cho nên ngay cả một chút sai lầm cũng không thể phạm.....”

Anh bật cười, tại sao cô lúc nào cũng có câu trả lời thế nhỉ, vì thế hôn lên môi của cô, che lại cánh môi lam cho anh vừa yêu vừa hận này.

Nếu anh không gặp lại cô, anh nghĩ, cuộc sống luôn luôn hoàn mỹ của mình, nhất định sẽ có khiếm khuyết, bởi vì mất đi cô, đáy lòng của anh luôn trống vắng thiếu thốn đáng thương.

Hiện tại tìm trở về, cuộc sống của anh mới xem như hoàn mỹ.

Cho dù tương lai cô vẫn là sáu mươi phần trăm hư cũ, nhưng có một nam nhân như anh bên cạnh cô, tin tưởng tất cả mọi việc từ nay về sau, tất cả sẽ luôn luôn được thuận lợi qua ải.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái 60 %* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.